

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

AP. 922

ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

μάτα, στον ίδιο δρόμο που
βρισκότανε και το κατάστημα.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Μαυκεὺς

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟ2

Ὁ Τζών ἀνοιξε τὸ στόμα

25 χρόνια... ἀλλ' ὀριστικῶς
τώρα!

ΘΕΑΤΡΙΚΑ
παρὰ σκηνίᾳ

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

να το κυκλοφορήσει πριν φύγει για την
'Αμερική.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

— Ἀμ' γι' αὐτὸ σέ ρωτῶ, χριστιανή μου!
Μπα Χριστός καὶ Παναγιά! Ἀποθλακώθηκες
ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Κε-

"Ένας άγνωστος... γνωστός

και γυρίσε απ' το άλλο της πλευρά αφι-
νοντας τον ταλαιπωρο άντρα της να βολοδεύ-

—Χριστιανή μου, δεν καταλαβαίνεις για ποιαν σου λέω; Μή χειρότερα!

Καὶ γύρισε ἀπ' τὸ ἄλλο τῆς πλευρᾶς ἀφί-

Κι' ακόμα αγωνίζεται να θυμηθώ...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Υστερ' από μια ζωηρή σκηνή μεταξύ της Λέας και της Λίλιαν στο γραφείο του Παύλου, ο διευθυντής της Καίτης φρόντισε να επισυνευθύνει ο γάμος των άρραβωνισμένων. Ο Παύλος ζήτησε από τη Λέα να τον συγχωρήσει για την «τρέλλα» του με την Λίλιαν κι' έπειτα εξήγησε στον Βαράτση ότι ήθελε να γίνει ο γάμος γρήγορα. Πραγματικά, την άλλη ημέρα πήγαν στο συμβολαιογραφείο για να υπογράψουν το προκείμενο. Έκει όμως έφτασε και η Λίλιαν, για κάποια δουλειά της και με διάφορα ύποπτα μίσησε προσβολικά για τον Παύλο και τη Λέα. Το επεισόδιο όμως απεσοβήθη κι' ύστερ' από λίγες ημέρες ο Παύλος, έστειλε ένα γράμμα στη Λίλιαν όπου της μιλούσε για την άκαρκτη συμπεριφορά της απέναντί του.

32^{ον} «Και τώρα, αξιότιμη κυρία, που έχω αναστήθει εκ νεκρών και ο ουρανός μουστίζει το εξαίσιο δώρο αυτής της νέας και ωραίας γυναίκας, με την αγνή καρδιά, να με συντροφεύει στην καινούργια ζωή μου, θελήσατε να μπήτε στη μέση, να μάς χωρίσετε με παρασύροντάς με απιστία, που γι' αυτή θα ντρέπωμαι σ' όλη μου τη ζωή. Σας τα συγχωρώ όλα. Και, για μόνη τιμωρία, σας επιβάλλω την ελαφρότατη αυτή, να παραστήτε στην τελετή της μεγάλης μου χαράς και να ράνετε με λουλούδια τον άγγελό που λατρεύω και που μαζί του θα είμαι σ' όλη μου τη ζωή και σ' αυτή και στην άλλη!»

Αφού το διάβασε στη Λέα, έκλεισε το φάκελλο, τη φίλησε και της είπε: — Πάμε τώρα να το δώσουμε μονάχοι μας, με κάθε επισημότητα στο σπίτι της... Έδωσαν το γράμμα σαν να έπρόκειτο για... δικόγραφο. Η Λίλιαν κρυφούτταζε μέσα από το παντζούρι του παραθύρου της, όταν τόνισαν στο θυρωρό και τον έβαλαν να... υπογράψει!... Γύρισαν στο ξενοδοχείο, πισμένοι, χέρι με χέρι και πλημμυρισμένοι από χαρά:

— Εδώ τελειώνει, αγάπη μου, η ζωή σου μ' αυτή τη γυναίκα—είπε η Λέα στον Παύλο, τρυφερά—Μου τ' όρκίζεσαι;

— Ναι, γλυκό μου κορίτσι—αποκρίθηκε ο Παύλος, αγκαλιάζοντάς την.

— Μ' αυτή και μ' όλες τις άλλες!...

— Ναι, λατρεία μου...

— Μου τ' όρκίζεσαι;

— Στην αγάπη μας...

— Όχι, εδώ, στην Παναγίτσα!...

Και τραβήξε από το στήθος της μια μικρή, ολόχρυση Παναγίτσα, σκαλισμένη από τεχνίτη αγιογράφο, καλόγερο του Αγίου Όρους. Ήτανε κρεμασμένη στην άκρη μιας χρυσής αλυσίδας, περασμένης γύρω από το λαιμό της:

— Όρκισου!...— πρόσταξε γλυκά στον Παύλο—πες, ακούζουμι!...

— Όρκίζουμι

— Στην Παναγίτσα...

— Στην Παναγίτσα...

— Και φίλησέ την τώρα!...

Ο Παύλος έσκυψε και φίλησε το σκαλιστό εικονισμάκι, ενώ η Λέα έπιασε α-

παλά, με τα δυο της χέρια, το σκυμμένο κεφάλι του και, σκύβοντας κι' αυτή, τον φίλησε θερμά στο πρόσωπο:

— Άς πάρουμε τώρα—είπε χαρούμενη ξαναβάδοντας την Παναγίτσα στο στήθος της—την Καίτη στο τηλέφωνο.

Ο Παύλος την ακολούθησε, γελαστός, πλάι στο ακουστικό:

— Έγώ είμαι, Καίτη μου... 'Η Λέα!... Θέλω να σ' ευχαριστήσω από τα βάθη της καρδιάς μου για τη βοήθεια που μου δώ-

σες, να ευτυχίσω... 'Η ευτυχία μου είναι τόσο μεγάλη, που κάθε βράδυ στην προσευχή μου παρακαλώ το Θεό να σου την ανταποδώσει δεκαπλάσια!...

— Σ' ευχαριστώ—απάντησε η Καίτη—αλλά δεν έκαμα μεγάλα πράγματα, ώστε ν' αξίζω τόσο βαθείας ευγνωμοσύνης... Ευχαριστώ κι' εγώ την ευτυχία σου να είναι διαρκής και κάθε μέρα μεγαλύτερη... Έχεις τον Παύλο κοντά σου αυτή τη στιγμή;...

— Ναι... είναι πλάι μου...

— Μου τ' όρκίζεσαι;

— Πάρ' τον!

— Καλήμερα—είπε ο Παύλος, όχι χωρίς συγκίνηση.

— Παλιοπαίδο—έκαμε η Καίτη σε μητρικό τόνο—τίς έκανες πάλι τις μουνταριές σου... Δεν μπορείς, τέλος πάντων, να συμμορφωθείς... Ευτυχώς, αυτή τη φορά, συνήλθες γρήγορα... Πρόσεξε από δω και πέρα...

— Είμαι τόσο ευτυχισμένος, που αποκλείεται να ξανακυλήσω... Και την ευτυχία αυτή τη χρυσάφη σε σένα...

— Και στο μυστήριό μου—είπε η Καίτη—που σ' αγάπησε σαν μεγαλύτερος αδελφός κι' έκανε για σένα όσα δε θα μπορούσε κανείς άλλος... Τώρα άκουσε την επιθυμία του και σε παρακαλώ να την εκπληρώσεις με καλή καρδιά! Παντρεύομαστε

Ενδιακίαι

Η διαφορά

Ένας Ίρλανδός παντρεύτηκε μια Σκωτσέζα. Ής εδώ το πράγμα είναι από τα συνήθιστα. Το ζευγάρι πέρασε έναν περίφημο μήνα του μέλιτος. Αλλά και οι πρώτοι μήνες της συζυγικής συμβίωσης προχωρούσαν αρμονικά, ως τη στιγμή που ο σύζυγος πήρε μια φίλη της γυναίκας του και της έκανε το τραπέζι.

Ήξερε ότι η γυναίκα του δεν τον ζήλευε, γι' αυτό μόλις γύρισε το βράδυ στο σπίτι της το είπε. Προς μεγάλη του όμως έκπληξη εκείνη θυμώσε!

— Γιατί, αγάπη μου, να σε πειράξω, αυτό; διαμαρτυρήθηκε ο Ίρλανδός. Κι' εσύ βγαίνεις τακτικά εδώ και σου κάνουν το τραπέζι φίλοι μου... Ποια είναι η διαφορά στο φερόσιμό μας; Εγώ δεν την βλέπω. Μήπως τη βλέπεις εσύ;

— Η διαφορά, αγαπητέ και άφελή μου σύζυγε, είναι ο λογαριασμός! του εξήγησε η Σκωτσέζα. Στην πρώτη περίπτωση τον πληρώνω. Στη δεύτερη όμως μου τον πληρώνουν! Κατάλαβες;...

Κι' ο Ίρλανδός σύζυγος αναγκάστηκε να παραδεχτεί πως η γυναίκα του είχε δίκιο.

Ο ΘΑΚΟΣ

την άλλη Κυριακή στη Μητροπολι. Ήθελε να παντρευτούμε, μια βδομάδα πριν από σας, για να μ' έχη στο πλευρό του, όταν θα σας στεφάνωση, μια Κυριακή μετά το γάμο μας... Θα λάβετε και επίσημη πρόσκληση... Κύτταξε να δώσει το «παρών» με το μεγαλύτερο κέφι που μπορείς... Θα υιοθετήση τα παιδιά μας επίσημα δίνοντάς τους τ' όνομά του... Θα σου μιλήσει γι' αυτό... Και σε παρακαλώ να μη φέρεις καμιά αντίρρηση... Έτσι ξεκαθαρίζουμε τέλεια με το παρελθόν... Και αρχίζεις την καινούργια σου ζωή ελεύθερος από κάθε υποχρέωση!...

— Πες του—είπε ο Παύλος—ότι θα πανηγυρίσω το γάμο του, σαν να ήμουν ο πιο στενός συγγενής και φίλος του...

— Δός μου, μια στιγμή, τη Λέα—έκα-

με η Καίτη.

— Πάρ' την!

— Λέα, ο Παύλος θα σου πη δσα του είπα... Σας περιμένω στο γάμο μου...

— Μά, όσο και να είσαι άπασχολημένη, πιστεύω πως θα ιδωθούμε στο μεταξύ. Σ' αφήνω τώρα... ή ώρα ή καλή...

Αμα τελειώσει κι' αυτό, κατέβηκαν με τον Παύλο να πάρουν πάλι το αυτοκίνητο για έναν πρώην περίπατο.

Η Καίτη, μετά το τηλεφώνημα, ντύθηκε και κατέβηκε βιαστική. Την περίμενε, στην πόρτα, το αυτοκίνητο του μυστήρα της για να την πάει στο σπίτι του. Μόλις έφθασε τον βρήκε στην πόρτα. Την πρόσπευε ανυπόμονος. Ανέβηκε πλάι της κι' έδωσε στο σφύριγμα μια διευθύση. Τράβηξε για τη Φιλοθέη, όπου σταμάτησαν μπροστά σ' ένα σπιτάκι δίπατο, κάτασπρο, με γκρενά παράθυρα και δυο βεράντες με μικρές περγκόλες. Ένας κηπάκος θαλερός, ολοπράσινος το τοιγυρίζε. Φαινότανε καινούργιο, φρεσκοδαμένο... Στο κάτω πάτωμα ήταν ένα «λιδιγκ ρομ» με τζάκι και πιό μέσα ένα μικρό δωμάτιο με ντουλάπες.

— Εδώ—είπε ο διευθυντής της εταιρείας—ο αδελφός σου θα μπορεί να εγκαταστήσει τη μικρή βιβλιοθήκη του... Αυτό το σπιτάκι το αγόρασα χτές... και προαρίζεται για τους δικούς σου... Αύριο θα πάμε να προσυπογράψης την προγραμμαία δωρεά... Θα το χαρίσω σε σένα και θα το διαθέσεις για τη μητέρα σου και τον αδελφό σου... Τώρα που εσύ δεν θα είσαι πια μισθωτή και θα στερηθούν τη βοήθειά σου δεν θα μπορούν να πληρώσουν εύκολα νοίκι... Θέλω, μ' αυτό το σπιτάκι, να έχουν εξασφαλισμένη τουλάχιστον τη στέγη... Όσο για τα λοιπά τους έξοδα, θα πάρω τον αδελφό σου βοηθό του νομικού συμβούλου της εταιρείας... Ο μισθός του δεν είναι πολύ μεγάλος... αλλά ελπίζω να τα καταφέρω ώσπου ν' αποκτήση πελατεία...

Της Καίτης βούρκωσαν τα μάτια από ένα κύμα ευγνωμοσύνης που πλημμύρισε την καρδιά της. Και για πρώτη φορά τον είπε με το μικρό του όνομα:

— Τι καλός, που είσαι, Πέτρο!... Όλα τα σκέφτηκες... Με τι θα μπορούω να σου ανταποδώσω την τόσο καλωσύνη;

Την κύτταξε τρυφερά:

— Μά τάχως πληρώσει όλα, χρυσή μου κοπέλλα—της είπε—με το μόνο νόμισμα, που έχει πραγματική αξία: το αίσθημα.

Αγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν με παραφορά, μπροστά στο σφύριγμα, που γύρισε άλλου το πρόσωπο και τραβήχτηκε διακριτικά.

— Αγάπη μου... Αγάπη μου—της ψι-

θύριζε, σφίγγοντάς την στο στήθος του—όνειρο μου, λατρεμένο...

Και σκέπαζε το πρόσωπό της με θερμά φιλά. Ξανανεβήκαν, σαν μεθυσμένοι, στ' αυτοκίνητο: και πέρασαν δρόμους κεντρικούς, χωρίς να μπορούν να κρύψουν από τα μάτια του κόσμου τον τρυφερό δεσμό, που έβανε τις ψυχές τους και φλόγιζε την καρδιά τους με φλόγα μεγάλη και ιερή.

Το αυτοκίνητο στάθηκε σε μια πόρτα, μπροστά σε μια πόρτα από σφυρήλατο σίδερο, με πέντε σκαλιά από ασπρο μάρμαρο. Από πάνω, στο μπαλκόνι κρεμότανε μια μεγάλη έπιγραφη με τέσσερα, καλλιγραφικά ψηφία: «Λίζα»...

Η Καίτη χαμογέλασε:

— Κι' αυτό, λοιπόν, θέλεις να το επιδλέψης; Τόσο λίγη εμπιστοσύνη έχεις στο γούστο μου;

— Έχω απόλυτη... Μά θέλω να σε καμαρώσω πρώτος, μ' αυτό το φόρεμα του Κριστιάν Ντιόρ... Θα πρέπει να έχω φθάσει από χθες το πρωί...

Την κρατούσε, πολύ αλαφρά, από τη μέση, καθώς ανέβαιναν τις σκάλες. Η Λίζα τους περίμενε στο πάνω σκαλοπάτι, γελαστή.

— Ήρθε, κύριε Πέτρο—του φώναξε—είναι αληθινά ένα θαύμα... Υλικά και γραμμή διπώς τα όνειρεύτηκαμε... Και, το πιό σπουδαίο, αν δεν είναι απόλυτα σύμφωνο με τα μέτρα που του στείλαμε, μπορούμε να το προσαρμόσουμε απάνω της με τον πιο απλό τρόπο...

Του μιλούσε για το νυφικό της Καίτης, που είχανε συννομήσει να της το κρατήσουν κρυφό. Ο Πέτρος την είχε στείλει να το παραγγείλει στής Λίζας, όπως το ήθελε ή ίδια, με τη σκέψη, ότι δεν θα ήταν αυτό το πραγματικό της νυφικό: Θά ήταν το φόρεμα, που θα δόζε, όταν, μια βδομάδα, μετά το γάμο τους, θα στεφάνωναν το Παύλο με τη Λέα Βαράτση. Το πραγματικό της νυφικό θα ήταν αυτό, που θα της παρουσιαζαν σήμερα.

Η Λίζα χαίρεται θερμά τον Πέτρο, φίλησε την Καίτη, τους έμπασε σ' ένα σαλόνι γεμάτο από έγχρωμες φωτογραφίες των ωραιότερων από τα μαννεκέν της με τα καλλίτερα «μοντέλλα» της εποχής.

— Καθίστε—είπε—και οι δυο εδώ. Θέλω ν' απολαύσετε και οι δυο μαζί αυτή την έκπληξη!

Κι' εξαφανίστηκε. Η Λίζα ήτανε το πρώτο γυναικείο ψαλλίδι του τόπου. Είχε ξεκινήσει από φτωχοκόριτσο της αύλης, από μια παλιά γειτονιά της Αθήνας, για να γίνει με μοναχό έφοδιο το φυσικό της δαιμόνιο, νομοθέτισσα του γούστου στον πιο «σικ» κόσμο της Αθήνας και να πλουτίσει μέσα σε λίγα χρόνια.

— Είπες... Κριστιάν Ντιόρ...—ρώτησε η Καίτη τον Πέτρο, μόλις έφυγε η Λίζα—άκουσα καλά;...

— Μά ναι, αγάπη μου... Σου το είχα κρύψει... ήθελα να το ίδης ξαφνικά σήμερα... Θα το δης στο σώμα της Χριστιάνας, που είναι το καλλίτερο της «μαννεκέν»... και είναι περίπου σαν το δικό σου.

— Μά εγώ είτομαζα, όπως μου είχες πη, ένα άλλο... το έχω προλάβει τέσσερες φορές και θα είναι κι' αυτό έτοιμο σήμερα.

— Δεν πειράζει, γλυκό μου κορίτσι—έκαμε τρυφερά ο Πέτρος—θα τα ιδούμε τώρα, με την ησυχία μας και τα δυο... και θα διαλέξουμε...

— Μά να δώσεις τόσα χρήματα Πέτρο, να παραγγείλεις νυφικό στο Παρίσι!...

— Το βρίσκεις σπατάλη... δεν είν' έτσι;—Και βέβαια... Το νυφικό είναι το φουστάνι μιας ημέρας...

— Αλλά ποιές ημέρας, αγάπη μου!... Και ποιές ώρες!... Μακάρι η ευτυχία, που μου δίνεις να μπορούσε ν' απομνησθεί σε χρήμα!... Θα ήτανε τότε πολύ εύκολο να την πληρώσω... Αλλά είναι κάτι άτιμητο, που δσα και να δώσω, θα είμαι πάντα όφειλέτης σου... Και δεν ξέρεις και το άλλο: «Οτι παρά λίγο να ταξιδέψης στο Παρίσι γι' αυτό το φουστάνι... Γιατί ο Ντιόρ, όταν έλαβε τα μέτρα σου από τη Λίζα, της έγραψε: «Δεν μου φθάνουν τα μέτρα και η φωτογραφία της. Στείλτε μου την

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 27) μια νέα εξαιρετικού ενδιαφέροντος σειρά:

ΣΕΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΕΚΡΗΞΕΙΣ ΗΦΑΙΣΤΕΙΩΝ

- ❖ Τι κρύβεται μέσα στα έγκρατα της γής;
- ❖ Οί καταστρεπτικώτεροι σεισμοί που αναφέρει η ιστορία.
- ❖ Εκρήξεις ήφαιστειών που άφανισαν ολόκληρες περιοχές.
- ❖ Ο φλοιός της γής κλείνει στο έσωτερικό του μια πυρίνη θαλάσση;
- ❖ Το μυστήριο των νησιών που εμφανίζονται και εξαφανίζονται διαδοχικά!...
- ❖ Οί ήφαιστειογενείς ζώνες του πλανήτη μας.
- ❖ Τα υποβρύχια ήφαιστεια.

κτλ. κτλ.

Ιδια, αν θέλετε να κάμω πραγματικά κάτι το καλό... Δεν έχω ποτέ εργασθεί έτσι, έρημην των προσώπων... Δουλεύω πάντα πάνω σε κάτι ζωντανό... Και μονάχα όταν η Λίζα του απέκλεισε τελείως τη δυνατότητα να πάει στο Παρίσι, αναγκάστηκε να δουλέψει... Τώρα θα ιδούμε τί μπόρεσε να φτιάξει...

Μια τζαμένια πόρτα άνοιξε ξαφνικά κι' ένα ζωντανό τριαντάφυλλο πρόβαλε και μια μυρωδιά ρόδου πλημμύρισε το σαλόνι. Αυτό δεν ήτανε νυφικό φουστάνι. Ήταν ένα ροζ σύγνεφο αποθέωσης—ένα έλαφρό και σαν αέριο σύγνεφο ανοιξιάτικης αύγης, που τ' χρυσώνει απαλά ο ήλιος μόλις σκάζει. Κι' από μέσα απ' αυτό το σύγνεφο εδούαινε με λοξή, σκερτσόζικη ψαλλιά, ο κορμός της Χριστιάνας (που μαννεκέν) με την καμπύλη του ενός λαγώνος, τη λεπτή μέση και το στήθος, που εξέχει διακριτικά, ολόστριπνα όλα, με τη λαμψή του βαρύτιμου μεταξωτού, που τελειώνει σ' ένα σύγνεφο πάλι από φινιά ροζ ντανέλλα.

— Αυτό το όνειρο—εξηγούσε τώρα η Λίζα—ή μοναδική αυτή «συμφωνία εκ ροζ» τελειώνει μ' αυτό που θα ιδίτε τώρα...

Κι' από ένα βελούδινο κουτί έβγαλε ένα περιδέραιο από ψεύτικα μαργαριτάρια, που

ήτανε περασμένα ένα μαργαριτάρι, και ακολουθούσε μια ροζ πέτρα από «κρυστάλλ ταγιέ». Το κομμάτι στον τράχηλο της Χριστιάνας κι' έκαμε να λάμψη ο λαιμός και το στήθος της, σαν ήλιος που πρόβαλε μέσα από τα ρόδινα νέφη. Και συνάμα συμπλήρωνε το στολίδι με δυο μαργαριτάρια, που της πέρασε, σκουλαρίκια στ' αυτιά, σαν δυο μικρούς καρπούς με ροζ φυλλαράκια.

— Πώς σας φαίνεται;—ρώτησε με ύφος θριαμβευτικό η Λίζα.—Δεν είναι κάτι εξαιρετικό;...

— Θαύμα!...—έκαμε ο Πέτρος, μαγεμένος.

— Είναι αληθινά ωραίο!—είπε η Καίτη θαμπωμένη...

— Θα το δοκιμάσουμε κι' απάνω σας... και θα το προσαρμόσουμε αν χρειαστεί... Μά δεν θα θελήση απόλυτως τίποτα...

Και, γυρίζοντας στον Πέτρο, πρόσθεσε: — Θα ιδίτε τώρα και το γούστο της μυστής σας...

Το «μαννεκέν» τραβήχτηκε. Και η Λίζα το ακολούθησε για να επιστατήσει στη μεταμφίεσή του. Το νυφικό, που είχε εμπνεύσει το γούστο της Καίτης ήτανε σ' έναν τόσο μπλε παστέλ άρζαντε—έναν τόνο που θυμίζει το ταπεινό «μυ με λησιμόνε» με την πρώην δροσιά, καθισμένη στα φυλλαράκια του. Κάποια στιγμή ξαναπαρουσιάστηκε η Λίζα, για να πη:

— Μά συγχωρείτε... Σκέφτηκα ότι καλύτερα θα ήτανε να το φορέσετε σεις που σας πάει περισσότερο, κυρία Καίτη... Δεν πιστεύω να χρειάζεται πια καμιά τροποποίηση...

Την πήρε από το σαλόνι, την έβγαλε μ' αυτό το νυφικό και την ξανάφερε για να ρωτήσει τον Πέτρο:

— Πώς σας φαίνεται;

«Ο κύριος διευθυντής χαμογέλασε:

— Μου το είχατε δείξει αυτό το φόρεμα την περασμένη εβδομάδα, πριν έρθη του Ντιόρ. Τώρα το προτιμώ απόλυτα... Έχω φέρει μάλιστα και το συμπλήρωμά του...

«Έβγαλε από την τσέπη του ένα κουτί και της πέρασε στο λαιμό ένα περιδέραιο από αληθινά μαργαριτάρια, που το καθένα δενόταν με το επόμενο μ' ένα τουρκομαζ, «Όταν της το κούμπωσε, η Καίτη κυττάχτηκε στον καθρέφτη με καμاری, που δε μπορούσε να κρυφτεί εύκολα.

— Θαύμα!—της ξέφυγε από τον ένθουσιασμό, που την πλημμύριζε και γύρισε κι' εκύτταζε τρυφερά τον Πέτρο—άλλα τί θα σου στοίχιζε!...

Και τότε, για μεγάλη της κατάπληξη,

Ο Παύλος έσκυψε και φίλησε το σκαλιστό εικονισμάκι...

τόν άκουσε νά λήη τούς λαϊκούς στίχους:

«Ήθελα σέ ολόχρυσο νά πέρανα σειρήνη
τήν Πούλια, τόν Αύγερινό καί τόν 'Αποσπερίτη.
Νά σου στολίσω τόν λαϊμό, γιατί νά στήν στολισή
διαμαντικό δέν βρίσκεται σ' 'Ανατολή καί Δύση»

— Δέν ήξερα—είπε συγκινημένη ή Καί-
τη—ότι καταγίνεσαι καί μέ την ποιήσι...
—Τάχουμε καί κάτι τέτοια έμεις οί άν-
θρωποι τών άριθμών—έκαμε ο Πέτρος, μέ
ψεύτικη μετροφορμή...—Ισως ή πεζότης
του επαγγέλματός μας προκαλεί την αντί-
δρασι...

—Είσαι ύπεροχος!—ξέσπασε ή Καίτη.
Έβαλε τά χέρια της στους ώμους του
καί τόν κύτταζε στά μάτια μ' έρωτα, μέ
πόθο, μ' εύγνωμοσύνη. Αυτό τό κοκτέιλ
μέθυσε τόν Πέτρο. Τήν τράβηξε από τή μέ-
ση επάνω του.

—Άγάπη μου!...—της ψιθύρισε.
—Μήπως είμαι περιττή;—ρώτησε μέ
γέλιο ή Λίζα.—Φεύγω άμέσως...

—'Όχι, έμεις θα πηγαίνουμε —είπε ο
Πέτρος—καί παρακαλώ... στείλ' τε μου τό
λογαριασμό στό γραφείο...

Κανείς δέν ήτανε τόσο εύτυχής, όσο αυ-
τά τά δυο πλάσματα, τούτη τή στιγμή,πού
έτοιμαζόνταν γιά τήν έπικείμενη μέρα τής
μεγάλης χαράς τους. Μόλις ανέθηκαν στό
αυτόκινητο πιάστηκαν χέρι μέ χέρι, μετα-
δίδοντας ο ένας στόν άλλο τόν ψυχικό τους
ήλεκτρισμό.

—Πού θα πάμε τώρα;—ρώτησε ή Καί-
τη, καλοσυννηθισμένη πιά στις έκπληξεις.

—Τώρα θα πάμε στό παιδιά... Κοντά
στις τόσες χαρές που μούδωσες, γλυκό μου
κορίτσι —είπε ο Πέτρος, συγκινημένος—
είναι κι' αυτά τά παιδιά... Άλλοι, όταν
παντρεύονται, περιμένουν μέ λαχτάρα ν'
άποκτήσουν καί δέν είναι καθόλου βέβαιοι
άν ο Θεός θα τους χορίση αυτή τήν εύτυ-
χία... Έγώ καί σ' αυτό στάθηκαν τυχερός...
Μούφερες δυο άγγελούδια αξιολάτρευτα,
κι' έτσι θα βρεθώ μέ παιδικία τήν άλλη
μέρα του γάμου μας...

—Τί καλός που είσαι, νά αισθάνεσαι
έτσι, Πέτρο!...

—Δέν είναι καλωσύνη, χρυσή μου—
της είπε—είναι άγάπη. Άφού είναι δικά
σου παιδιά, είναι καί δικά μου. Καί τ'
άγαπώ όσο καί σύ... Ίσως καί περισσότερο
από σένα...

—Καί τώρα που πάμε;...—ρώτησε ή
Καίτη.

—Εμείς θα φύγουμε γιά τή Φλωρεν-
τία... δέν είν' έτσι, άγάπη μου;... μόλις
στεφανώσουμε τόν Παύλο μέ τή Λέα...Καί,
βέβαια, δέν θα πάρουμε μαζί μας τά παι-
διά...

Τέτοιος άντρας!

'Αγαπάω έναν άντρα, μά τι άντρα!
Μοναχά μέ μία γροθιά γκρεμίζει μάν-
(τρα)
Μές στό δάχτυλα μέ παίζει σάν τις
(κούκλες,
Τί κορμάρα, τί μπρατσάρες, τί κερού-
(κλες!
Τέτοιος άντρας, που ποτέ μου δέν έα-
(νάδα,
νά μέ στίψη καί νά γίνω βυσσινόδα!

Ένας άντρας, μά τι άντρας! Τσικ λε-
(θέντης
μου γουστάρει κι' είμαι σκαλα κι' είν'
(άφεντης
Καί προστάζει, νόμους βγάδι καί φετ-
(φάδες
καί μέ βάζει κάθε τόσο σέ μπελούδες.
Τέτοιος άντρας στό έν τάξει καί στό
(έτοι
νά μέ πλέξη καί νά γίνω κοκορέτοι!

Πά! πά! άντρας μέ πλατάρες καί πον-
(τίκια,
καί μουστάκια αιμοδόρα καί αντρικία.
Μές στις φλέβες αντί αίμα έχει λάβα
κι' είν' άφέντης καί σατράπης κι' είμαι
(σκαλα,
Τέτοιος άντρας, που μπορεί, σάν μία
(παιδούλα
νά μέ κάψη καί νά γίνω Σπυριδούλα!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

»Ε, λοιπόν έζήτησα από τό γερμα-
νικό προξενείο (ό προξενος είναι φίλος
μου) νά μου συστήσουν μία Γερμανίδα
«ένερε» γιά νά τής τά έμπιστευθώ υπό τήν
έπίβλεψη τής μητέρας σου... Καί σήμερα
άκριβώς θάρρη σπίτι σου νά τά ιδή καί
νά τά παραλάβη. Όταν φύγουμε θα μετα-
φερθούν στό σπίτι, που άγόρασα γιά τους
δικούς σου... Έτσι θα ταξιδέψουμε ήσυχοι.

—Όλα τά σκέπτεσαι... όλα τά φροντί-
ζεις—του είπε σφίγγοντας δυνατά τό χέρι
του.

—'Η ζωή δέν είναι παρά λεπτομερείες.
Καί αλλοίμονο σέ κείνους που τό ρεχνίζουν.
'Η φράση Ρίξενμπεργκ, που είχανε συ-
στήσει στόν Πέτρο από τό γερμανικό προ-

ξενείο, τούς περίμενε στό γραφείο του.
Ήτανε μία ρωμιά καί ροδομάγουλη νέα
που είχε ξεστρατίσει λίγο μά είχε τίμιο
βάθος καί άφοσιώθηκε στό έργο της ανα-
τροφής τών παιδιών τών... άλλων, γιά τήν
όποία είχε πάρει κατάρτιση σέ ειδική σχο-
λή. 'Ο Πέτρος τήν παρουσίασε στην Καί-
τη καί τής έκανε καί τό διερμηνέα, γιατί
δέ μιλούσε καμμία ξένη γλώσσα.

Τήν πήραν μέ τό αυτόκινητο καί τήν πή-
γαν στην κατοικία τής Καίτης, νά τή γνω-
ρίσουν τά παιδιά. 'Η Καίτη τά πήρε στό
χέρια της, τό ένα μετά τό άλλο, τά φίλη-
σε, δακρυσμένη, καί τά παράδωσε, σχεδόν
ιεροτελεστικά στή φράση Ρίξενμπεργκ, λέ-
γοντας:

—Τά παιδιά καί τά μάτια σου.
—Γιαδδλ!—της είπε ή Γερμανίδα, χω-
ρίς νά καταλάβη τή σύσταση τής Καίτης.
Κατέβηκαν από τό στίπι, άφού άφησαν
έκει τή φράση Ρίξενμπεργκ, πιασμένοι από
τό χεράκι.

—Καί τώρα που θα πάμε; ρώτησε ή
Καίτη, άμα μπήκαν σ' αυτόκινητο.

—Τώρα θα πάμε νά βρούμε τόν Παύλο
καί τή Λέα... Τους έχω δώσει ραντεβού γιά
νά φάμε μαζί τό μεσημέρι στην έξοχή.

—Σήμερα—έκαμε τρυφερά ή Καίτη—
θάβελα νάμαστε ολόμοινα...

Ήτανε τόσο συγκινημένη, που δέ μπο-
ρούσε νά κάθεται πλάι του. Ήθελε νά γεί-
ρη πάνω του καί ν' άκουμήση τό κεφάλι
της στό στήθος του. 'Ο Πέτρος τόνισε,

—Κρίμα!—είπε κυττάζοντας τήν μ' ά-
πειρη στοργή—άν δέν τούς είχα καλέσει
εγώ, θα μπορούσα νά τό αναβάλω... Άλλά,
βλέπεις, πρόκειται νά είμαι ο 'Αμφιτρώων.

Τό αυτόκινητο σταμάτησε στό γραφείο
του Παύλου. 'Ο Πέτρος κατέβηκε, χαιρέ-
τησε τή Λέα, που μόλις είχε φθάσει καί
φώναξε στόν Παύλο, που ήταν άκόμη σκυμ-
μένος στό χαρτιά του:

—Κλείστα τώρα, κύριε αρχιτέκτων!...
Καί πάμε ν' αναπνεύσουμε σάν άνθρωποι.
Καιρός παντί πράγματι...

Έκκίνησαν γιά τή Βαρυμπόμπη. 'Η Λέα
καί ή Καίτη ήτανε στίς μεγάλες τους ό-
μορφίες. Καί οί δυο άντρες τις κρυφουκαμ-
ρωναν. Όταν μάλιστα ήπιαν τά ούζάκια
τους καί τά μάτια τους μισμυτίλισαν από
έρωτα καί συγκινημένο πόθο καί δάγκλω-
σαν μέ τά κατάσπρα δοντάκια τους, τά
μπουρεκάκια καί τά λουκανικάκια τής κα-
ταστηματάρχαινας, που, άνασκοιμωμένη
τους περιποιότανε αυτοπροσώπως, μακα-
ρίζαν από μέσα τους τόν έαυτό τους γιά
τις άπολαύσεις, που τούς είχε ή μοίρα έ-
πιφυλάξει.

Πού καί που τόν Παύλο τόν κρυφοδά-
κανε τό φίδι της ζήλεια, που δέν είχαν έν-
τελώς αποκοιμηθί μέσα του. Άλλά τό δά-
μαζε μέ τή σκέψη, ότι αυτός καί μόνος ή-
ταν ο αίτιος νά χάση τήν Καίτη καί ότι,
ύστερα από τόσα που είχε τραβήξει μαζί
του, είχε δικαίωμα νά εύτυχήση κι' αυτή.
Καί κάτι άλλο, που νάρκωνε τόν πόνο του
ήταν, ότι, επί τέλους, είχε διαλέξει έναν
καλλίτερον απ' αυτόν τόν ίδιο. Γιατί ο
Παύλος άναγνώριζε τήν άνωτερότητα του
Πέτρου καί τόν σεβότανε καί τόν αγαπού-
σε όχι μόνο γιά όσα είχε κάμει γι' αυτόν,
έλλά καί άπόλυτα σάν άνθρωπο καί σάν
χαρακτήρα.

—Σέ δυο μέρες—είπε ο Πέτρος, άμα
άοχισαν νά τρώνε—θάρρητε στό γάμο
μας. Σας έχω πη πως θα προηγηθούμε,
γιατί θέλουμε, όταν θα σας στεφανώσουμε
νά είμαστε παντρεμένοι... Θέλει, βλέπετε,
καί ή Καίτη νά είναι κουμπάρα σας...

—'Ο Παύλος κι' ή Λέα γέλασαν χαρού-
μενα:
—Καί οί δυο από πρώην σύζυγοι θα
γίνουν κουμπάροι!—είπε ή Λέα μέ δροσιά
πασιδαστική...

—Δέν είναι διόλου κακή εξέλιξη σχέ-
σεων—έκαμε ο Πέτρος—καί καθόλου ένο-
χλητική... Γιατί τό πρόσωπο που παν-
τρεύομαι εγώ μεθ'αυρίο δέν είναι διόλου τό
ίδιο μ' αυτό που ήτανε γυναίκα του Παύ-
λου!... 'Η Καίτη, που παίρνω εγώ, είναι
έντελώς άλλη από τήν Καίτη, που είχε ο
Παύλος. Έκείνη ήταν ένα κοριτσόπουλο,
άγουρο, άβγαλτό, χωρίς πείρα ζωής, τυφλό
από έρωτα αισθησιακορωματικό... Αυτή,
που στεφανώνομαι εγώ είναι μία γυναίκα

που ώριμασε μέσα στην περιπέτεια τής
ζωής, χαλυδωθήκε στό σχολείο τής πικρίας
καί τής έρωτικής απογοητεύσεως, βαφτι-
στηκε στό μεγάλο πόνο τής έγκαταλειφθεί-
σης μάνας καί ύψώθηκε σέ μία πιό καθαρή,
πιό ψυχική καί πιό ήθική αντίληψη τής
ζωής... Έκείνη ή Καίτη, ή γυναίκα του
Παύλου, μέ άπέκρουσε, όταν τής πρότεινε
νά γίνη γυναίκα μου... Πιστή στους άπί-
στους, δέν ήθελε νά εύτυχήση περιφρόνη-
σε τ' άγαθά που τής πρόσφερα καί γι'
αυτό τήν έκτίμησα βαθειά καί τήν άγάπη-
σα όköμη πιό δυνατά καί τήν πιστεύω ά-
πόλυτα σήμερα που δέχεται νά γίνη γυ-
ναίκα μου καί γι' αυτό τής προσφέρω τά
πάντα... Τότε δέν μέ ήθελε... σήμερα νοιώ-
θω ότι μ' αγαπάει μ' όλη τή δύναμη τής
καρδιάς της...

—Είναι άλήθεια... Τόν λατρεύω!...—
έκαμε παράφορα ή Καίτη...

Καί τόν φίλησε μέ πάθος:

—Άλλά καί γιά σένα είναι άκριβώς τό
ίδιο, Λέα—συνέχισε ο Πέτρος.—'Ο άνδρας
που παντρεύεσαι, σέ λίγες μέρες, δέν είναι
αυτός ο Παύλος, που είχε σύζυγο ή Καί-
τη... Εκείνος ήταν ένας επιτόλαιο νέος
μ' άδύνατη θέληση, που παρασύρθηκε στις
πιό άνάξιες περιπέτειες καί, παρά λίγο,
νά διαφθαρή τέλεια απ' τις έπιτυχίες που
είχε,νά κοκκουλωθί από τό κύμα τής κοινω-
νικής λάσπης καί νά χαθί... Τό πόσο εύ-
κολο ήταν αυτό, τό είδες, πιστεύω, στην
πρόσφατη περιπέτεια του μέ τήν παλιά
του άμαρτία, τή Λίλιαν Βέρτη... Αυτός ο
Παύλος όμως, που παντρεύεσαι είναι σάν
άλλο πρόσωπο... Είναι ο ψημμένος από τήν
τρομακτική πτώση άνδρας, ο άναστημένος
άνδρας από τόν κοινωνικό τάφο, που παρά
λίγο νά τόν πάρη γιά πάντα... είναι ή ά-
σταλμένη θέληση, που τόν είδες νά δει-
χνη στό συμβολαιογραφείο κι' έπειτα από
τό παροδικό του παραπάτημα.

—Μου έπιτρέπετε μία διακοπή;— ρώ-
τησε μέ σέβας ο Παύλος.

—Ορίστε...

—Θέλω κι' εγώ νά κάνω τή δήλωσί
μου...

—Παρακαλώ...

—Έχετε δικήν νά λέτε ότι σήμερα εί-
μαι ένας άλλος Παύλος από κείνον που εί-
χε άντρα ή Καίτη... Χθές δέν αγαπούσα
τή Λέα καί μέ κανέναν τρόπο δέν θα συζη-
τούσα γιά γάμο μέ άλλη... Σήμερα τή λα-
τρεύω... καί τή θέλω όχι όπως τις άλλες
γυναίκες που είχα κατακτήσει ως τά τώ-
ρα... αλλά σάν άγγελο, που πριν από κά-
θε πόθο, γεννάει τήν αιδέρια εκείνη άγά-
πη, που απολυτρώνει καί δίνει συγχώρεση
γιά κάθε άμαρτία που βαρύνει τήν ψυχή
μας...

Καί, γυρίζοντας προς τό μέρος τής
Λέας, άνοίξε διάπλατα τήν άγκαλιά του:
—Άγγελέ μου, σέ λατρεύω!...

Καί τήν έκλεισε μέ τά δυνατά του μπρά-
τσα καί σκέπασε τή μορφή της μέ φιλή-
ματα, ενώ τά μάτια της, βασιλεμένα από
ευδαιμονία κύτταζαν κατά τόν ούρανό. Έ-
τσι έπήγε όλο αυτό τό «γεύμα τών δηλώ-
σεων» όπως τόλεγαν έπειτα, όταν τό φέ-
ρνανε στή θύμησί τους.

—'Ο γάμος τής Καίτης καί του Πέτρου,
στή Μητρόπολη, ήτανε από τά μεγαλειέ-
τα κοσμικά γεγονότα τής Άθήνας. Τόν εύ-
λόγησε ο ίδιος ο Μητροπολίτης καί κου-
μπάρος παράστεκε σ' όνομα του Άνάτα-
του άρχοντα ένας από τούς γενικούς ύπα-
πιστάς. Τά δώρα, μεγαλοπρεπέστατα,
είχανε καταφθάσει, τό ένα μετά τό άλλο
στό στίπι τής Καίτης καί του Πέτρου, σ'
έκπληκτική άφθονία καί αξία. Όλοι θαύ-
μαζαν τήν όμορφιά τής Καίτης μέ τό θαυ-
μάσιο υψικό της. Άλλά ή ζήλεια γούρλω-
νε τά μάτια τών κοριτσιών, που όλα θάθε-
λαν νά είναι στή θέση της. Καί ή κακία έ-
δαλε στό στόμα του κουτσμπολιού τή
στερεότυπη φράση:

—Τί βλακεία... νά πάρη τή δακτυλο-
γράφο του, μιά... «μπάς κλάς»... καί σχε-
δόν άγράμματη!...

—Τύχη, παιδί μου—ψιθύριζε μία άλλη
μ' άναστεναγμία—δέν τό λέει καί ή παροι-
μία;... Άν έχης τύχη διάβαινε καί ριζικό
περπάτα!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεται

Ο ποιητής 'Ιωάννης Πολέμης

ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

Τό παιγνίδι «Δοκιμαστήριον του πνεύ-
ματος»

Στό «Χρυσό βιβλίο» που γράφτηκε στό φι-
λολογικό σάλοσι του Άγγέλου Βλάχου, αλλά
έμεινε, όπως είπαμε σέ προηγούμενο σημείω-
μα μας, άνέκδοτο, μέ τις διασκεδαστικές, πνευ-
ματώδεις, σοφάρες, άθώες, πονηρές, φιλοσο-
φικές, πρωτότυπες καί παρελκυστικές άπαντή-
σεις τής στιγμής σ' έρωτήματα άπροσδόκητα,
τής στιγμής κι' αυτά, δέν περιλαμβάνονται μό-
νον δημοσιογράφοι καί γενικά άνθρωποι του
πνεύματος ή τής έπιστήμης, αλλά καί κυρίες
πολύ γνωστές στην παλαιότερη αθηναϊκή κοι-
νώνια. Καί θα πρέπει νά όμολογήσετε μαζί
μας ότι οί άπαντήσεις αυτές που κάμποσες
αναφέρουμε στό προηγούμενο φύλλο, είναι ένα
από τά διασκεδαστικότερα πράγματα. «Δοκι-
μαστήριο του πνεύματος» είχε χαρακτηρίσει ο
Δ. Κακλαμάνος αυτό τό παιγνίδι. Σωστότα-
τα. Άλλά παρουσιάζει καί μία άλλη ιδιότητα:
ότι μέ τις άπαντήσεις του καθενός στό άπρο-
σδόκητο έρώτημα άποκαλύπτεται — έστω σέ μι-
κρογραφία — ψυχολογία εκείνου που διατυ-
πώνει γραπτώς τήν άπάντησή του.

Άς συνεχίσουμε τήν παράθεσι μερικών ά-
κόμη ερωτήσεων καί άπαντήσεων από τό «Χρυ-
σό βιβλίο».

—Τί είναι εύτυχία;
—'Η κυρία Άνδρομάχη Ρενιέρη, μία κοσμι-
κωτάτη γυναίκα εκείνου του καιρού, έδωσε
τήν άπάντησι:

—'Η έκπληρωσις του καθήκοντος.
—Άκρυν ή μετρίαια;
—Προτιμώ από τά δυο εκείνο στό οποίον
θα έχω καί σύντροφον.

Δ. Κακλαμάνος

—Ποιό πράγμα δέν κρύβεται;
—'Η μεγάλη μύτη.

Δ. Βικέλας

—Τί θέλεις;
—'Ο,τι δέν μπορώ ν' άποκτήσω.

Γ. Δροσίνης

—'Όταν ή γυναίκα άγαπά, τί αγαπά;
—Τήν άγάπη.

Ελένη Άγγ. Βλάχου

—Ποιός είναι ο περισσότερο ακίνδυνος έχ-
θρός;
—Εκείνος που δέν έγινε ποτέ φίλος μας.

Δ. Κακλαμάνος

—Τί είναι άλήθεια;
—Κολοκυθιά!

Γ. Σουρής

—Ποιοί είδους θάνατον προτιμάτε;
—'Η έρώτησι θάνατι μ' εκείνη που κανέ-
αν στόν λογό: «Μέ τί είδους σάλασα προτιμάς
νά σε μαγειρέψουν;» Λοιπόν σας παραπέμπω
στην άπάντησι του λαχού.

Γ. Κ.

—Τί μας κρατάει σ' ένα ώρισμένο τόπο;
—'Η πόδαρά.

Σ. Σ.

Στήν έρώτησι «Τί είναι κολακεία» δόθηκαν
τέσσερες άπαντήσεις, οί έξής:

—'Η κολακεία είναι ένα κίβδηλο νόμισμα,
από τό οποίον ούτε αυτός που τό παίρνει κερ-
δίζει, ούτε αυτός που τό δίνει χάνει.

Γ. Δροσίνης

—'Η γνώμη που έχουμε οί ίδιοι γιά τόν έ-
αυτόν μας χωρίς νά τήν λέμε καί τήν όποίαν
μας λένουν οί άλλοι χωρίς νά τήν έχουν.

Δ. Κ.

—Άπόλαυσις άναπόφευκτη.
—'Ελένη Άγγ. Βλάχου

—Λιβάνισμα άνοήτου προς άνόητον.

Σ. Σ.

—Ποιές άλυσίδες είναι διαρκέστερες;
—Του φυλακισμένου καί τής άγάπης.

Δ. Κ.

—Οί θεληματικές.

Δ. Δ.

—Καθ' άλυσίδα κόβεται
παλινώνει καί σκουριάζει,
μ' αυτή που δένει τήν καρδιά
σκοτώνει καί δέν σπάζει.

Ι. Πολέμης

—Οί άλυσίδες οί χρυσές
όπου κρατούν δειμένους
μαζί τούς δεσποφύλακες
μέ τούς φυλακισμένους.

Γ. Δροσίνης

—Τί παράγει μεγαλύτερα θερμότητα;
—Τό αναμμένο κεφάλι.

Δ. Βικέλας

—Οί σιωπηλοί άνόητοι μέ τί μοιάζουν;
—Μ' άδειανά συρτάρια κλειδωμένα!

Γ. Κ.

—Ποιοί βλέπουν καλύτερα;
—'Όσοι έχουν τυφήν καρδιά.

Γ. Δροσίνης

—Σέ τί χρησιμεύουν τά μάτια καί σέ τί τό
στόμα;

—Γιά τις καρδιές που άγαπούν
γιά τις καρδιές που κλαίει
τά χείλη γιά νά σιωπούν
τά μάτια γιά νά λένε.

Ι. Πολέμης

—Ποιά είναι ή μεγαλύτερη άνοησία που μπο-
ρείτε νά κανέτε;
—Νά πιστεύω.

Μ. Μ.

—Τί είδους μάτια σ' άρέσουν;
—Τά μάτια που δέν βλέπουν τά ελαττώ-
ματά μου.

Γ. Κ.

—Γιατί ή εύτυχία είναι σπανία;
—Γιά νά πληρώνεται άκριβότερα.

Γ. Δροσίνης

—Μά αλλοίωτικά δέν θα ήταν εύτυχία.

Γ. Κ.

—Τί φοβούνται καί οί ανδρείότεροι
—Τήν καρδιά τους.

Ι. Πολέμης

—Τί συντομεύει τόν καιρό;
—'Ο ύπνος.

Ελένη Άγγ. Βλάχου

—Ποιά άπόστασις είναι μεγαλύτερα;
—Τις περισσότερες φορές ή μέχρι τής καρ-
διάς.

Γ. Πολέμης

—'Η μεταξύ άσυμβέβητου άνδρουίνου.

Ψ.

—'Από τό μυαλό ως τήν καρδιά.

Α. Μ.

—Τί συνηθίζουμε νά κάνουμε εύκολότερα;
—Νά μη πληρώνουμε τά χρέη μας.

Γ. Κ.

—Ποιόν πρέπει νά σεβεται κανείς περισσό-
τερο;
—Τόν έαυτό του.

Α. Μ.

—'Ενα κι' ένα πόσο κάνουν;
—Σέ όλες τις περιπτώσεις κάνουν δυο. Στόν
έρωτα ένα. Καί στην άπιστία τρία.

Γ. Δροσίνης

Κλείνουμε εδώ τό σημείωμά μας μέ στα-
χυολόγησι από τις σχετικές καλύτερες άπαν-
τήσεις που συλλέγονται στό «Χρυσό βιβλίο»
του φιλολογικού σαλονιού του Άγγέλου Βλά-
του φιλολογικού σαλονιού του Άγγέλου Βλά-
του. Από τό βιβλίο αυτό λείπουν οί άπαντήσεις
μερικών άκόμη πνευματικών ανθρώπων
της εποχής. Είναι αυτοί που δέν έσώχθη-
σαν στό Βλάχο. Βλέπετε καί τότε, όπως καί
σήμερα, οί λογοτέχνες καί οί ποιητές μας
είχαν τις προτιμήσεις τών αναστροφών καί
τών κύκλων...

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΚΙΝΑΥΝΟΙ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ

Μανιώδης φίλος του όποδρυχίου ψαρέματος, ο 'Ιταλός 'Οστάβιο Γκάλλο, έγινε πρό ήμε-
ρών στό Βαριγκότι ήρωας μίας δραματικής περιπέτειας, που παρ' όλίγο νά του στοιχή-
ση τή ζωή. Κυνηγώντας ψάρια μεγάλου μεγέθους, ο Γκάλλο βρέθηκε ξαφνικά μπροστά σ'
ένα σκυλόψαρο, ήκους δυο μέτρων καί πλέον. 'Ο κυνηγός, τότε επιδεικνύοντας θαυμα-
στη ψυχραιμία, έπασε ανάσκελα καί άποφεύγοντας τό φοβερό στόμα του σκυλόψαρου,
πυροβόλησε μέ τό όπλο του, τρυπώντας του τήν κοιλιά. Έξαγριωμένο εκείνο έναγύρισε
μέ λύσσα, αλλά ο Γκάλλο τό αντιμετώπισε μέ θάρρος καί μέ τό μαχαίρι του τώρα του
έσχισε τήν κοιλιά. Θανάσιμα πληγωμένο τό σκυλόψαρο ανέβηκε στην επιφάνεια, όπου
καί έφθασε κοκκινίζοντας γύρω του τή θάλασσα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Περίεργες ειδήσεις και παρά- ξενα περιστατικά

— Στις 14 Ιανουαρίου 1904, στον Πειραιά, η σύζυγος του α' μηχανικού του ατμοπλοίου «Κλειώ» Αποστόλου Καραού άκουσε το τεσσάρων μηνών μωρό της να φωνάζει «μπαιπά, μπαιπά»! Η μητέρα, κατάπληκτη, αλλά και χαρούμενη βγήκε στη γειτονιά ν' αναγγείλει, ότι το μωρό της, αν και τόσο μικρό, φώναζε καθαρά τις δυο αυτές λέξεις. Την άλλη μέρα διεισπώθη, ε'ί το φωνάζοντο αυτό συνέβη την ώρα ακριβώς του ναυαγίου της «Κλειούς», που ο πατέρας του μωρού πνίγηκε.

— Στά 1900 έγινε πρόταση περί φορολογίας των αγάμων. Πολλοί υπεστήριξαν ότι τα έσοδα από τη φορολογία αυτή έπρεπε να διατεθούν για προίκι απόρων κοριτσιών. Άλλοι ήθελαν να παραχωρηθούν τα έσοδα για το σχεδιαζόμενο να συσταθή Ταμείο Αμύνης. Τρεις συνεδριάσεις της Βουλής άπασχόλησε η φορολογία αυτή. Τέλος ο ύπουργός των Οικονομικών Φ. Νέγγρης δήλωσε: «Δυστυχώς, κύριοι, ύστερ από το ναυάγιο της φορολογίας των σκύλων, δεν επιτρέπεται να ελπίζουμε στη φορολογία των αγάμων. Φαντασθήτε να ζητήσωμε φόρο απ' όλους τους βεσιθιστάς! Έπειτα θα έχουμε ανάγκη των εισπρακτόρων, ώστε οι περισσότεροι των φορολογουμένων θα είναι και εισπρακτορες!»

—Το 1898, ο ήθοποιος Κοτοπούλης δήλωσε ότι δεν θα έχη πιά ανάγκη να καλή έένους ήθοποιούς για το θέατρο της Όμονοίας. Κι' αυτό γιατί, εκτός από τον ίδιο, τη γυναίκα του και τη μεγάλη του κόρη που παίζουν, θ' αρχίσουν να λαμβάνουν μέρος στις παραστάσεις και οι άλλες κόρες του: η Μαρίκα δεκαεσσάρων χρόνων, η Χρυσούλα και η Φωτεινή.

—Το 1878 στάλθηκαν στο ύπουργείο των Έσωτερικών, από τη Γαλλία, σπύροι εύκαλύπτου και όδηγες για τη σπορά τους.

— Στην έκθεση των Παρισίων του 1900 στάλθηκε ένα όμοιομα του Αγίου Όρους με τα μοναστήρια του, φτιαγμένο από έξολο. Την πρωτοβουλία είχε ο Πατριάρχης πρώην Κωνσταντινουπόλεως Ιωακείμ Γ', που έκανε και τα έξοδα για το καλλιτεχνικό αυτό έργο.

—Το 1898 πολλές μαθήτριες του Αρσακείου έπεσεκέφθηκαν τα γραφεία των αθηναϊκών έφημερίδων και διαμαρτυρήθηκαν, ότι στις εισιτηρίους εξέτασεις τους οι καθηγητάι τις άπερριψαν. Κι' όταν έζητησαν την έπανεξέτασί τους, οι καθηγητάι, όπως ίσχυρίζονταν οι μαθήτριες, τις εξέτασαν όχι δημοσία αλλά... ιδιαιτέρως!

—Το 1880 πέθανε μιά γρηά Μεσολογγίτισσα, ηλικίας 80 χρόνων, η χήρα Σπύρου Γυφτογιάννη, που είχε παραινεί στους οικείους της να της φορέσουν τα ρούχα που είχε κρυμμένα βαθεία στο σεντούκι της. Όταν λοιπόν εκείνοι θέλησαν να τη ντύσουν, βρήκαν μιά πλήρη φορεσιά παλληκαριού χρυσοκέντητη, που η Γυφτογιάννη την είχε φορέσει και είχε πολεμήσει σάν άνδρας κατά την έξοδο του Μεσολογγίου.

—Το 1878, οι καλλιτέχνες Ι. Βιτάλης, Π. Λεμπέσης και Γ. Ιωακωίδης, που σπούδασαν στο Μόναχο ως ύπότεργοι της ελληνικής Κυβερνήσεως, πήραν στο διαγωνισμό της Ακαδημίας των Καλών Τεχνών άργυρό μετάλλιο κι ο Ν. Γκούζης χρυσό, για το ζωγραφικό του έργο «Αρραβώνες Έλληνων χωρικών».

—Το 1898, έφτασε στην Αθήνα από το Άγιο Όρος ένας γιατρός, που ίσχυριζόταν ότι βρήκε το φάρμακο για τη θεραπεία του καρκίνου. Κάθως έλεγε, το ανάκαλυνε σ' ένα παλιό πυρρο, που άνεφερε ένα θεραπευτικό βότανο. Κρατούσε όμως μυστικό το βουνο που φύτευσε!

—Το 1898, η χήρα του συνταγματάρχη Πετρονάκου εδούρσε στη Στρατιωτική Λέσχη τη βιβλιοθήκη του μακαρίτη σύζυγου της, που είχε 200 χρυσόβετους τόμους, άξίας 5 χιλιάδων δραχμών.

—Το 1897, η γνωστή ανάρτισσα Έλένη Κωνσταντινίδου, που άκολούθησε την Ηπειρωτική φάλαγγα στην Ηπειρο ως σημαφόρος, άποφάσισε να έσκηση το επόγγυλμα της όδοντοιακρής, που είχε μάθει από τον πατέρα της.

— Πού πας, Άριστειδή; Έμεις άνεδήκαμε να φύγουμε κι' εσύ κατεβαίνεις πάλι...
(Του Φ. Καλογήρου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΚΡΑΣΙ

Έσύ πού με ξετρέλλανες, έσύ πού μ' έκανες να πέσω στο κρασί και μ' έκανες άντι να σ' αγκαλιάζω τον δρόμο νάχω πάρει τον στραδό και δός του στην ταβέρνα να τραβώ και για να σέ ξεχνώ, να μπεκρουλιάζω...

*

Έσύ 'σαι ή άφορμή, έσύ και ή αίτία, πού όλοι με φωνάζουνε μπεκρή, και μ' έκανες να ζώ σε άληθεια, να ζώ και να προσμένω να πεθάνω και άδικα μιάν άρνησι πικρή να θέλω με κρασί να τη γλυκάνω.

*

Έσύ πού με ξετρέλλανες, έσύ μου πήρες τη ζωή μου τη μισή, και τώρα πιά δεν ξέρω τι θα γίνω και πώς στην ταβέρνα όλημερίς και μοναχός μου πίνω κι' όλο πίνω έσύ 'σαι ή μόνη αίτία... Τι θαρρείς;

*

Με πήρες στον λαίμό σου μ' ένα όχι, με ποίδωψες άπίστευτα, μικρή, και μένω στής ταβέρνας μου την κόχη και όλοι με περνάνε για μπεκρή, γιατί 'ίσως τέτοιον πόνο δεν τον ξέρουν κι' όπως εγώ, αυτοί, δεν ύποφέρουν.

*

Και τώρα ο καιρός άργοπερνά και είμαι πάντα μόνος, τόσο μόνος... Τον πόνο μου κερνώ και με κερνά ο πόνος μου, ο μαυρός μου ο πόνος. Ζωή μου δίνει κάθε ρουφηξιά μου και ζώ μαζί σου μέσ' τη μοναξιά μου...

*

Και όμως έχω στ' άλήθεια συνηθίσει, πού δεν μπορώ να σ' έχω στο πλευρό, περνώντας τη ζωή μου στο μεθύσι κι' έκει την παρηγορία μου θα βρώ... Έσύ νάσαι καλά κι' εγώ... το θυμά κι' άς είναι, φώς μου, άπάνω μου το κρίμα!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΟΙ ΧΥΜΟΙ ΤΩΝ ΦΡΟΥΤΩΝ ΚΙ' Η ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΤΟΥΣ ΑΞΙΑ

Χάρis στις πολύτιμες ούσιες, πού περιέχουν, είναι άθυμάσιο φάρμακο για πολλές παθήσεις του οργανισμού

Οι χυμοί από φρούτα δεν έχουν άπλώς θρεπτική άξία κι' εξαίσιος γεύσι, αλλά άποτελούν και θαυμάσια φάρμακα για ένα σωρό παθήσεις του οργανισμού.

Χάρis στις ιδέες εις τελειοποιήσεις της βιομηχανίας, οι χυμοί φρούτων παρασκευάζονται και διατηρούνται κατά τα τελευταία χρόνια, χωρίς να ύφίστανται ζυμώσεις κι' άλλες αλλοιώσεις κι' έτσι περιέχουν άθικτες τις κυριότερες ούσιες των ωπών καρπών.

Οι πιο πολύτιμες απ' αυτές τις ούσιες είναι οι έξής: σάκχαρο και γλυκόζη, οργανικά όξέα, όπως το τρυγικό και κιτρικό όξύ, βιταμίνες σε πλούσια ποικιλία και διάφορες μεταλλικές ούσιες.

Εκτός της μεγάλης θρεπτικής τους άξίας, πού όφείλεται στις παρά πάνω κι' άλλες ούσιες, οι χυμοί των φρούτων έχει άποδειχτή τώρα τελευταία ότι είναι κι' από τα σπουδαιότερα φάρμακα για διάφορες άνωμαλίες, διαταραχές και βλάβες του οργανισμού.

Σύμφωνα με τα συμπεράσματα, στα όποια κατέληξαν ειδικοί του άμερικανικού πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, ο χυμός της τομάτας περιέχει ένα αντιόξικό, πού ώνομάστηκε «τοματίνη» και δίνει λαμπρά θεραπευτικά άποτελέσματα ίσως σε παθήσεις του δέρματος και του πεπτικού συστήματος, οι όποιες προκαλούνται από την άναπτυξη μυκήτων.

Από την τοματίνη, οι Άμερικανοί έδωσαν κι' ένα άλλο φάρμακο, πού το βάψισαν «τοματιδίνη». Η τοματιδίνη μοιάζει πολύ με τη γνωστή κορτιζόνη κι' είναι εξαίρετικά άποτελεσματική στη θεραπεία διαφόρων μορφών άρθρίτιδος. Συγκεκριμένα άποτελεί θαυμάσια βάση για την παραγωγή σεξουαλικών όρμονών, όπως η προγεστερόνη κι' η τεστοστερόνη.

Οι χυμοί των φρούτων έχουν γενικά ευεργετική επίδραση στο γαστροεντερικό σύστημα. Ο διάσημος Άγγλος διατροφολόγος Τσαρλς, σε μιά μελέτη του, πού δημοσιεύτηκε αυτές τις μέρες, βεβαιώνει ότι ή χορήγηση χυμού από πεπόνι γλύτωνα από έπιδεινωση γαστροεντερίτιδος πολλά μικρά παιδιά στο νοσοκομείο πού διευθύνει, ενώ άντιθέτως ο χυμός άλλων φρούτων δεν έκομε τίποτα.

Ο χυμός του σταφυλίου είναι θαυματουργός στους ρυματικούς, καθώς και στα μικρά παιδιά, γιατί άνεδάει το ποσοστό αλμογλοβίνης και φέρνει ίσορροπία άνάμεσα στις άναλογίες γλοβουλίνης και αλβουμίνης μέσα στο αίμα. Την ίδια περίπτωση ευεργετική επίδραση άσκει κι' ο χυμός του πορτοκαλιού.

Άλλα την πιο ευεργετική τους επίδραση, οι χυμοί φρούτων την άσκούν στην καρδιά. Οι τελευταίες άνακαλύψεις της έπιστήμης σ' αυτόν τον τομέα, δίνουν μιά άπο τις πρώτες θέσεις στους χυμούς φρούτων για τη θεραπεία της καρδιακής άνεπαρκείας. Κι' αυτό για δύο σοβαρούς λόγους: Πρώτα, γιατί οι χυμοί φρούτων περιέχουν ούσιες πού διευκολύνουν στη λειτουργία της την καρδιά και κάνουν να έπιδρούν πιο άνετα τα καρδιασπαστικά φάρμακα. Δεύτερον, γιατί διαλύουν όρισμένες τοξικές ούσιες, πού δημιουργούνται στο μυοκάρδιο.

Οι χυμοί φρούτων είναι επίσης εξαίρετο φάρμακο και σε διάφορες μολυσματικές παθήσεις, γιατί έχουν βακτηριοκτόνο δύναμη. Διαπιστώθηκε κατά άναμφισβήτητο πιά τρόπο, ότι ο χυμός του σταφυλίου, άρκει νάται φρέσκος — σκοτώνει τα μικρόβια του τύπου, του παράτυφου, της δυσεντερίας και της χολέρας.

Διάφοροι πάντως χυμοί φρούτων άποδείχτηκε ότι θεραπεύουν όρισμένες παθήσεις του σπληνός, τη σκαρλατίνα και τον ίκτερο. Ένας Ιταλός ειδικός, ο καθηγητής Σεράνι, άπέδειξε με πειράματα πού έκανε, ότι ο χυμός του σταφυλίου βελτιώνει τη γενική κατάσταση των διαβητικών.

Οι χυμοί φρούτων είναι επίσης άάλλη, νά σπαστήν για τα νεφρά. Χάρis σ' αυτούς, έχει παρατηρηθή ότι ή έκκρισι όρισμένων όξέων αύξάνει, ίσως όταν προσέρχονται από σταφυλί ή πορτοκάλι, ενώ το κρασί φέρνει το άντίθετο άποτέλεσμα.

Σύμφωνα με τον Γερμανό γιατρό φον Νόρντεν, οι νεφρίτιδες θεραπεύονται γρηγορώτερα και πιο σίγουρα με διαίτα χυμών από φρούτα παρά με νάλα.

Τέλος, οι χυμοί φρούτων διαπιστώθηκε ότι επενεργούν καταπραυντικά στο νευρικό σύστημα και σε διάφορες κλινικές της Γερμανίας περιλαμβάνονται άπαραίτητως στη διαίτα των νευρασθενών.

46 τορίες της ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

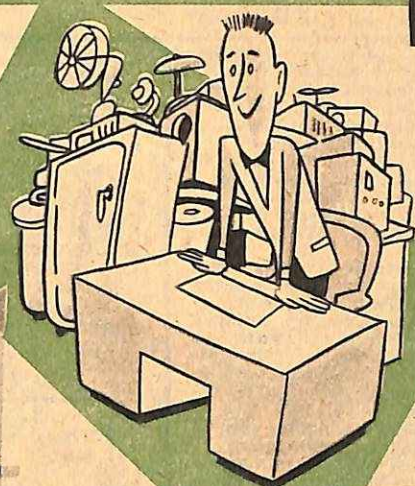
τη δουλειά του:
— Σωστά, πολύ σωστά.
— Ξέρεις, Άποστόλη, από καιρό το μελετώ.

— Και πώς δεν άγόρασες; — Δεν είχε δοθή ή εύκαιρία. Έέ άλλου δεν έχω κι' έμπιστοσύνη, να μπώ στο πρώτο τυχόν μαγαζί. Άλλά τώρα πού άνοιξεξ έσύ, άλλάξω το πράγμα. Έρχομαι στο κατάστημα του φίλου μου.

— Αί, μά κι' εγώ στους φίλους βασίζομαι. Χρηστάκη.
— Πόσο έχει έπαιτο;
— Αυτό είναι λιγάκι άκριβό. Δεκάξη πεντακάσιες.

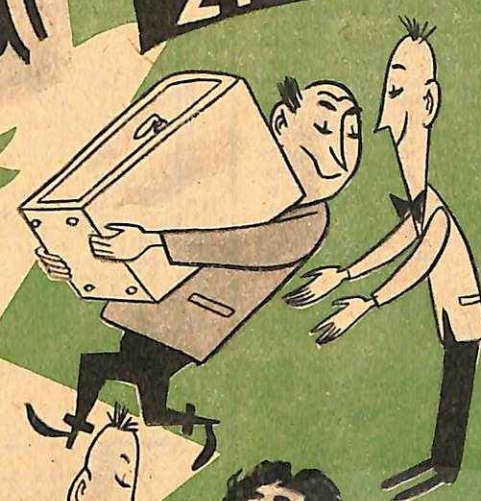
— Τois μετρητοίς;
— Αί, βέβαια. Για τις δόσεις βάζουμε ένα δέκα τα έκατό άπάνω. Για τον τόκο των χρημάτων.

— Καλά άν το πάρω τοίς μετρητοίς, πόσο θα μου τ' άφίσης; Έγώ δεν είμαι πε-

Βαβίζομαι

ΣΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ!...

Ο Άποστόλος θ' άνοιγε μαγαζί.
— Άποφάσισα πιά να κάνω μιά δουλειά δική μου, μου είπε. Έχω κάτι οικονομίες, είναι και κάτι μετρητά από την προίκα της γυναίκας μου, θάχω και τις σχετικές πιστώσεις και θ' άνοίξω κατάστημα.

— Μπράβο Άποστόλη. Και τί κατάστημα θα είναι;
— Τί άλλο; Ψυγεία, ραδιόφωνα, κουζίνες και τέτοια.

— Μά από τέτοια μαγαζιά είναι γεμάτη ή Αθήνα. Όπου γυρίσης το μάτι σου, δύο είδη μαγαζιών θα ίδης. Περίτρετα και ψυγειοκουζίνες.

— Αυτό θα πη πως ή δουλειά έχει ψωμί.
— Υπάρχει συναγωνισμός.

— Δεν τόν ύπολογίζω. Έγώ βασίζομαι στους φίλους. Κάθισα κι' έκανα έναν κατάλογο. Άράδια σα διακόσιους τριάντα φίλους.

— Τί λες μωρέ Άποστόλη. Έχεις τόσους φίλους;

— Μάλιστα. Βλέπεις έχω άρκετές κοινωνικές σχέσεις, τυγχάνω δε και πολύ άγαπητός. Λοιπόν, ποτέ δεν βάζει ό νοός του άνθρώπου πόσους φίλους έχει σ' αυτή τη κοινωνία. Μονάχα όταν πάρη χαρτί και γράφει έναν-έναν πού θυμάται, βλέπει έναν κατάλογο πού τόν κάνει κι' άπορεί κι' ο ίδιος. Τάγμα όλόκληρο. Λοιπόν, είναι ν' άφήσω τέτοιο κεφάλαιο;

— Όχι, βέβαια.

— Και ο ένας φίλος θα φέρη τόν άλλο και ο φίλος του φίλου άλλο φίλο και θα κάνουν χρυσές δουλειές.

— Άπό έμπόρευμα;

— Το έμπόρευμα ξέρεις πώς εξασφαλίζεται. Μιά προκαταβολή και πιστώσι. Είσπρα. τεις και δίνεις. Δίνεις και εισπραττεis. Γιατί αυτή ή δουλειά γίνεται με δόσεις. Λοιπόν, θα σε καλέσω στα έγκαίνια. Νά σε γράψω για ήλεκτρικό ψυγείο;

— Όχι. Γράψε με για ένα ήλεκτρικό μπρίκι, για ή άρα.

*

— Έγιναν τα έγκαίνια. Έφτά ραδιόφωνα έπαιξαν μαζί. Φώτα σωληνωτά. Και το μαγαζί κάρνα. Ηλεκτρικά ψυγεία, κουζίνες, μάτι, ράδια, μπριάζα, ψητιέρες, σίδερα του σιδερώματος, πικ-άπ, πλυτικές μηχανές, ήλεκτρικές σκούπες, όπι τέλος πάντων, έχει φτιαχτεί ο πολιτισμός για τις άνέσεις του σπιτιού. Παρούσα και ή Έλπιδα, ή γυναίκα πού καταστήματάρχη. Πουντροφιμένη, μέσα στ' άσπρα της, έμοιαζε κι' αυτή με ήλεκτρικό ψυγείο. Συγχαρητήρια οι φίλοι.

— Καλές δουλειές, Άποστόλη.
— Ευχαριστώ. Σε σάς βασίζομαι.

— Θα σε ύποστηρίξουμε. Άλλοιμονο άν δεν ύποστηρίξουμε το φίλο μας.

Ξαναπέρασε μιά βδομάδα άργότερα. Ηθελα να μάθω πώς πηγαίνει το νταραβέρι και ν' άγοράσω και το μπρίκι πού είχα ύποσχεθή πώς θάπαίρνα. Το μισό μαγαζί είχε άδειασει.

— Μπράβο Άποστόλη, του είπα. Καλά πάνε οι δουλειές, βλέπω.

— Ναι, δόξα σοι ο Θεός. Έχω δώσει μέχρι την ώρα τέσσερα ήλεκτρικά ψυγεία, πέντε κουζίνες, πέντε ράδια, δύο ραδιογραμμόφωνα, τρεις ήλεκτρικές σκούπες κι' ένα ήλεκτρικό πλυντήριο. Κι' άσε τα φιλοπράματα. Οι φίλοι μου άποδείξαν ότι μ' άγαπάνε. Δεν στάλεγα:

— Όστε είσαι εύχαριστημένος από εισπράξεις.

— Άπό εισπράξεις, είναι νωρίς ακόμα. Πρέπει να τελειώω ο μήνας, ν' αρχίσουν οι δόσεις. Και τότε θα πάη ρολόι ή δουλειά. Θα παίρνω και θα δίνω. Θα δίνω και θα παίρνω.

— Έναν καφέ;

— Ενώ έπινα τόν καφέ, στάθηκε στην πόρτα του μαγαζιού ένας κύριος, σαραντάρης άπάνω κάτω, πού κούταξε μέσα χαμογελώντας. Σάν να περίμενε να τόν δούν.

— Βρέ! Καλώς το Χρήστο! Φώναξε χαρούμενος ο Άποστόλης και σηκώθηκε.

Ο άποκληθείς Χρήστος μπήκε στο κατάστημα.

— Καλορίζικο.

— Ευχαριστώ, Χρήστο μου. Νά σε συστήσω. Ο κύριος Κλεάνθης Τσοούρτος, (αυτός είμ' εγώ) ο κύριος Χρήστος Κουτρούμπουρος. Με το Χρήστο ήμαστε άλλοτε συνάδελφοι στο γραφείο. Χρόνια στο κουρμπέτι. Έτσι Χρηστάκη; Θα πάρη καφέ Χρηστάκη; Έλα δώ μικρέ. Ένα μέτριο βραστό του κυρίου Χρηστάκη. Κάσσε Χρηστάκη.

Άλλά ο Χρηστάκης δεν καθήσε. Πήγε κοντά σ' ένα ήλεκτρικό ψυγείο — το μεγαλύτερο του καταστήματος — και το περιεργαζότανε μ' ένδιαφέρον.

Ξέρεις Άποστόλη, είπε, ένδιαφέρομαι για ψυγείο. Έτούτο τί λέει;
— Πρώτη τάξεως. Το θέλει έτσι, μεγάλο.
— Αί, μιά φορά άγοράζει κανείς ψυγείο. Γιατί να μην πάρη ένα πρώτο μπόι, να κάνει

λάτης. Είμαι φίλος.
— Ξέρεις, τά ψυγεία Χρηστάκη, δεν άφήνουν και πολύ. Θα σου κάνω, όμως, σκόνο δέκα τα έκατό. Θα το πάρη, δηλαδή, δέκα πέντε.

— Μά το δέκα τοίς έκατό, στις δεκάξη πεντακάσιες είναι χίλιες εξακάσιες πένητα.

— Ναι, αλλά ο έμπορικός λογαριασμός γίνεται άνάποδα. Το δέκα τοίς έκατό, το λογαριαζόμαστε στις δεκαπέντε.

— Θα μου το κατεβάσης ακόμα.

— Χρηστάκη μου, να μη βγάλω κι' εγώ ένα πέντε τα έκατό;

— Άπό το φίλο σου θα βγάλη. Άποστόλη; Το κέρδος θα βγή από τοίς άλλους.

— Άκολούθησε το παζάρι. Και, έν όνόματι της φίλης, το ψυγείο κατέθηκε στις δέκα τέσσερις διακάσιες.

— Όραία, είπε ο Χρηστάκης. Άλλά θα το πάρω με δόσεις.

— Ο Άποστόλης κατσούφιασε έλαφρότερα. — Μά τόσο ώρα, Χρηστάκη μου, μιλάμε για μετρητοίς.

— Αί, πού κεί άρχίζει κανείς. Κι' επί τέλους, στο φίλο σου, δεν θα κάνης καμμία εύκολία;

— Τέλος πάντων. Πάρτο με δόσεις. — Ποσες δόσεις;

— Δέκα.

— Είναι λίγες. Δώδεκα θα μου τις κάνης. Νά έρω ότι επί ένα χρόνο, έχω κάθε μήνα και τί δόσι μου.

— Κοιμάτια να γίνη. Δώδεκα. Και προκαταβολή.

— Τι προκαταβολή;

— Δεν θα δώσης προκαταβολή; — Άπό το φίλο σου. Βρέ Χρηστάκη, ζητάς προκαταβολή; Έδώ ύπάρχουν καταστήματα πού διαπραγματεύονται: «Χωρίς λεφτά χωρίς προκαταβολή» για τους άγνωστους πελάτες και συ γυρεύεις από μένα;

— Ο Άποστόλης σφεικτε λίγο κι' έπειτα έλεγε:

— Θα σου κάνω το χατήρι.

— Σε τίλ το σόριο στο σπίτι.

— Ο Άποστόλης κάθισε στο γραφείο του κι' έβγαλε ένα στέλεχος. Πήρε την πένα.

— Τι κανείς έκει, Άποστόλη;

— Νά κανείς τα γραμμάτια.

— Ο Χρηστάκης προσέληθηκε:

— Γραμμάτια; Τι γραμμάτια;

— Για τις δώδεκα δόσεις του ψυγείου.

— Λυπάμαι πολύ, Άποστόλη. Λυπάμαι πολύ. Άν ήμουν κανένας άγνωστος, ή άφερέγγυος βέβαια θα είχες αυτό το δικαίωμα. Άλλά εγώ να ύπογράφω γραμμάτια; Πώς με προσβάλλεις έτσι;

— Η τάξις, Χρηστάκη μου.

— Ποιά τάξις; Η τάξις είναι για τους έένους πελάτες. Έμεις έχουμε φάει ψωμί κι' άλάτι μαζί. Έχεις, λοιπόν, την ιδέα ότι εγώ, ο Χρηστάκης ο Κουτρούμπουρος, ύπορώ να σου φάω τα λεφτά;

— Όχι, βέβαια...

— Λοιπόν, πώς μου δίνεις να ύπογράψω γραμμάτια; Είναι σαν να μη μούδης έμπιστοσύνη. Καλύτερα να μούδινες ένα χαρτάκι. Ξέρεις πώς φωνίζω εγώ, Άποστόλη; Έγώ μπάνω σ' ένα μαγαζί πού με ξέρουν και λέω: «Σε τίλει μου αυτό στο σπίτι». Και τίποτ' άλλο. Ούτε προκαταβολή, ούτε γραμμάτια, ούτε πότε θα περάσης. Λυπάμαι πολύ, Άποστόλη. Δώδεκα χρόνια φίλια...

Σηκώθηκε με πληγωμένη αξιοπρέπεια. Ο Άποστόλης συγκινηθηκε.

Με συγχωρή, Χρηστάκη μου. Δεν φανταζόμουν ότι σε προσέβαλα. Πού θα το στείλω;

Δόθηκε η διεύθυνση κι' ο Χρηστάκης έφυγε ευχαριστημένος.

Ξαναπέρασα σε λίγες μέρες. Το μαγαζί είχε άκονα λιγότερο έμπροσθεν. Έτσι πάλι σε ώρα συναλλαγής. Ένας φίλος είχε φέρει το φίλο του. Ένδιαφερόταν για ηλεκτρική κουζίνα. Έκαναν τα παζάρια, έκοψαν, ξανακόψαν, συμφώνησαν. Ο Άποστόλης τράβηξε το στέλεχος για τα γραμμάτια.

— Άσε τα γραμμάτια, Άποστόλη, είπε ο φίλος.

— Γιατί Δημητράκη;

— Έμένα, όταν αγόρασα το ραδιογραφμόφωνο, μούδγαλες γραμμάτια;

— Ναι, Δημητράκη, αλλά, ο κύριος είναι άλλο. Πρώτη φορά τον γνωρίζω.

— Γνωρίζεις έμένα. Αυτό άρκει.

— Δηλαδή, έγγυόσαι σύ;

— Έγγυόμαι! δήλωσε ο άνομαζόμενος Δημητράκης, μ' ύφος σαν να ήταν ο διοικητής της Έθνικης Τραπέζης. Άλλοιώς πώς θα τον έφερνα;

— Καλά, Δημητράκη μου. Άφοδ έγγυόσαι σύ, άς μη γίνεται κουθέντα.

— Καλά πάει το νταραβέρι, είπα στον Άποστόλη, μόλις έφυγαν.

— Δόξα σοι ο Θεός! Οι φίλοι με ύποστηρίζουνε.

Λίγες μέρες άκόμα. Το μαγαζί σχεδόν άδειο. Ούτε ψυγείο, ούτε σκούπε, ούτε κουζίνες. Δύο μικρά ράδια είχαν μείνει όλα κι' όλα, κάτι άνεμωτήρες και μερικά μπρίκια.

— Ξεπουλήστες κι' όλας! παρατήρησα μ' ευχαρίστησι.

— Ναι, πήγα καλά!

— Και γιατί δεν άναυνώνεις το έμπόρευμα;

— Να σου πώ. Ένώ. βέβαια, έδωσα μιά μικρή προκαταβολή και πήρα το έμπόρευμα που είχα. Τώρα, για να πάρω άλλο, πρέπει να πληρώσω κι' έγω τις δόσεις μου. Τα γραμμάτια που έχω ύπογράφει. Άλλά για να πληρώσω, πρέπει να ελίσπραξω. Μεθαύριο, άρχίζει η λήξις των πρώτων δόσεων. Θα παίρνω, λοιπόν, θα δίνω και θα φέρνω έμπόρευμα. Θα δίνω έμπόρευμα, θα παίρνω λεφτά, θα δίνω λεφτά, θα παίρνω έμπόρευμα. Έτσι είναι η δουλειά των δόσεων. Φαύλος κύκλος. Άν έρθης την άλλη βδομάδα, θα το ξαναδής γεμάτο το μαγαζί.

Πήγα σόν τρεις βδομάδες. Άλλά δεν το είδα γεμάτο. Έκεινο που είδα, ήταν ένας Άποστόλης σε βαρεία θλίψη. Καθόταν στο γραφείο του, στήριζε το κεφάλι του στην παλάμη και κύταζε άφρημημένα, σαν νάχε το βλέμμα του σε κάποιο χάος. Άφοδ ούτε με πήρε είδησι ότι μπήκα. Χρειάστηκε να του φωνάξω.

— Άποστόλη... Τι έχεις;

Χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι:

— Κανένας δεν πληρώνει! φώναξε. Κανένας! Τριάντα δυο δόσεις έχουν λήξει και δεν έχω εισπράξει καμμία.

— Άρνούνται;

— Όχι. Ούτε άρνούνται, αλλά ούτε δίνουν. Για να κάνω την κουτάμαρα να μην τους δώσω να ύπογράφουν γραμμάτια. Φίλος, λέει, είμαι, γραμμάτιο θα ύπογράψω; Δεν μούχεις έμπιστοσύνη; Όχι, κύριε, δεν σούχω. Παίρνεις έμπόρευμα, θα ύπογράψης γραμμάτιο και θα φέρης κι' έγγυητή. Κι' έπειδή είσαι φίλος, δυο έγγυητάς.

Έδρωμένος, τσακισμένος, έτοιμος μάρμαρος, ήρθε ο μικρός.

— Τι έγινε;

— Μηδέν.

— Πήγες στον Κουτρούμπαλο;

— Πήγα.

— Τι σου είπε;

— Ότι θα πέρσθω ο ίδιος.

— Ο Κατζηφουρούλης;

— Άμα έχη, θα μάς είδοποίηση.

— Ο Στραβόροφης;

— Να μην τον ένοχλούμε και τόχει ύπ' όψι του.

— Ο Παπαδόπουλος;

— Ποιάς άπ' τους δυο;

— Και οι δυο.

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— Ο ένας μου είπε ότι η κουζίνα δεν είναι έν τάξει. Ο άλλος ότι φεύγει ταξίδι κι' άμα επιστρέψη θα τηλεφωνήση.

— Ο Μακρυρούτης;

— Να πάω, λέει, στο φίλο σας το Δημητράκη, που έγγυήθηκε.

— Ο Νταβερατζόγλου;

— Άμα με ξαναδής, λέει, θα μου κόψη τα πόδια. Ορίστε και ο κατάλογος των χρεωστών.

Βάλλον στο ψυγείο.

— Ποιά ψυγείο; Δεν μάς έμεινε κανένα.

— Ο Άποστόλης ξαναεθύστηκε στους διαλογισμούς του. Και να κι' ο Χρηστάκης. Θυμωμένος.

— Άποστόλη, τί μου στέλνεις και ξαναστέλνεις στο σπίτι για εκείνο το παλαιοψυγείο; Άφοδ είπα σ' αυτόν τον άναίδεστα ύπαλληλό σου, ότι άμα έχω, θα πέρσσω ο ίδιος.

— Και να πού πέρσας, είπε με κάποια χαρά ο Άποστόλης.

— Ναι. Πέρσα για να σου πώ ότι άμα έχω, θα πέρσσω. Αι όχλησεις περιττά.

Έφυγε χωρίς να πη ούτε άντίο.

— Δεν ύπάρχει φίλια! άναστέντα ξε άπελπισμένος ο Άποστόλης.

— Υπάρχει, Άποστόλη. Άπόδειξεις ότι άδειςσε το μαγαζί σου.

★

Για να μην πάη φυλακή ο Άποστόλης, πούλησε ένα οικόπεδο που είχε και πληρώσε τους πιστώτάς τους. Το μαγαζί φυσικά, τόκλεισε. Τόν συνάντησα μιά μέρα στο δρόμο, τρεις μήνες άργότερα.

— Πάμε, μου λέει, στο πρώην μαγαζί μου; Έμαθα ότι ξαναύνοιζε πάλι με ψυγεία και τέτοια. Είμαι περίεργος να ιδώ τί κάνει ο καινούργιος.

Ο νέος καταστηματοάρχης φαινόταν πολύ εύχρηστημένος.

— Έγώ θα πάω καλά, είπε. Γιατί στήριζομαι στη φίλια. Έχω πολλούς φίλους.

Γελάσαμε.

— Κι' έγω στη φίλια στήριχτηκα, είπε ο Άποστόλης, και ρήμαξα.

— Δηλαδή, πώς;

— Ο Άποστόλης διηγήθηκε τα παθήματά του. Και τώρα γέλασε ο νέος καταστηματοάρχης.

— Μα άχι έτσι, είπε. Έσύ στήριχτηκες άνάποδα. Άλλοιώς τις έκμεταλλεύονταν τις φίλιες.

— Πώς άλλοιώς;

— Με την έμπιστοσύνη. Έρχεται, να πούμε, ένας φίλος σου ν' άγοράσθω ένα ράδιο. Στόν ξένο, να πούμε, τό άφήνεις τρεις. Στό φίλο θα τό δώσης τρισημί. Γιατί ο φίλος έχει έμπιστοσύνη, ότι δεν θα τον κοροϊδέψης.

— Κι' άν ρωτήση άλλοι και του πούνε λιγότερα;

— Θα του πής ότι τό δικό σου είναι απώτης διαλογής. Όλο το ζήτημα είναι να έμπνεύσης έμπιστοσύνη. Κι' άπό εκεί και πέρα πουλάς τενεκέ για νίκη.

— Καλά και με τα γραμμάτια, τί κάνεις; Σού ύπογράφουν;

— Στα γραμμάτια έχω άλλο κόλπο. Τους λέω ότι εργάζομαι για λογαριασμό των πιστωτών και μού κάνουν έλεγχο κάθε μέρα. Κι' άν δεν έξοφλήσουν στη λήξι οι χρεώστες, έχουν τραδήματα με τράπεζες ή δικηγόρους. Ός τώρα, όμως, δεν παρουσιάστηκε τέτοιο κοούσμα. Ο φόβος φυλάει τα έρρημα.

★

Όταν βγήκαμε έξω, ο Άποστόλης μου είπε:

— Άμα ξαναοίξω μαγαζί. Έτσι θα κάνω. Είσαι φίλος, κύριε; Θα σ' έκμεταλλευθώ. Θα σου ρουφήξω το αίμα.

— Άμα ξαναοίξης, Άποστόλη, μαγαζί. Θα τό ξανακλείσης.

— Γιατί;

— Γιατί η φίλια είναι κατά πώς θα την πάση ο άνθρωπος. Έσύ την παίρνεις άνάποδα. Δηλαδή, άπό την καλή την παίρνεις, αλλά πέφεις στους άνάποδους. Ένώ οι άνάποδοι, πέφτουν στους καλούς. Άειντε, γεία σου, Άποστόλη.

Με κύταξε μ' ένα άγνό και παρπονισμένο βλέμμα. Σάν νάθελε να πη: «Ναι, έτσι είναι. Κι' ούτε ποόκειται ν' αλλάξω ποτέ.» Κι' ούτε ν' άνοίξη άλλο μαγαζί, βέβαια.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 599

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Πρωταγωνιστής του Έθνικού Θεάτρου (έπων). — Ρωμαίος Ιστορικός του Α' π. Χ. αιώνας.

2 Διπρόσωπος θεός των Ρωμαίων. — Επίρρημα πολύ δυσάρεστο.

3 Χοίρος. — Πανουργία. — Δέντρα που προτιμούν τ' ύψη. — Άσθη.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Κάτι βάζουμε μέσα σ' αυτό. — Πρωταγωνιστής του Έθνικού μας Θεάτρου (έπων.).

2 Έλλην μουσικοσυνθέτης. — Θα γίνη σε λίγο τό γήπεδο του Παναθηναϊκού.

3 Ερωτηματική άντωνυμία. — Όπερα. — Πλάτη. — 21.

4 Μαρκήσιος που έδωσε τό όνομά του σε μιά διαστροφή.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
1																	
2																	
3																	
4																	
5																	
6																	
7																	
8																	
9																	
10																	
11																	
12																	
13																	
14																	
15																	
16																	
17																	

- 4 Διπλασιαζόμενο θυμίζει ζούγκλα. — Έθνικός ευεργέτης.

— Όπως (Ιταλ.). — Προσωπική άντωνυμία (α' προσ.).

5 Δερματίνη ταινία. — Ο καθένας. — Βιομηχανική περιοχή της Γερμανίας με πλούσιο ύπεδαφος.

6 Ο πατέρας των Βαβυλωνίων θεών. — ... Γκοντάρ: στάρ του κινηματογράφου. — Ιταλικό κέντρο παραθερισμού.

7 Διπλασιαζόμενο δηλώνει βία, σύνη. — Πάλι... Έλλην εύθυμογράφος. — Τό έπίθετο του Λωποδύτη - Φάντασμα.

8 Αρχαίος θεός. — Τίτλος ευγενείας. — Μάρκα σιγαρέτων.

9 Αναφορική άντωνυμία. — Βρίσκεται στο πρόσωπο. — Τό μικρό όνομα ήρωδός της Έπαναστάσεως. — Η δίκη τους έμεινε Ιστορική.

10 Γεωργική εργασία. — Νέα κοπέλλα. — Περισσότερο.

11 Βούλωμα. — Προσκαλεί. — Έπώνυμον πρωταγωνιστού του θεάτρου και του κινηματογράφου.

12 Φαίνονται με γυμνό μάτι. — Τη ζητούν οι γυναίκες τό χειμώνα. — Ρήμα που μάς θυθίζει σε μεγάλη στενοχώρια.

13 Γυναικείο όνομα (χαϊδευτικά). — Τό τέταστο γράμμα του άγγλικού αλφαβήτου. — Δεν έχουν ταίρι.

14 Τελικός σύνδεσμος. — Χαρακτηριστικό των Σκωτσέζων. — Προϊόν των Β.Α. Ινδιάν.

15 Επιστακτικό μόριο. — Έπώνυμον πρωταγωνιστού του θεάτρου μας. — Ανάρμοστα. — Αριθμός με γράμματα.

16 Δίνονται στο μάγουλο. — Νηματοουργικό όργανο.

17 Παιγνίδι. — Υποστηρίζω μιά γνώμη.
- Δικό σου. — Χωρίς της Αττικής. — Λέξεις άπό πυγμαχικό όρο.

5 Υπομονετικό ζω. — Νότα. — Προϊόν του Ύμνητου.

6 Έχει πολλές χιλιάδες κατοίκων. — ... Ντόλ: στάο του γαλλικού κινηματογράφου. — Πλήθος λαού.

7 Άδιακρίτως μεγέθους. — Δικά μου. — Χωρίς αυτό δεν γίνεται γλέντι.

8 Συμβάλλει στην καθαριότητα. — Αρχικά που θυμίζουν 4η Αύγουστου. — Άγγλος θαλασσοπόρος.

9 Νότα. — Μεγάλη ταραχή. — Είναι τό δύσκολα σταυρόλεξα. — Αρχικά ίδρυτού θρησκείας.

10 Έπώνυμον Γάλλου συγγραφέως. — Τίτλος ευγενείας. — Δισφορετικό μεγέθους.

11 Αίθουσα. — Χρονικός σύνδεσμος. — Ηθοποιός του κινηματογράφου.

12 Δηλώνει επανάληψιν. — Πόλις της Κρήτης. — Άκριβό εύλο.

13 Είναι τό «βού». — Διπλασιαζόμενο άσχολεύεται με μωρά. — Άποχρωστίς (ξεν.).

14 Αρχικά κόμματος. — Δεν λείπει άπό κανένα θέατρο (ξεν.). — Γυιός του Νάε. — Άγαπώ (ξεν.).

15 Βυζαντινή νότα. — Τό μισό βασίλειο της Γκρένης Κέλλυ. — Μάς κάνει να ύποφέρουμε. — Άνεστραμμένα άπαγορεύουν.

16 Μιά των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής. — Τους άρέσει να πειράζουν.

17 Σας βοηθάει να μαθαίνετε διασκεδάζοντας. — Βρέχονται άπό τό θάλασσα.
- ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Η λύσις του 598

στη σελ. 82

6 τρόποι για να μείνεις χωρίς λεπτά

ΤΟΥ Β.ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

...Όταν φροντίσης για την άναψυχή της οικογενείας σου!...

...Όταν θέλεις ν' άνακαλύψης πού βρίσκεται ο... παπάς!...

...Όταν άφοσιώνεσαι... κάπου.

...Όταν η κυρία σας ξέρη κάποιον «σίγουρο»!

...Όταν αποφασίσης να τό ρίξης λίγο έξω.

...Όταν πάτε ν' αγοράσετε λάδι!

Η μαυρίσά σας στην ακροθαλασσιά!

Πώς θα μαυρίσετε δίχως κίνδυνο

ΓΙΑ να χαρίτε αληθινά τη ζωή στην ακροθαλασσιά, πρέπει να φροντίσετε πριν απ' όλα για την άσπρη εμφάνισή σας. Μην ξεχνάτε πως ο ήλιος είναι ένα μικροσκόπιο, που φωτίζει και τονίζει όλα τα μικροελαττώματα που έκρυβε ο χειμώνας.

Ασχοληθείτε πρώτα με τα πόδια σας. 'Αείζουν το ξεχωριστό ενδιαφέρον σας, απ' ενός γιατί κρατούν το βάρος όλου του σώματός σας κι' απ' έτερου γιατί ταλαιπωρούνται απ' την καλοκαιρινή ζέση.

Αν πηδώνται και πονάνε, πρέπει να τους κάνετε ποδόλουτρο πρωί και βράδυ, βουτώντας τα διαδοχικά σε ζεστό και σε κρύο νερό. Είναι μία απλή, εύκολη και γρήγορη μέθοδος για να υποχωρήσει το πρήξιμο.

Αφού τα σκουπίζετε, τους κάνετε μασάζ λίγα λεπτά της ώρας με μία ειδική κρέμα που υπάρχει γι' αυτό το σκοπό. 'Υστερα τα πουντράρετε άναμεσα στα δάχτυλα με μία σκόνη που λιγοστεύει την εφίδρωση και τα δροσίζει.

Αν έχουν φουσκώσει οι φλέβες τους, σηκώνετε το κάθε πόδι σας μ' ένα μαξιλάρι. Βάζετε βαμπάκια μουσκεμένα με κρύο νερό πάνω σε κάθε πονεμένο δάχτυλο. Έτσι θα μπορέσετε να φορέσετε παπούτσια τ' άλλα πρωί δίχως καθόλου πόνο.

Κυκλοφορήστε όλη την ημέρα με παπούτσια κομψοτάτα, εύρύχωρα και αρκετά σκληρά από κάτω ώστε να συγκρατούν την «καμάρα» του πέλματος.

Ο ήλιος, σε λογικές δόσεις, ωφελεί τα μαλλιά — ιδίως τα μαύρα και λιπαρά. 'Η παρατεταμένη όμως επίδρασή του ξεραίνει τις τρίχες και τις κάνει εύθραυστες.

Μην αφήσετε να στεγνώσει η θάλασσα πάνω στα μαλλιά σας. Κολλάνε τότε και χάνουν τη λάμψη τους.

Χρησιμοποιήστε για το λούσιμο, το καλοκαίρι, ένα έλαφιο σαμπουάν.

Τα βαμμένα μαλλιά γίνονται ανοιχτότερα, αν εκτεθούν επί πολύ στον ήλιο. Τα όξυνονται και κιτρινίζουν, αν δεν τα προστατεύετε με ένα καπέλλο.

Υπάρχει ένα ημιμόνιμο «ξέπλυμα», που τονώνει κάπως το χρώμα των μαλλιών. Μπορείτε να το μεταχειρισθείτε στο σπίτι, άντεχει δε σε 6 - 8 λουσίματα και δεν επηρεάζεται καθόλου απ' το θαλασσινό νερό.

Το έντονο και «βαρύ» μακιγιάζ φαίνεται τελείως άτακτο, στο δυνατό ήλιο. Μακιγιάρεστε λοιπόν ελαφρότερα.

Αν έχετε ανοιχτόχρωμο κι' ευαίσθητο δέρμα, χρησιμοποιήστε κάτω απ' την πούντρα σας ένα συδυασμό φόν - ντε - τέν και προφυλακτικής κρέμας για τον ήλιο.

Όταν αρχίσετε να μαυρίζετε, θα χρειασθείτε σκουρότερη πούντρα και ανοιχτότερο κραγιόνι για τα χείλη.

Θέλετε όμως να μαυρίσετε απ' τον ήλιο; ή όχι; 'Αν προτιμάτε να διατηρήσετε το άσπρο χρώμα του χειμώνα, μπορείτε να μεταχειρισθείτε μία λουσιή πηκτή σαν κρέμα, που θα προστατεύει το πρόσωπό σας απ' τις ηλιακές ακτίνες, χωρίς να χρειαστεί γι' αυτό να στερηθείτε τις χαρές της ζωής του υακίνθου.

Υπάρχουν επίσης κάτι ειδικά καλλυντικά προϊόντα, με τα οποία φαίνεστε σαν να είσατε μαυρισμένη απ' τον ήλιο, χωρίς να εισάγετε πραγματικά.

Οι περισσότερες όμως γυναίκες επιδιώκουν να μαυρίσουν το καλοκαίρι και μάλιστα όσο το δυνατόν πιο γρήγορα — τόσο που παραμελούν συχνά μερικές απαραίτητες προφυλάξεις. Πραγματικά, τό... ξεροψησμένο αυτό στον ήλιο απαιτεί υπομονή και σύστημα, για να μην ακίνδυνο. 'Αλλοίως, μπορεί να προκαλέσει μόνιμες βλάβες.

Η μύτη, οι ώμοι και τα γόνατα (1) χρειάζονται περισσότερο «λάδι», ενώ το κρανίο, τα μάτια κι' ο σθέρκος (2) πρέπει να προφυλάσσονται από τις ηλιακές ακτίνες.

δες του δέρματος, αλλά και σοβαρές διαταραχές του οργανισμού. Πέντε λεπτά για την πλάτη κι' άλλα τόσα για το στήθος είναι αρκετά για τους περισσότερους ανθρώπους, την πρώτη μέρα. 'Υστερα αυξάνετε τη διάρκεια κατά ένα λεπτό κάθε μέρα.

Συγχρόνως, μεταχειρίζεστε απαραίτητα ένα απ' τα ειδικά «κρέμα» «λάδια» που προφυλάσσουν απ' το ηλιοκαύμα. Το χρησιμοποιείτε σύμφωνα με την οδηγία.

Ξαναβάλετε απ' αυτό, άμεσα μόλις βγείτε απ' τη θάλασσα. 'Επίσης το ανανεώνετε συχνότερα, αν ιδρώνετε πολύ, γιατί μπορεί να το παρασύρει ο ιδρώτας.

Μη φαντασθείτε δε πως μπορείτε να μείνετε για απεριόριστο χρονικό διάστημα στον ήλιο, επειδή αλειφθήκατε μ' αυτό το «λάδι». 'Η προστασία που παρέχει, είναι σχετική και προσωρινή.

Τα πιο επικίνδυνα σημεία είναι τα εξής:

1) 'Η μύτη, οι ώμοι και τα γόνατα παρουσιάζουν μεγαλύτερη ευαισθησία και χρειάζονται περισσότερο «λάδι».

2) Το κρανίο, τα μάτια κι' ο σθέρκος πρέπει να προφυλάσσονται από τις ηλιακές ακτίνες, αν θέλετε ν' αποφύγετε τους πονοκεφάλους και τις ηλιόσεις.

Έχετε υπ' όψιν ότι δεν παρουσιάζουν όλα τα δέρματα την ίδια άντοχη στις ηλιακές ακτίνες. Μην περιμένετε ν' αρχίσει να κοκκινίζει ελαφρά το δέρμα σας, γι' αυτό να φύγετε απ' τον ήλιο. Θα είναι πολύ αργά τότε πιά, γιατί τα αποτελέσματα της επιδράσεως των ηλιακών ακτίνων αργούν να ολοκληρωθούν, κι' έτσι το δέρμα σας που είναι τώρα ρόζ, αύριο θα γίνει κατακόκκινο και θα σας πονέει.

Αλλά κι' όταν θαχετε πιά μαυρίσει, μη λιγοστεύετε τις προφυλάξεις σας, γιατί δεν αποκλείεται και πάλι να πάθετε εγκαύματα από την υπερβολική έκθεση στον ήλιο.

Να τώρα και μερικές συμβουλές για το καλοκαιρινό ντύσιμό σας:

1) Σας συνιστούμε ιδιαίτερως άσπρα γάντια από νάυλον, που πλένονται και στεγνώνουν άμεσα.

2) 'Αντικαταστήστε τις πέρες σας με πολύχρωμα κοσμήματα «φανταζία». Αποφύγετε όμως τα μεταλλικά κοσμήματα, γιατί ζεσταίνουν και αφήνουν σημάδια στο δέρμα.

3) Φοράτε ένα ελαφρότερο κορσέ ή ζώνη. Προτιμάτε βαμπακερά εσώρουχα, κι' όχι νάυλον.

4) 'Αν έχετε λεπτές και καλοφτιαγμένες γάμπες, φοράτε κάλτσες χωρίς ραφή, γι' αυτό φαίνονται σαν γυμνά τα πόδια σας.

5) Φοράτε φαρδιές φούστες, γι' αυτό να μην κολλάνε στα πόδια σας, κι' από κάτω ένα κολλητισμένο «φουρβά».

6) Να μη λείπει απ' την τσάντα σας ένα μπουκαλάκι με κολώνια.

7) 'Αν φοράτε γυαλιά του ήλιου, φροντίστε να ταιριάζουν στη φυσιολογία σας.

□ □

Τα σερβίτσια στο τραπέζι

Η σωστή διάταξη των πηρουνομάχιων πάνω στο τραπέζι, πριν αρχίσει το φαγητό, είναι η εξής: Δεξιά απ' το πιάτο πρέπει να βρίσκεται το μαχαίρι και το κουτάλι κι' αριστερά το πηρουνί. Το πηρουνάκι και το μαχαίρι του φρούτου τοποθετούνται πίσω απ' το πιάτο. 'Αν υπάρχουν υγρά γλυκίσματα ή κομπόστες, χρειάζονται τα ειδικά μικρά μαχαίροπήρουνα ή κουτάκια.

Το ψάρι τρώγεται με ειδικό σερβίτιο. 'Αν δεν έχετε τέτοιο, το αντικαθιστάτε μ' ένα κοινό πηρουνί. Δεν χρησιμοποιείται ποτέ μαχαίρι γι' αυτό ψάρι, εκτός αν πρόκειται γι' αυτό ειδικό με την άσημνη λάμα.

Μετά τη χρησιμοποίησή του, κάθε πηρουνομάχιο πρέπει να φύγει από το τραπέζι, μαζί με το λερωμένο πιάτο, και ν' αντικατασταθεί από άλλο.

Όταν η πετσέτα είναι τελείως καθαρή, τοποθετείται μέσα στο πιάτο, διπλωμένη στα τέσσερα. 'Αν όμως έχει ήδη χρησιμοποιηθεί και βρίσκεται μέσα στην πετσετοθήκη, ή θέσι της είναι δίπλα απ' το πιάτο.

Οι καλεσμένοι σε τραπέζι κάθονται αναλόγως του φύλου, του βαθμού τους, κλπ. Γενικά, οι κυρίες πρέπει να καθίσουν δεξιά κι' αριστερά απ' τον οικοδεσπότη κι' οι κύριοι δεξιά κι' αριστερά απ' την οικοδέσποινα. 'Εφόσον είναι δυνατόν, καθίστα ένας κύριος δίπλα σε κάθε κυρία.

Ερωτικά ΣΥΜΦΩΝΑ

Χωρίς να μιλάμε ανάπαυλα ή μάλλον δίχως κράτη στα σύμφωνα το ρίχνει οι χώρες και τα κράτη και όλο πάνε κι' ερχονται στη γη, στην Οικουμένη, οι προσεβύτες, οι πρόξενοι κι' οι επιτετραμμένοι... Φιλίες νέες πιάνουν, παλιές ξεναφρεσκάρουν, τα χέρια ξεναφρίγγουν, τις σχέσεις που λασκάρουν κι' αδυναμία δείχνουν, πως τρέφουν, τέτοιες ώρες, ηγέτες παντοδύναμοι για τις μικρές τις χώρες!

Μα των κρατών τα σύμφωνα, τ' αθρόα κι' αλλεπάλληλα για την... φαιδρή τη στήλη μας λογίζονται ακατάλ... (ηλια, γι' αυτό, λοιπόν, αρνούμεθα κι' εμείς στα σχετικά, τα... σύμφωνα του έρωτος και τα συζυγικά... Γιατί, πρέπει να ξέρετε, πως και σ' αυτόν τον Έρωτα υπάρχουν πλείστα σύμφωνα, κορυφαία και αφανέστατα, που την διπλωματία μας, συνήθως, παραβγαίνουν και... σύμφωνα με όλα της τα σύμφωνα πηγαίνουν!

Με λίγα λόγια δηλαδή, μπορεί καθένας μας να δει ζευγάρια πολυάριθμα, που τρέχουνε συχνά στον Πάρκον του απόμερον τα δέντρα τα πυκνά κι' αλλάζουν στα σκοτάδια θερμά φιλία και χάδια. 'Ετσι υπογράφουν κι' οι φίλοι, κοινώς, εν τών ενόντων, το «Σύμφωνον ανταλλαγής ειδών και προϊόντων»!

Στα σινεμά μας, έπειτα, μπορεί κανείς να δει, μια δεσποινίδα εύτονη, μαζί μ' έναν δανδή, με τον όποιον συζητά και κάνει συμφωνία ότι θα βλέπει... φρόνιμα κι' εκείνος την ταινία... Την προσοχή του, δηλαδή, στο φιλμ θα προσηλώνει, χωρίς το χέρι άπασω της, συνέχεια ν' απλώνει. Κι' είν' ασφαλώς, η απόσπασή μας τέτοιας υποσχέσεως «ένεχειρίας» σύμφωνον και δη... «μη επιθέσεως»!

Στο γυρίσμα της σφαίρας μας και της ζωής τον σάλον, χωρίς να μιλάμε προσπάθεια θα δής εντός των άλλων και πλείστους εξηγήσεις, παλιούς δεινούς μοναχάδες, που, τώρα, λόγω γήρατος κι' αρθροϊκών, μοιραία, για μιάς κοπέλλας «κόπονται» την άδολη παρτία... Και άνευ αντιρρήσεως να μιλάς κι' αμφιβολίας, αρκούντες εις το μόνιμον το «Σύμφωνον... φιλίας»!

Ανέτως, στον αιώνα μας, μπορεί να δει κανείς και κάτι νέους εξυπνούς και δίδην ευγενείς, που λένε ότι καταγονται από μεγάλες θύρες, ενώ είναι, απλοδοτάτα, γενναίοι προκομής! Δανδήδες που για «σύμφωνα φιλίας», ήτοι, πάνε, ώστόσο... «προκομίζονται» και προίκας αποσπάνε κι' οι δίδην, όπως είπαμε, ιππότες των νυμφώνων, στο τέλος βγαίνουν... πρόξενοι «εμπορικών συμφώνων»!

Εν κατακλείδι κύριοι — και δίχως φληναφίες υπάρχουν, στον αιώνα μας και πάμπολλες κυρίες, που σταθερά του γάμου των τα «σύμφωνα» κρατάνε, μα του άντρός τους, πάντοτε, «φωνήεντα» ζητάνε! Γιά τον παρόντον φουκαρά στον οποίον, αγάπη δείχνουν, αλλοίως τον αποπαίρνουν κι' έναν... παρ' τον είχουν!

Κι' αν κάνει το ανάστημα, ο τάλας πως υψώνει, αρχίζει, πιά, το μόνιμο κι' άφρονη κανόνι, γιατί η κυρία σύζυγος κι' η μάνα της δουλειάς, σκαρώνουν, πλέον, «Σύμφωνον κοινού εξοπλισμού» και δίνουν και παίρνουν, στο σπίτι τους μετά, τα διεθνώς λεγόμενα... «Γυμνάσια μπά»!

Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ Γ.

Edwards

ΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΤΡΑΝΙ

Η ΤΑΝ ἑνα τεράστιο καγκελόφρακτο προαύλιο, ἀνήλιο καὶ σκοτεινὸ, μὲ μεγάλες τετράγανες πλάκες. Ὀλόφωτο, σὲ τρεῖς ἀπώματες ἀράδες, ὠψιόνων τὰ κελλιά τῶν κρατουμένων. Σὲ χάρι γωνία, μέσα κι' ἔξω ἀπὸ τὸ σκυθρωπὸ αὐτὸ κτίριο, ἦταν τὰ θυλάκια τῶν φρουρῶν ποὺ ἔστεκαν ἀγρυπνὸν νύχτα καὶ μέρα. Ἐκεῖ μέσα ἡ ζωὴ κούτσεε μαρτυρικά. Ἡ μιὰ πτέρυγα ἀνῆκε στὶς νουαίκες, ἡ ἄλλη στοὺς ἀντρες. Οἱ φυλακεῖς τὸ Τράνι, σιτὴν Ἰταλία, ἐκλείναν πίσω ἀπὸ τοὺς χοντρούς καὶ ἀδιάπεραστους τοίχους τους, ἐκατομμύριδες ἀνθρώπων ὑπάρξεων. Ὅταν μιὰ ἀλβιनी ἐπίγεια κόλασι, ποὺ οἱ δαιμόνες της δὲν ἦταν ἄλλοι ἀπὸ τοὺς Μαυροχίτωνες τοῦ ὅσαιο. Οἱ φυλακεῖς αὐτές, ποὺ πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο χρῆσιζαν ἀποκλειστικά γιὰ τοὺς βαρπυρὸν-νίτες, τοὺς φονιάδες, τοὺς πλαστογράφους καὶ τοὺς μεγάλης ὁλκῆς ἀπατεῶνες κι' ἐκείστας, ἔγιναν ἑαφνικά τὸ... σωφρονιστορριο αὐλοῦ ὁλων τῶν πατριῶταν-ἐκείνων ποὺ συλλαμβάνονταν, γιὰ τὸν ἑνα ἡ τὸν ἄλλο λόγο, ἀπὸ τὴν Τσιή. Ἔσσε στὰ διάφορα κατεχόμενα μέρη τῆς Εὐρώπης...

Ενα πράγμα ωστόσο είναι βέβαιο, και πρέπει να το πούμε ξε-
χως: Ένώ ο λαός της Γερμανίας γνώριζε κι' αδιαφορούσε ή και καυ-
χόταν για τα διάφορα στρατόπεδα του, στην 'Ιταλία το μεγαλύτερο
μέρος του πληθυσμού άγνοουσε όλα εκείνα που συνέβαιναν στις φυλα-
κές του. Αυτό είναι απόλυτα εξαιρεκείμενο. Πολλοί από τους 'Ιταλούς,
που περιέπααν στην αντίληψη τους ώρισιμένα «παράφρονάδια» είς βά-
ρος των «έντερντι τσίτλιν», των πολιτικών κρατουμένων ηθλαδής, παρ-
όλη τη μουσολινική τρομοκρατία, αβροφρόνησαν ή καταγγέλλαν τα
γεγονότα εκεί που έπρεπε να καταγγέλλθούν. Φυσικά τίποτε δεν είσα-
κούστηκε. Αυτό όμως δεν έχει σημασία. Σημασία έχει η τιμία και
αποφασιστική πράξη τους που όδηγησε άλλους στο εκτελεστικό από-
σπασμα κι' άλλους στην εξορία. Πολλά στρατόπεδα συγκεντρώσεως ή-
ταν γεμάτα από 'Ιταλούς αντισυμπαθείς και ανθρωπιστές.

Αλλά όχι μόνο τα στρατόπεδα. Στις φυλακές του Μπάρνι, της Περούβας, του Τράνι και σ' ένα σωρό άλλες, υπήρχαν παλληκάρια, μεσοκοποι, ασπροκαλλήδες, που προτίμησαν να κλειστούν μαζί με τους ξένους κατάδικους, παρά να πάρουν «άρεσι άμορτιών» μαζί με τους τοποιο χαρτί που έλεγε ότι «αυτε είδαν, ουτε άκουσαν τίποτα» προσηλώνοντας κάπως πτερόνιο του 1941, μεταφέρθηκαν από την Έλλάδα στις φυλακές του Τράνι ενένα «Έλληνες, που πιστεύηκαν πάνω στην προσπάθεια της φυλακής να περάσουν στη Μικρασιατική παρόλτια». Ήταν όλοι τους νέα παιδιά, έφεβροι και μόνιμοι δέλωματικοί του 'Αλέξανδρου: 'Ο Νέοττορας Ανδρέας, δης, ο Νίκος Σαραντάπουλος, ο Γιώργος Λουτζίτης, ο Γιώργος Μιχελάκης, ο Γιάννης Καμαρινός, ο Κώστας Βενιζέλος, ο Λεωτέρης Μουζάκης, ο Θόδωρος Χρηστοφορίδης κ' ο Μανώλης Φωτάκης.

Τους δυο τελευταίους, τους είχε καταδικάσει σε θάνατο το Ιταλικό στρατοδικείο. Άβυσσος έπειθε κατά τη σύλληψη τους, όπλοφορούσαν. Άγαστος, ταγματάρχης Ερρίκο Περρικού, αξιωματικός της Σ.Τ.ρ. Δι-
κασίου, καθόρθως να τους απαλλάξει από τη θανατική καταδίκη
πολυώρθη προσωπικότητα και, κατά γενική όμολογία, άγαστος ήταν μια
"Ελλάς". Χωρίς αυτόν, ό απόφασεις των στρατοδικείων, άγαστος τους
θα ήταν κατά πολύ σκληρότερες και ές ίσου έξολοθύνοντο μιλίτα των
γερμανικών, Εύκολοταίιστος, εύγενικός και άνθρωπιστής, νοιάζονταν
πολύ για ό,τι θα μπορούσε να έλαφρώσει τη θέση των επιταγομένων
και έδειχνε πως ήξερε να κινείται μέσα στα ήθη και έθιμα μας με
γνώση και συμπάθεια.

Μέ παρακολουθεί πάντα η Ιδέα, έλεγε στους φίλους του, πώς κάπου είδα όλους αυτούς τους διασώτες του δρόμου. Στο Παλέρμο, απ' όπου κατάγομαι; Ίσως. Γιατί όμως τώρα να κάνουν πόλεμο; Ποιος ο λόγος; Δεν το καταλαβαίνω καθόλου..

“Όταν η μητέρα του Χρηστοφοριδῆ και η ἀδελφή του Φωτάκη, παρουσιάστηκαν στὸν Περικκόνε—μετὰ τὴν καταδίκη τους ἀνάστο— κλαίγοντας καὶ δοῦραμένες, ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἀξιωματικὸς, σὲ θάνατο— τὴν πρώτην ποὺ εἶχε πέσει στὰ πόδια του, τῆς χაίδεψε τὰ κατάλευκα μαλλιά καὶ τῆς εἶπε μετὰ τὰ λίγα ἑλληνικὰ ποὺ ἤξερε:

— Μην κλαίς. Μια μητέρα πρέπει πάντα να χαμογελάει. Γυρίστε στα σπίτια σας. Υπόσχομαι να μην εκτελεστούν οι δικοί σας. Θα προσπαθήσω να μετατρέψω την ποινή τους και να τους στείλω στην Ιταλία. Από εκεί θα ελευθερωθούν μόλις τελειώσει ο πόλεμος...

Και τους έστειλε. Όι ένέντα "Έλληνες κλεισθήκαν προσωρινά στις φυλακές του Μπάρκι κι έπειτα από μερικές μέρες τους μετέφεραν στο Τράνι. Άμέσως τους κούρεψαν και τους φόρεσαν την ανυπόφορη στολή του καταδικασί, μέ τίς παφές και κίτρινες ρίγες. Ή γυναιμία μέ τους άλλους κρατούμενους έγινε γρήγορα, Άρκιτσι άπ' αυτούς βρίσκονταν εκεί μέσα άπό πολλούς μήνες. Ήταν και μερικοί "Έλληνες, άπό τη Λαοισία κυρίως και τά χωριά της. Ό Στέλιος Άραχός, ό Άχλιδας Μωράκης, ό Βαγγελής Παύλου, ό Νικήτας Κοσιός, ό Θανάσης Δόριζας και πολλοί άλλοι. Αυτοί παράλασαν τους νεοφερμένους γιά τά τους «μυήσουν» στό... μουσικά των φυλακών και τά τους κάνουν ώριμμένες χρήσιμες υποδείξεις: Ό τάδε κρατούμενος είναι πράκτορας τών 'Ιταλών. Ό δέντα είναι φίλος. Μέ λίγες ιδιότητες, μπορείς ν' αγοράσεις άπ' Εξω ταινίσια και τούφια. Προσπαή στον άσφυκτικό Εξω...

απ' εώς τοιγάρα και τ'ορφίμα. Πρόσφατη στον αρχιφυλάκα. Είναι μοιτρο, ΟΙ κρατούμενοι το κοινοβουλευτικόν όπως- όπως μεταξύ τους γιατί, παρ' όλους τους αδόκτους κανονισμούς, εδύσαν την ευκαιρίαν να μιλήσουν, να διατείνοντο και να... καταπολεμούν τους ακοκοροφτερούς, που παρουσιάζονταν συχνά εκεί μέσα με τη μεγάλη στολή τους για επιδείξει. ΟΙ Έλληνες, που τους γνώριζαν καλά από τον Άλφειον, δὲν μπορούσαν να κρύψουν το χαμόγέλο τους, με κεινό το πομπώδες ὄρος που έβαιναν χωρίς να υπάρχει λόγος. Έτσι, όταν μία μέρα ένας ταγματάρχης πήρε εἰδησι τὸ Νέστορα Ἀνδρεάδην καὶ τὸ Νικήτα Κοσιμά πως τὸν εἰρωνεύονταν, παραπονέθηκε πὸ διοικήτῃ τῶν φυλακῶν πως οἱ κρατούμενοι είχαν ἀπολὸν δέρας. Ἐπρεπε να τιμωρηθῶν αὐτοῖτα. Κι' αὐτὸς ἔκανε τὸ... καθήκον του. Συγκέντρωσε ὅλους τοὺς θερμιαίους καὶ τοὺς ἐπέλεξε μία δέκα πέντε μέρες σὲ κατανογιαστικὴ ἐργασία στὸ Φεραγιόν—στὸ νομὸ Κορινθίας— πού ἔγινε ἀργότερα καὶ τὸ δῶνόν τοι στατόπεδο συγκέντρωσε.

«Ήταν ωστόσο περίεργο. Σε μία πολιτισμένη χώρα όπως η 'Ιταλία, υπάρχουν ακόμη απέραντες περιοχές με Έλη, όπου βούιζε το κουνούπι και με κλίμα από κάθε άποψη φριχτό. Σε μέρος αυτό δούλευαν, από τα χαράματα ως τη νύχτα, εκατοντάδες αγμάλωτοι κάτω από τις πιο άπαιστες συνθήκες. Ή βούλειτα τους ήταν η απόγειράννη του Έλος και τα καταφάνη του πολύ μέσα σε ΞΞ ηντες. Ό τόπος ευπρεπιστική, φυ

Σταμάτα και τον Άπριλ του 1942 — όταν πέρασε από εκεί ως αιχμάλωτος ο νυν υπουργός των Εξωτερικών κ. Ε. Άξερφορ, μαζί με πολλούς άλλους Έλληνες — το μέρος ήταν καπνός, καυκάσιος. Μόνο το κουτό του Άπριλ έφτασε να έφτασει εκεί, αυτή λοιπόν την ακατέλεστη καύση έσταλάζει ο Νισλ παντού, ο Κόσμος, ο Νέστωρ, ο Άνδρεάς και έλκισι δυο άλλοι σύντροφοί του, Σεβέρσι οι περισσότεροι. Από την πρώτη όμως στιγμή που βρέθηκαν εκεί, τους πλησίασαν τρεις νεαροί Ισραήλ.

—Θέλουμε να σας βοηθήσουμε, τους είπαν. Είναι φοβερό στην εποχή μας να υπάρχουν σκλάβοι. “Αν ήσασταν απλώς αιχμάλωτοι, δεν θα είχε ίσως τόση σημασία. ‘Αλλ’ έσείς δουλεύετε σάν τον παλιό καιρό, κάτω απ’ τόν ήλιο και τή βροχή. Μόνο τα θηρία και οι ποτασίτρες λείπουν, γιά να συμπληρώσουν τόν καινούργιο πολιτισμό μας...”

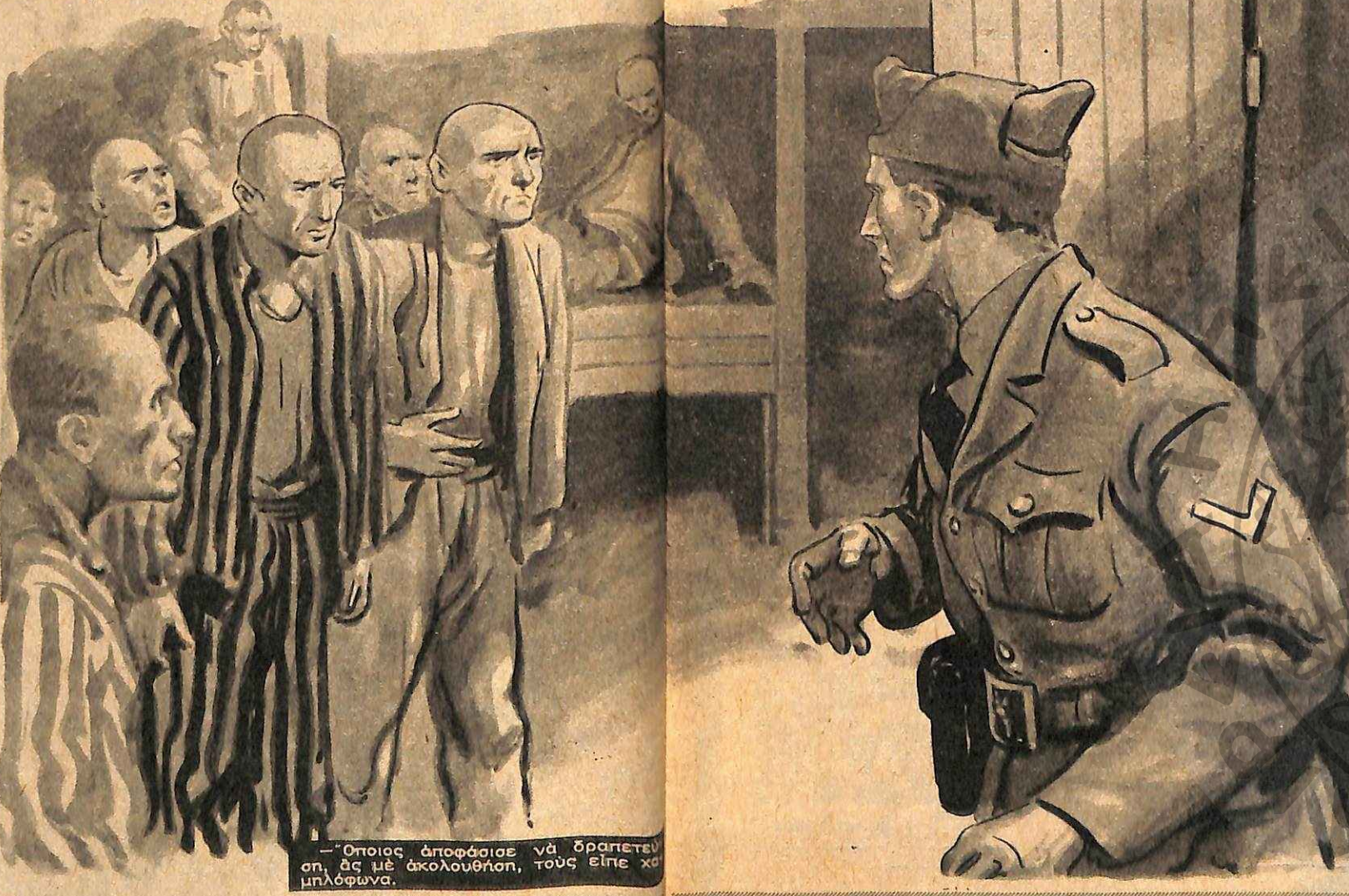
Τρίαιμα στην άρχη οι κρατούμενοι, γιατί πίστεψαν ότι τα παλλικά κάρια αυτά είχαν άλλα πράγματα στο μυαλό τους. Κι' ήταν πολύ φυσικό. "Αν κατά τόλη άκουσε κανείς τα λόγια τους, ή καταβίχη τους σέ θάνατο ήταν βέβαιη. Οι μέρες ήταν σκοτεινές. Η προδοσία και οι πράκτορες τού φασισμού, κυκλοφορούσαν ανάμεσα στους πληθυσμούς με τού προσωπείο τού φίλου. Στην παρακμή της στρατιωτικής πηγάνης κα- νείς χαμένος. Έκατοντάδες "Ιταλοί πατριώτες ήταν εξόριστοι. Εξω από την πατρίδα τους, γιά να ήλ μπορούν να επικοινωνούν με τους δικούς τους. Στά στρατοπέδα της Γερμανίας υπήρχαν πολλοί απ' αυτούς. Κι' όλοι τους σχεδόν επιστήμονες, άνθρωποι μορφωμένοι, αντίθετοι πρὸς τή φασιστική ιδεολογία. "Όλ' αυτά όμως δέν τή γνώριζαν ακόμη οι "Ελ- λήνες. Γι' αυτό και τρώμαζαν όταν άκουσαν τή λόγια τών τριών νεα- ρών "Ιταλών.

— Ο Νέστορας Ἀνδρεάδης ὥστόσο φάνηκε πρὸ τολμηρὸς.
— Καὶ πῶς μπορεῖτε νὰ μᾶς βοηθήσετε; τοὺς ρώτησε. Τὸ μόνο ποὺ
θέλουμε ἐμεῖς νὰ δοξαπεψοῦμε...

— Τότε απόψε θά δραπετεύετε, αποκρίθηκαν εκείνοι. "Όσοι θέλετε νὰ
θῆτε μαζί μας, νὰ εἰσάστε ἔτοιμοι. Μὴ σᾶς νοιάξῃ γιὰ τοὺς φρουροὺς.
Θὰ τοὺς ἀναλάβοιμε ἐμεῖς.

Θα τους αναλογισθώ εμείς...
 "Έφυγαν οι 'Ιταλοί κι' οι κρατούμενοι έπεσαν σέ σκέμεις. Τι έπρεπε
 να κάνουν άλφειά; Αι μισοί πιστέψαν πώς οι άνθρωποι αυτοί θα τους
 παρέδιδαν όπωσδήποτε στους φασίστες. Οι άλλοι μισοί έλεγαν πώς ήταν
 πατριώτες κι' ότι άνηκαν σε όργανα που φυλάγουν σίχλους-ους.
 "Όπως κι' άν είχε τό ζήτημα, έφτα από τους κατάδικους απόφασις
 να τους άκούσθωσούν. Έκτός από τόν Άνδρεάδη, τόν Κορμάη και τό
 να τους άκούσθωσούν. Γιά τόν Μιχαλάκη, ήταν δύο Σέρβοι, ένας Έσθονας κι' ένας Γάλλος.
 Γιά τόν Μιχαλάκη, ήταν δύο Σέρβοι, ένας Έσθονας κι' ένας Γάλλος.
 -Θέος βοηθός, είπαν. Άν είναι τυχερό μας να χαθώμεν, θα
 χαθώμεν. Διαφορετικά θ' άρχισι για μάς μία καινούργια ζωή... ήταν ό-

(Και περίμεναν νά νυχτώση. Τό στρατόπεδο τοῦ Φεραμόντι ἦταν ἀρ-

—“Οποῖος ἀποφάσεις νὰ δραπετεύῃ
σὴν, ἂς μὲ ἀκολουθήσῃ, τοὺς εἶπε καὶ
μυλόφωνα.

κέτα καλό. Οι φουορί ήταν πολλοί, οι περισσότεροι από το Φιούμε και την Κρεμόνα. Ήταν παιδιά αμυθητικά κι' αν δεν υπήρχαν στη μέση ο φαίστας διοικήκης κι' οι αρχιφωλακές, οι αιχμαλωτοί δεν θ' είχαν ίσως και πολλά παράπονα. Αυτοί όμως τους βασάνιζαν και τους τυραννούσαν με το χειρότερο τρόπο. Τους χτυπούσαν με βούρβουλα και καθημερινά λιγότευαν τη μερίδα σουσιότη. Στην αρχή τους έβιναν κι' από πέντε ταίγαρα την ημέρα, απ' αυτά που έστειλε σε δέματα ο Δ. Ε. Σταυρός. Σιγά-σιγά όμως, τα καθήρυξαν κι' οι φαίσστες

τά κρατούσαν για λογαριασμό τους ή για να τα κάνουν μαύρη αγορά. Τα μεσάνυχτα είχαν φτάσει κι' οι τρεις αλχημικοί αγωνιστών. Οι τρεις Ιταλοί δεν είχαν παρουσιάσει ακόμη. Ήγινε μία ή ώρα, δύο, τρεις. «Σπουδασάκι μπήκε στο θάλαμο τους ένας κοντόσωμος κι' αδύνατος στρατιώτης—πού παρίστανε το μισοπάλαβο— και τους κύταξε έναν-έναν προσηνικά».

—“Οποιοι αποφάσισαν να δραπετεύσουν, ας με ακολουθήσουν, τους είπε χαμηλόφωνα. Έλάτε μαζί μου, γρήγορα. Υπάρχει ένας ένοχος κρυμμένος

Ο «μισοπάλαβος» εκείνος δεν είχε πιά «χαμένο» ύψος. Το πρόσωπό του ήταν σοδάρο, οι κινήσεις του μετρημένες κι' η φωνή του έπιτα-
κτική. Τὸ πρῶτο βήμα πρὸς τὸν ἀντικείμενον ἐκείνον ἔλατο ὡς ἐκ τῆς

χίτη. Το πρόσβαζα από τον άλλο και κυττάχκατα φευγαλέα. Δείχνει
ήπιηρη άμφιβολία. Το αλληγκράκι αυτό παριστάνει θεαματικά τον «έλα-
φροσύτικο» για να κάνει ήσυχα τη δουλειά του. Στην πραγματικότητα
ήταν σύνδεσμος στους καταδικασκούς και στους έλευθερούς. Ιταλούς πα-
τριώτες, που είχαν άρχισει τον αντίστασιατικό τους άγώνα προτού άκμα-
κήρυχτη ό το πόλεμος μέ την 'Ελλάδα. Οι ασχημάτικοι τον άκολουθήσαν
μέ έμπιστοσύνη. Κι έπειτα από λίγο, πονώντας κυριολεκτικά μέσα
δύο ή τρία μέτρα που φουράν, τους παρέδιδε στους τρεις νεαρούς Ιτα-
λούς. Δεν έβλεπε τους παρακολούθησους βέβαια στις άπίθανες περιπέτειες
που δοκίμασαν άφωτος να φτάσουν στο Ν. Τυρόλο, εκεί δηλαδή που
είχε την έπιστολή έδρα να φάσουν από Ν. Τυρόλο, εκεί δηλαδή που
άλλα Ιστορία και θα την άφηνησους όταν έρθη η σειρά της. Άς έ-
νοσηρίσουμε λοιπόν.

“Όπως ήταν φυσικό, η απόδρασι τῶν ἐπτὰ κρατουμένων δὲν ἄργησε νὰ γνωσθῇ τὴν ἐπομένη κιόλας τὸ πρωῒ. Οἱ φαῖστες ἄφρυσαν ἀπὸ τὸ

κακό τους. Χτύπησαν, έβριζαν και απείλησαν. Τίποτε, κανείς δεν άνοιξε το στόμα του. Στο τέλος, όλοι περίμεναν να τους πάρουν και να τους στήσουν στον τοίχο. Μά την ίδια εκείνη μέρα, μπήκε ό διοικητής στο θάλαμο τους και τους είπε χωρίς περιστροφές:

— Αὐτοὺς ποὺ ἔφυγαν, θὰ τοὺς πιάσουμε
ὁπωσδήποτε. Ἐσὼς ὅμως δὲν θὰ σᾶς πειρά-

ξουμε, ἂν μᾶς δώσετε τὸ λόγο τῆς τιμῆς σας πὼς δὲν θ' ἀναφέρετε τίποτε σὲ κανένα γιὰ τὴν ἀπόδρασι. Οὔτε σὲ δικό μου, οὔτε σὲ δικό σας. Διαφορετικά θὰ σᾶς ἐξα-
φανίσω. Δέξτε το ἢ ὀχι;

Τι θείο δωρο ήταν αυτό; «Υστερα από τις τρομερές έκβαιρες απειλές που άκουσαν, τα λόγια του διοικητή τους φάνηκαν πως έρχονταν από τον ουρανό. Δέν είχαν κανένα λόγο βέβαια να του άρνθουν την υπόσχεσή του. Του έδωσαν λοιπόν το λόγο τους πως θα «έφρασαν» το σώμα τους και το πράγμα πάει, ξεχάστηκε. Φαίνεται πως οι φασίστες του στρατοπέδου, για να μη βρουν το μπέλτα τους από τους ανώτερους τους, δέν έκαναν καμιά προσπάθεια για την διακόλληση των φυλάδων. Έτσι, λίγες ώρες προτού οι κρατούμενοι του Πράνι εξαγυριστούν στη φυλακή τους— οι δέκα πέντε μέρες της καταναγκαστικής εργασίας είχαν τελειώσει— ο διοικητής τους ξαναστοκέφτηκε στο θάλαμο τους.

—Εσείς φεύγετε, τούς είπε, αλλά πρέπει να δικαιολογήσετε τούς συναδέλφους σας τούς έφτά που δραπέτευσαν. Θα πείτε ότι άρρώστησαν από έλώδεις κι' ότι τούς έστειλα στο νοσοκομείο.

από ελκυστές κι ότι τους έστειλε
Ο άνθρωπος αυτός, που έπρεπε κυριολεκτικά μαζί με αυτήν ή απόδραση,
ήταν ο λαχάρης "Ονούφριος Τόλλι, Ψηλός και ώρατος άντρας, άλλ' ά-
γραμματος, σκληρός και στενοκέφαλος. Οι έγκάθεριικοί δέν του έφε-
ραν αντίρρηση, γιά να μήν έχουν καμμία άναπάντησθή λαχτόρα. "Ε-
τι έφυγαν ήσυχα. "Όταν έφτασαν στό Τράνι, βρήκαν εκεί αρκετούς
νεοεμφυμένους από την "Ελλάδα. "Ανάμεσα τους ήταν ο "Αντώνης Κα-
ταμήτρος, ο Βαγγέλης Τριανταφυλλίδης, ο Μάνθος Κανακάρης, ο
Γιάννης Σπανός, ο Στάσης "Αναστασάπουλος και πολλοί άλλοι. Ο τε-
λευταίος είχε μεταφερθεί στό Τράνι μαζί με τη γυναίκα του "Ελλη, μία
τολμηρή Κεφαλληνίστρια από τό "Αργιστόλι, που πίσσστηκαν γιάτι πε-
ρίεσθαισαν σύμφωνα στρατούς.

Η Αναστασοπούλου όμως δεν ήταν η μοναδική γυναίκα που είχε φτάσει με την αποστολή αυτή. Μαζί της είχαν έρθει η 'Ελένη Μαρή, η Ζωή Παπαδόκη, η Κατίνα Γκιόκα, η Νίκη Χωσενθίου—μια εξαιρετική Έλληνα, με μεγάλη ιστορία που αστικοποιήσαν στην οδό Ρόδου 29—η Σταματία Αμνιτροπούλου, από τη Σπάρτη και η Ειρήνη Καλλιάρη, η Σουράνα, από τη Σκιάθο, που η εκπληκτική της δράση έκανε τους 'Ιταλούς να την επικυρώσουν στο νησί της με το ποσό των εκατό χιλιάδων λιρετών... Η Μαρή, η Γκιόκα και η Παπαδόκη, ήταν καταδικασμένες στο θάνατο από το 'Ιταλικό στρατοδικείο των 'Αθηνών. Η εκτέλεσή τους έφθελκε να γίνη στις φυλακές του Σπυλίου, μά αγνωστο γιατί, τους μετέφεραν κι' αυτές στο Τρόνι μαζί με τις άλλες έγκλειστες. 'Η Γκιόκα ήταν βαρεία άρρωστη και σ' όλο το διάστημα του ταξιδιού έκανε αιμοψυχίες.

Μόλις έφτασαν στο Τράνι, την παράλειψαν οι 'Ιταλοί και την έστειλαν στο νοσοκομείο. 'Η έλθεινα είναι πώς την περιποθήθηκαν αρκετά καλά, όταν άρχισε να θασάρωνη, της επέτρεπαν να θανήνη στο παλάιο μαζί με άλλες άλλες άσροστες, χωρίς να της φρουρούνη. Μά φαίνεταί πως η δυστυχισμένη Γκόλκα είχε πάθει νευρασθένεια. Κί Ένα πρσί θνείκε το παρόθυρο του θαλάμου της και πήδησε στο κενό από το τρίο πάτωμα του κτίριου. Συμπτωματικά την ήμερα εκείνη, στο νοσοκομείο βριοκόταν μία έπισηση του Δ.Ε. Σταυρού, που έκανε έρευνα γιά να δη άν ο άσροσται κρατούμενοι είχαν καλή περιθαψη. Όταν μαθεύτηκε η άυτόκτονη της Γκόλκα, οι γιατροί κό το πρσωπικό τά χρειάστηκαν, γιαι φοβήθηκαν άμπως νομική πώς την πέτααν αύτοι από τό πασάσηο, όπως έγινε άλλος μ' Έναν Γάλλο άσθενή.

ὁ παράνομος, αὐτὸς ἐγίνετο ἡμεῖς. Εὐθύως γὰρ οὐκ ἦν ἡ Γνώκα εἶχε ἀφήσει ἕνα γράμμα σὲ μὴ διπλα-
γῆς τῆς ἀρρώστιας, πού ἐγύρασε: «Κανείς δὲν φταίει γιὰ τὸ θάνατό μου.
Πεθαίνομ μόνον μου, γιατί ἡ ἰδέα ὅτι θὰ μὲ ἀκτέλοῦσαν, δὲν μὲ ἀφῆνε νὰ
ἡσυχάσω. Τρεῖς δόλοκλῆρος μῆνες δὲν κατάθρῃσα νὰ κλείσω μάτι,
οὔτε νύχτα, οὔτε μέρα. Οἱ γιὰτροὶ καὶ οἱ νοσοκόμοι, με περπιώθη-
καν πολὺ καὶ τοὺς εὐχαριστῶ. Παρακόλλω μόνον τὴν σεβαστὴν προϊστάμε-
νη κ. Μαρία Ὀρσίνι, νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν οἰκογένειά μου στὴν Ἑλλάδα,
ὅτι πέθανα μὲ τὴν τελευταία μου σκέψις σ' αὐτοὺς. Ἡ ἀφιματικὴ μου
περιουσία νὰ μοιραστῇ ἐξ ἰσοῦ στὴν ὑπὲρ μου, σὺν ἀδελφῷ μου καὶ
στὶς δύο θυγατέρες του. Πεθαίνω μὲ τὴν πεποιθῆσι ὅτι ἔκανα τὸ χρέος
μου, στὴν πατρίδα. Αἰκατερινὴ Γνώκα».

Το γράμμα αυτό έσωσε το προσωπικό του νοσοκομείου από τις άγριες κρίσεις της "Επιτροπής". Και η ζωή συνεχίστηκε, με τον ίδιο πάντα κώτα ρυθμό ώσπου, αρχές Ιουλίου 1943, έλα εκείνο το άγέροχο και ύπερ-ποτιστικό έφας των φασιάντων. Έσπασε τον άρρωστο και τον έφρασε από τον Τράνι έγινε μελιτοτάχχος. Οι φασοκοί άρχισαν να καλοσιτάνουν τους έγκάθειρκτους και να τους μαζεύουν ψωμί, ταινίγρα και φάρμακα. Τι συνέβαινε λοιπόν; Οι αιχμάλωτοι δέν άργησαν να πληροφωρηθούν την άλήθεια. Η "Ιταλία είχε χάσει τον πόλεμο και τώρα έτοιμαζόταν να παίξει το μεγάλο και ύπλο παιχνίδι της: Του ήττημένου και του αοδέτερου. Οι έγκάθειρκτοι μόνο ποό δέν τρελάθηκαν από τη γασά τους.

Τη χώρα τους.
Μά οι μέρη άρχισαν να περνούν ή μά πλώ από την άλλη, χωρίς να φαίνεται τό φώς που περιμέναμε με τόση λαχράρα. Είλθουν δέν ύ-
πάρχον. Τά ραδιόφωνα είχαν σταματήσει τίς έκπομπές τους. Τά τραίνο
δέν λειτουργούσαν. Μερικοί αχμάταροι τότε, που άναμένα τους ήταν
ο Θανάσης Δούρας, ο Άχίλλας Μωράκης, ο Γιώργος Λουζίδης, ο
Γιάννης Σπανός ή ο Άντώνης Κασσιώητρος, τά κατέφεραν να δρα-
παιεύσουν από τίς φυλάκες, με τί βοήθεια ενός Ιταλού έπιλοχία, που
τούς υποσχέθηκε να τους όδηγήσει σε άσφαλες μέρος για να μην πέσουν
στά γέρια τών Γερμανών, σε περιπτώση που θα καταλάμβαναν τό Τράνι.
Μά δέν πέραςε μά βδομάδα ή ο έπιλοχίας ξαναγύρισε πίσω, μονάχα
μ' έναν Τόν Άχίλλε Μωράκη.

μ' ἔνα: Τὸν Ἀχίλλαια μαυρίκη.
— Εἰχάμε κατὰφασει να φτάσουμε, ἔπειτα ἀπὸ πολλές περιπέτειες
στὴν Κρομόνα, τοὺς ἐξήγησε ὁ τελευταίος. Ἀπὸ καὶ δὲ τραυδοῦν μας, Δυστυ-
σχὶ Σορεζίνια, ὅπου δὲ ἦταν καὶ τὸ τέριμα τοῦ ταξιδίου μας. Δυστυ-
χῶς πῶσαμε ὅ' ἔνα γερμανικὸ λοχό, ποὺ εἶχε καταλάβει τὴν περιοχὴ.
Μὰς πετοκόμει κυριολεκτικὰ. Ἀπὸ τοὺς δεκατρεῖς, σωθῆκαμε μονάχα
ὁ ἑπιλόγιος κί' ἐνός.

ο επιλαρχός της είχε αρχίσει. Τόσο ο διοικητής των φυλακών, όσο και οι υπάλληλοί του, είχαν αρχίσει να γίνονται φίλοι με τον Γερμανό. Το προσωπικό, τα είχαν χαμένα και δεν ήξεραν πώς έπρεπε να ενεργήσουν. Να ελευθερώσουν τους φυλακισμένους, να μη τους ελευθερώσουν; Όλο που με το σήμερα και τ' αύριο, έφτασαν στο περίεργο να πουν: «Να μην αφήσουμε τον Γερμανό να φύγει από την πόλη». Και τότε οι σύμμαχοι. Συγχρόνως όμως έφτασαν στο σημείο να πουν: «Πού κράτησε ως μια άγρια και πεισιθανική μάχη αρχισε μεταξύ τους, που κράτησε ως τις 16 Οκτωβρίου 1943. Κανείς από αυτούς ποιος ήταν ακόμη ο νικητής. Μα οι φυλακές ανοίκαν και όλοι οι κρατούμενοι τραγικούς εγκληματίους, τους πήλανε στα γέφυρα των Γερμανών».

[illegible]

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ

Των στάρ

Τέσσερες περιπτώσεις γνωστών αστέρων με τις οποίες γελάει το Χόλλυγουντ

ΚΑΝΟΥΝ μεγάλο λάθος όσοι νομίζουν ότι η ζωή των αστέρων είναι μία συνεχής σειρά ευτυχών γεγονότων. Βέβαια, έχουν φήμη και δόξα, και ακόμη περισσότερο, κερδίζουν κάθε μήνα αστρονομικά ποσά από τα φιλμ, που γυρίζουν. Αυτό, όμως, δεν τους απαλλάσσει από καθημερινές σκοτούρες, στενοχωρίες, απογοητεύσεις και βάσανα, αφού κι αυτοί είναι κοινοί άνθρωποι. Ίδου κατωτέρω μερικά πρόσφατα περιστατικά, με ήρωες γνωστούς στάρ, με τα οποία αυτή τη στιγμή διασκεδάζει όλο το Χόλλυγουντ:

Όταν η γνωστή για τις προκλητικές φωτογραφίες της Άγγλιδα στάρ Τζόαν Κόλλινς, που είδαμε στα φιλμ «Η χώρα των θαρσών» και «Το κορίτσι στη βελούδινη κούνια», έφθανε πρό τριετίας στο Χόλλυγουντ, εγκατέλειπε στο Λονδίνο ένα νεαρό σύζυγο, επίσης ηθοποιό. Ήταν ο Μάξγουελ Ρήντ, ένας πανύψηλος ζερακιανός καλλιτέχνης που με δυσκολία εξασφάλιζε κάπου-κάπου ένα ρόλο στα αγγλικά στούντιο. Άρεσκους μήνες αργότερα, ωστόσο, όταν η γυναίκα του άρχισε να σημειώνει επιτυχίες στον αμερικανικό κινηματογράφο, έφθασε κι αυτός στην Αμερική και της ζητούσε να ξανασημειώσουν. Η Τζόαν δεν τον δέχθηκε κι ένα βράδυ αυτός, τύφλα στο μεθύσι, την παρασύλαξε κάπου και την έδεσε άγρια. Και σαν να μην έφθανε αυτό, είχε το θράσος να υποβάλει και μία αγωγή εναντίον της με την οποία ζητούσε από τα αμερικανικά δικαστήρια η να του παραχωρηθεί διαζύγιο ή να του εγκρίνουν... διατροφή 300 δολларίων το μήνα εκ μέρους της λόγω της ανεργίας του! Ίδου κι ένα απόσπασμα από την άμυνή του πράγματι αίτησε του:

«Λαμβανομένου υπ' όψιν ότι η γυναίκα μου έχει συνεχείς καλ-λιτεχνικές επιτυχίες και σήμερα κερδίζει περισσότερα από 1500 δολларία το μήνα, ενώ εγώ είμαι άνεργος και δεν έχω κανένα εισόδημα, παρακαλώ να υποχρεωθώ να μου καταβάλει έστω και 300 δολларία μηνιαίως για να συντηρηθώ μέχρι να εξεύρω εργασία!»

Ύστερα από πολλά κωμικοτραγικά επεισόδια μεταξύ των δύο συζύγων, των δικηγόρων τους και των γνωστών τους, που προσπαθούσαν να συμβιβάσουν τα α-συμβίβαστα, η πρωτότυπη αυτή υπόθεση έφθασε στα αρμόδια δικαστήρια. Και η απόφαση, όπως φυσικά ήταν έπομενη, εξεδόθη δυσμενής για τον Ρήντ. Του παρεχωρήθη μόνον το διαζύγιο, αλλά απείρσιψαν την αίτησή του για... μόνιμη διατροφή. Μόνον λόγω της ανεργίας του του επεδιόκηθη ένα ποσόν από 6500 δολларία χάριν «παρηγορίας». «Αλλά κι' αυτά δεν τα χάρηκε. Πρόλα-θαν οι δανειστές του και του τα κατέσχεσαν! Τώρα ο Ρήντ, μένεα πνέω» κατά της Τζόαν για την «πρωτοφανή σκληρότητά της», όπως λέει ο ίδιος, απειλεί να την εκδικηθεί, δερνόντάς την δημοσία! Η Τζόαν, όμως, έλαθε ήδη τα μέτρα της: φροντίζει να τον εξαποστείλει πάλι στην

Η όμορφη στάρ Τζόαν Κόλλινς

Άγγλία ως εκ συστήματος άνεργο. Αν δεν το κατορθώσει τε-λικά σκοπεύει να φύγει η ίδια για να γλυτώσει απ' αυτόν.

Να και μία ακόμη μιμήτρια της Μαίριλυν Μονρόε, ανάμεσα στις χιλιάδες άλλες που έχουν κατακλύσει τελευταία το Χόλ-λυγουντ. Πρόκειται για την Μπάρμπαρα Νίκολς, μία νεαρά, πολ-λυθώρη και προκλητική στάρλετ, που την είδαμε στο φιλμ «Δεν θα χωρίσουμε ποτέ», με την Τζέιν Γουάιτμαν και τον Βαν Τζόνσον. Η Μπάρμπαρα, λοιπόν, αποφασισμένη για όλα προ-κειμένου να δημιουργήσει θόρυβο γύρω απ' το όνομά της, αρ-παξε την ευκαιρία που της παρουσιάστηκε, όταν περνώντας μία ημέρα με το ανοικτό αυτοκίνητό της έξω από ένα αθλητικό γήπεδο, δέχθηκε κατακέφαλα μία υπάλληλη ποδοσφαίρου! Δυνα-μική κοπέλλα καθώς είναι, σταμάτησε άμεσως, κατέθηκε και μπαίνοντας έβαλλε στο γήπεδο άρχισε στα καστούκια τον... πρώτο ποδοσφαιριστή που συνήντησε. Και το επεισόδιο πήρε δια-στάσεις. Η όμας στην οποία ανήκε ο νέος αποφάσισε να εκδι-κηθεί. Δύο ημέρες αργότερα μερικά μέλη της πήγαν έξω από το σπίτι της και με σφεντόνες της έσπασαν όλα τα τζάμια. Αυτή, πάλι, ειδοποίησε μερικούς φίλους της, οι οποίοι επιπα-σαν άμεσως δύο-τρεις από την ομάδα και τους έσπασαν στο ζυλό. Έκείνοι άντεπετέθησαν και σήμερα έχει δημιουργηθεί ένας πραγματικός φαύλος κύκλος για το χατήρι της Μπάρμπαρα!

Ύστερα από τον ξαφνικό χωρισμό του «ευτυχισμένου ζεύ-γους» με τα 4 παιδιά, της Τζέιν Κρόνιν από τον Πάβ Μπρίκμαν, το Χόλλυγουντ διασκεδάζει αφάνιστα τώρα με τις συνεχείς αποκαλύψεις της Τζέιν εις βάρος του τέως συζύγου της. Ίδου τί είχε προ ημερών η χαριτωμένη βεντέτα:

«Ο πρώην άνδρας μου είχα αποκτήνωθι μέχρι τέτοιου ση-μείου, ώστε από πολύ καιρό πριν να χωρίσουμε ο γιαιτρός μου είχε συστήσει να έχω χωριστή κρεβατοκάμαρα. Στις 17 Μαρτίου εφέτος, ύστερα από ένα γερό καμάκι μεταξύ μας, είχα κατα-φύγει στο δωμάτιο της κόρης μου. Αυτός, όμως, σε μία στιγμή, έσπασε σαν θύριο την πόρτα και μπήκε μέσα. Με άρπαξε άμε-σως από τα μαλλιά, με ανόγκασε να γονατίσω και άρχισε να μου χτυπάει το κεφάλι στο πάτωμα, έμπρός στα άφωνα από τρομο παρτιά μας! Λίγες μέρες αργότερα παρε-όλασε το δικό μου δωμάτιο και με απείλησε ότι θα με σκότωνε. Έν συνεχεία με χτύπησε άγρια, απάνθρωπα, και μ' ανάγκασε να μείνω στο νοσοκο-μείο για θεραπεία. Επί πλέον, διαπρόσεσε φιλενά-δα και επί ποινη έυλοδοσμού μου είχε απαγορευ-σει να δίνω έστω κι' ένα δολларίο στην μητέρα μου. Κι' όλα αυτά γιατί από τη δουλειά μου κέρ-διζα τρεις φορές περισσότερα απ' αυτόν και δεν του τα έδωνα να τα διαχειρίζεται όπως ήθελε.

Η Τζέιν Πάουελ, η γνωστή στάρ και τραγουδι-στρια, είναι πολύ κοντή στο ανάστημα. Κι' όμως, τα κατορθώματά της στο αθλητικό πεδίο είναι μεγάλα. Σήμερα είναι 28 έτων αλλά μέσα σε διά-στημα 4 χρόνων έχει χάσει... δυό συζύγους κι' έχει πάρει τρίτον! Παντρεύτηκε για πρώτη φορά το 1952 μ' ένα «παιδί» μόλις 22 χρόνων. Κι' ενώ όλοι νόμιζαν ότι τους περιβάλλει η ευτυχία, η Τζέιν στο διάστημα αυτό είχε ξελογιασθή με τον ηθοποιό και χορευτή Τζέιν Νέλσον, ο οποίος για το χατήρι της εγκατέλειψε γυναίκα και δυό παι-διά. Άσπας, λοιπόν, τον πρώτο και πήρε τον δεύ-τερο, αλλά όχι για πολύ καιρό κι' αυτόν. Ένας τρίτος εν τω μεταξύ, πιά «άνδρας» απ' τους άλ-λους, είχε συγγινηθεί τη καρδιά της. Άσπας έ-ται και τον δεύτερο για να παντρευτεί τον τρίτο με τον οποίον και ζή σήμερα.

T. ΝΙΟΥΜΑΝ

Η Μπάρμπαρα Νίκολς

Η Ντόρις Νταϊν

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

★ Το «κλόυ» της μεγάλης φι-λανθρωπικής εορτής που θα δοθεί στο Μόντε-Κάρλο την 15ην Αυ-γούστου, θα είναι η «Ωντρεύ Χέμπμπερν», η οποία θα τρα-γουδήσει για πρώτη φορά. Πέρσι στην ίδια εορτή η Τζέιν Λο-λο-μπριζίντα έκανε το ντεμ-πούτο της ως τραγουδίστρια.

★ Η διάσημη χορεύτρια-στάρ Βέρα Έλλεν εκλήθη στο Πα-ρίσι για να πάρει μέρος στο προ-σεχές επιθέλιτο θέαμα που ετοι-μάζουν οι «Φολι Μπερζέρ».

★ Η Μαίριλυν Μονρόε θα βρίσκεται τον Σεπτέμβριο στη Βενετία για να παρευρεθεί στην προβολή του φιλμ της «Στάσις λε-ωφορείου». Η Μονρόε και ο συ-ζυγός της βρίσκονται τώρα στο Λονδίνο, όπου τους υποδέχθηκαν και τους φιλοξένησε ο Λώρενς Όλντφιλντ και η Βίβιαν Λη.

★ Ο Έντβιν Πίντς, ένα από τα λαμπρότερα αστερία της Μετροπόλιταν Όπερα της Νέας Υόρκης, θα πρωταγωνιστήσει τον Οκτώβριο σε μία μουσική κωμω-δία που θα ανέβασε στο Μπρόν-γουαϊ με τον τίτλο «Ένας εξαι-ρητικός άνθρωπος». Παρτενάρ του στο έργο αυτό θα είναι η Σάλ-βια Σίδνεϊ.

★ Πολλά αστερία ετοιμάζονται να εγκαταλείψουν το Χόλλυγουντ για να έρθουν να εργασθούν στην Ευρώπη. Μεταξύ αυτών είναι οι Τζόαν Φονταίν.

★ Ο Βιττόριο Γκάσμαν ετοιμάζει ένα βιογραφικό φιλμ με θέμα τη ζωή του ηθοποιού Κήν, το οποίο θα σκηνοθετήσει ο ίδιος. Ο Βιττόριο θα υποδυθεί τον ήρωα του έργου, θα τον πλαισιώσουν δε η Έλεονώρα Ρόσσι-Ντράγκο και η Άννα-Μα-ρία Φερέρο.

★ Η Άννα-Μαρία Πιε-ράντζελλι θα είναι η πρωτα-γωνίστρια του φιλμ «Δέκα χιλιά-δες κρεβάτια». Το έργο αυτό θα είναι το πρώτο που ο διάσημος κω-μικός Τζέιμς Λιούις θα γυ-ρίσει χωρίς τον τακτικό του παρτε-νιάρ Ντίν Μάρτιν.

★ Ο διάσημος αστρολόγος το Χόλλυγουντ Ντέιβιντ Στάφτς έ-δωσε πρόσ δημοσίευση τα ώρο-σκόπια των 8 πιο γοητευτικών στάρ του παγκοσμίου κινηματο-γράφου. Ίδου τι προβλέπει σ' αυ-τούς:

Η στάρ του εξωφύλλου μας

ΕΛΙΑΝ ΠΑΝΤΕ

τά για τα έτη 1956-1957: «Μαίριλυν Μονρόε: Θα έπρεπε να με συμβουλευθεί πριν ά-ποφασίσω να γυρίσω ένα φιλμ στην Άγγλία. Το κλίμα του Λον-δίνου δεν της επιθυμεί τίποτα το ευχάριστο. Η υγεία της είναι πολύ εύπαθη και κάνει άσχημα που δεν την προσέχει περισσότερο. Την προειδοποίη να μη βρίσκεται τον Οκτώβριο στο Λονδίνο. Αν δεν με άκουσε θα το μετανοήσει. Το χειμερινό κλίμα του Λονδίνου θα βλάψι ανεπανόρθωτα την υ-γεία της.

Άννιτα Έκμπεργκ: Εί-γα προβλέπει το γάμο της και εί-χα πη πως ο άντρας της θα ήταν Άγγλος ή Γερμανός, γεννημένος υπό την επιδράση του χρεως. Η Άννιτα θα γνωρίσει τον μεγαλύ-τερο θρίαμβο τον Αύγουστο του 1957. Έν τω μεταξύ όμως η γέν-νησις ενός παιδιού, που θα είναι άποσπώποτε αγόρι, κινδυνεύει να την βλάψι επαγγελματικά.

Τζέιν Λολομπριζίντα: Γεννημένη υπό τον αστερισμό του Καρκίνου και έπρασσόμενη ευνούκα από τον Ούρανο θα συνε-χίσει την θριαμβευτική της καρι-έρα, που θα είναι εν τω συνόλω της από τις λαμπρότερες που θα ζή-να επιδείξει ο κινηματογράφος. Ο Ιούλιος του 1956 ήταν γι' αυτήν ο πιο κρίσιμος, αλλά το τακτικό της και η προσοπικότης της την βόηθησαν να αντιμετώπισε τις δυσ-χέρειες και να θριαμβήσει.

Ντρίνα Ντόρις: Το άρο-σκόπιο της δείχνει καθαρά πως άρχίζει γι' αυτήν μία περίοδος θρ-αύσεων, που θα κρατήσει έξη χρόνια. Πρώτη της επιτυχία ο γά-μος της Μαίριλυν Μονρόε και η απόφαση της τελευταίας να γυρί-ση ένα φιλμ στο Λονδίνο. Αυτό της άφνει το πεδίο να άναπτύξει δρά-ση.

Τζέιν Μάκ Γκλιντ: Θα γί-νη σύντομα πιο δημοφιλής κι' από αυτήν την Μαίριλυν Μονρόε. Υ-πογράφοντας συμβόλαιο με την έ-φοδε, που βρίσκεται υπό την έ-πηρεσία του Άσεως, θα εξασφα-λίσει συνεχείς θριάμβους μέχρι το 1962.

Πρέπει όμως να προσέ-χει πολύ στην έλεγχή του συζύγου της. Πρέπει άποσπώποτε να αφήνει στον άστερισμό του Ζυγού, να έχη δη-λαδή γεννηθεί μεταξύ 23 Σεπτεμ-έρου και 22 Οκτωβρίου.

Σοφία Λόρεν: Γεννημένη υπό τον άστερισμό της Παρθένου, περνά τώρα μία εξαιρετικά ευνό-κη περίοδο που άρχισε στις 7 Ι-ουλιού και θα λήξει στις 12 Δε-κεμβρίου. Μία άλλη ευνόκη περί-οδος θ' άρχισι στις 15 Φεβρουα-ρίου και θα λήξει στις 6 Αυγού-στου 1957. Άς έπωφεληθεί από τις ευνόκες αυτές γιατί τα άστρα θ' άργήσουν πολύ να την ευνόη-σουν και πάλι.

Νικόλ Μωρέ: Θα γίνη κα-τά τους προσέχεις μήνες η δημο-φιλέστερη Γαλλίδα του Χόλλυ-γουντ. Άτυχη στο γάμο της, δε-δομένου ότι παντρεύτηκε έναν άν-δρα-Λέοντα αντί να παντρευτεί ένα γεννημένο υπό τον άστερισμό των Διδύμων, θα γνωρίσει συνε-χείς καλλιτεχνικούς θριάμβους έ-πεκτεινόντας τη δράση της και στην τηλεόραση.

Μαρτίν Καρόλ: Άκόμα μεγαλύτερο θρίαμβο την περιμέ-νουν κατά την περίοδο 1956-57. Όσο κι' άν αυτό φαίνεται άπί-στευτο ή άφαιρα και τυχερή Μαρ-τίν δεν έφτασε ακόμα στο ζενίθ του θριάμβου της.

Η Ντόρις Νταϊν άρ-νείται να τραγουδήσει έστω και έ-να τραγούδι στο νέο της φιλμ «Τζούλια». Πρόκειται για τη δρα-ματική ιστορία μιας γυναίκας που φοβάται τον άντρα της.

Ο Χώμφρεντ Μπόγ-καρτ είναι πολύ καλύτερα στην υγεία του. Έθεσθη για πρώτη φορά, μετά την έγχειρσι που έ-πέστη, σ' ένα νυχτερινό κέντρο. Γευμάσει μαζί με την Λωρήν Μπακώλ και το ζεύγος Ντέ-ιβιντ Νίβεν την παραμονή της άναχωρήσεως του τελευταίου για το Λονδίνο, όπου θα γυρίσει το «Μικρό Καλύβι» μαζί με την Άσα Γκάρντινερ και τον Στιούαρτ Γκρεβντζερ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Η ΣΤΑΓΟΝΑ που ξεχειλίζει

(Νύχτα του καλοκαιριού μαγική, με φεγγάρι. Ένας απαλότερος ζέφυρος άρω-ματίζει γλυκά την ατμόσφαι-ρα. Έκείνος κι' Εκείνη έ-χουνε ξεμοναχιασθή στην πιο άπομερη γωνία μιας βε-ράντας πούναι τριγυρισμέ-νη από πανύψηλα δέντρα. Στα σαλόνια της βίλλας ά-πό ώρα συνεχίζεται το κουν-κάν, το μπρίτζ και το πι-νάκλ. Στη βεράντα όμως έ-πικρατεί άπόλυτη ήρεμία. Γύρω η Κηφισιά σιωπώνει γοητευμένη. Κάποιο μακρυ-νό τριζόνι τονίζει το μονό-τονο τραγούδι του.

Και, μέσα στην άπόλυτη ήρεμία της νύκτας, Έκείνος κι' Εκείνη άφίνουνε τα καρ-διοχτύπια τους να μιλήσου-νε τη χαμηλόφωνη γλώσσα ενός άρχαίου ειδυλλίου. Έκείνος, γκρίζος, πολύπει-ρος, γοητευτικά μεγαλοχι-λός. Εκείνη δροσερή, γλυ-κειά, γεμάτη αίσιοδοξα ό-μορφα νεύματα).

ΕΚΕΙΝΗ: Τί ξεαίσια νύ-χτα!... ΕΚΕΙΝΟΣ (τη διορθώνει): Τί επικίνδυνη νύχτα!... ΕΚΕΙΝΗ: Επικίνδυνη;... Και πού τον βλέπετε τον κιν-δυνο;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Παντού! Στόν ούρανό, τη γή, στο φεγγάρι, στα άστρα, στο τραγούδι του

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί λάθος; ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί κανένα ά-ραίο κεφάλι δεν είναι άπόλυτα κατοχυρωμένο εναντίον των κινδύνων της ζωής και του έ-ρωτος!... ΕΚΕΙΝΗ: Εύχαριστώ για το κομπλιμέντο!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Άν το προσέ-χατε, θα βλέπατε ότι είναι... μισό κομπλιμέντο!...

ΕΚΕΙΝΗ: Έγώ παίρνω μό-νο τη μισή πλευρά που με συμ-φέρει! Την άλλη μισή τη χαρί-ζω σε σας και... στην εύθυμο-σία σας!... ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνει τους ώμους του κι' ανάβει ένα τσι-γάρο): Είναι άραίο πιάγμα ή αυτοπεποίθησις... Όραίο, αλλά και ύπουλο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Παντού! Στόν ούρανό, τη γή, στο φεγγάρι, στα άστρα, στο τραγούδι του

Δεν μπορώ να καταλάβω, Κώστα... Όσο πιο πολύ καθάμαστε στην έξω, αντί να ησυχάζετε, τόσο πιο νευρικός γίνεται!...

ΕΚΕΙΝΗ: Για ποιά λόγο;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί προδιαθέτει το κορίτσι για τις πιο δεινές πτώσεις... Το κορίτσι, που νομίζει ότι προχωρεί στα σίγουρα, και αβυσσίδα βρίσκεται στο κενό!...
ΕΚΕΙΝΗ (λιγάκι νευρική): Μά επί τέλους, πολύ σάς αρέσει να μιλάτε για «δεινές πτώσεις» του κοριτσιού... Για εξηγήστε μου τί εννοείτε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θάπρεπε, πιο καλά, να μιλήσω όχι για πτώσεις γενικά, αλλά για την ώρα της πτώσεως...

ΕΚΕΙΝΗ: Την ώρα της πτώσεως... Και ποιά είν' αυτή;...
ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά, επίσημα): 'Η ώρα που ζητε τσιγά, άπομα, αυτή τη στιγμή!

ΕΚΕΙΝΗ (έτοιμη να σκάσει στα γέλια): Μαζί σας;...
ΕΚΕΙΝΟΣ (ψύχραιμα): Δε με θίγει η περιφρόνησή σας, ακόμα και μαζί μου...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Υπερβάλλετε τον έαυτό σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ο έαυτός μου είναι μια άσημαντη λεπτομέρεια... 'Η βία είναι το γοητευτικό περιβάλλον της νυχτερινής μαγείας που μάς συγκινεί!

ΕΚΕΙΝΗ: Κινδυνεύετε και σεις;...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Πιο λίγο από σας...

Γιατί για μένα, οι κίνδυνοι έχουν γίνει εξίσ και μ' έχουν κάνει κάπως να χαλάρωθω και να τους αντιμετωπίσω με κάποια έλπιδα νίκης... Για σας όμως το πράγμα είναι βαρύνει βασικά: 'Η πείρα σας είναι μηδαμινή και η ευαισθησία σας σχεδόν παρθενική ακόμα... Είναι φυσικό, λοιπόν, όλες οι όμορφες που σας αγκαλιάζουν να σας μεθούν και να σας ζαλίζουν τις αισθήσεις...

ΕΚΕΙΝΗ (γελεί, με το γέλιο η χει κάπως ψεύτικο): 'Υπερβολές...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν κάνετε καλά να υποτιμάτε τον κίνδυνο... 'Η πτώσις σας απειλεί! Την προετοιμάζουν, διαδρωτικά, ύπουλα, διάφοροι παρόντες: Το σελινόφως που κοίμεται από πάνω σαν δαυμόκλειος σπάθη από δλοκάθαρο άσπρι, η μαγική μοναξιά της νύχτας που σας σβίγνει από παντού σά βουδένια άγκαλιά, η γλυκειά μουσική που στέλνει αυτή τη στιγμή στο ρόδινο σύτακι σας από το Μόντε-Κάρλο μια δροχίστρα, εγχόρδων άγνώμωντας ότι έκκληματεί έναντίον της πνευματικής ισοροπίας σας και της ψυχικής σας νηφαλιότητας, το λίγο παγωμένο οίνονπνευμα που ρουφήξατε πριν από λίγο, το τέτ-α-τέτ που άρχισατε με άσυλλόγηστη άδιαφορία και που γλυστράει σιγά-σιγά στην έπικίνδυνη έγκαρδιότητα...

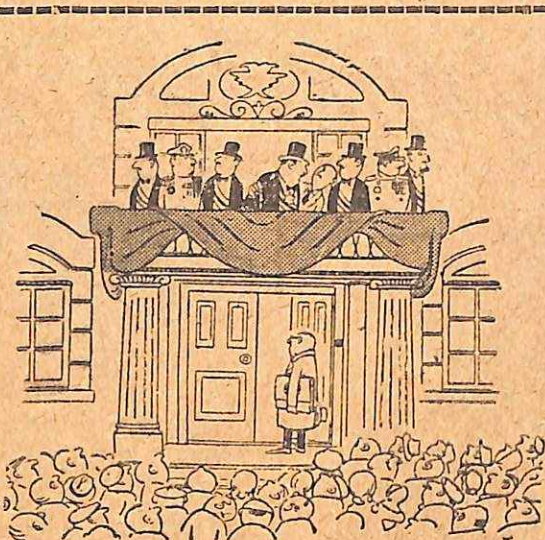
ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει χωρίς πιά πολλή αὐτοπεποίθησι): Το τέτ-α-τέτ μαζί σας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί μαζί μου! Γιατί όχι;... (Την πλησιάζει πιο πολύ). Ξέρω να δώ ότι είσαστε όμορφη, και ξέρω να το πώ... Τα λόγια μου είναι ή σταγόνα που έρχεται να ξεχειλίση το ποτήρι... ('Εκείνη γέρνει νικημένη στην άγκαλιά του. 'Εκείνος τη σφίγγει απαλά. Λίγο πριν τα χείλια τους ένωθούν, της ψιθυρίζει με ήρεμο θρίαμβο). 'Η στιγμή της πτώσεως!... Είδατε ότι είχατε άδικο να περιφρονήσετε τους παράγοντες που την προετοιμάζουν;...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μοντέρνες αυτοκτονίες

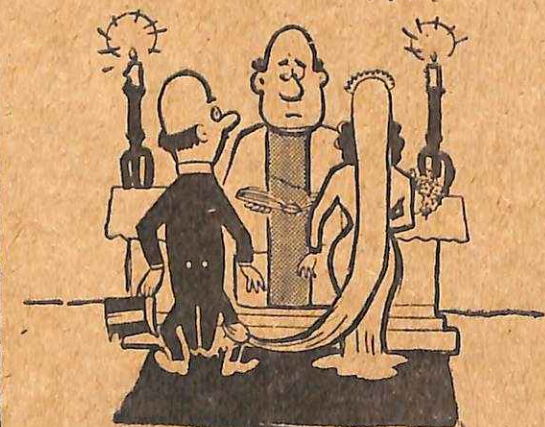
*Ένας Γάλλος ηλεκτρολόγος έφτιαξε μια ηλεκτρική καρέκλα, την συνέδεσε με το ηλεκτρικό ρεύμα, κάθισε πάνω σ' αυτήν και αυτοκτόνησε γυρίζοντας έναν διακόπτη! Σ' ένα σημείωμα που άφησε τόνισε ότι ήταν ο μονος τρόπος για ν' αποδείξει ότι η ηλεκτρική καρέκλα του ήταν άνωτερη από τις άμερικανικές,

— Κάποιος σάς ζητάει κάτω...
— Πές του πως δεν είμ' εδώ!...

— Αυτό εδώ με πονάει, γιατρέ!

— Αν μπορέ άς πη όχι!...

Οι μακρινές νότες

Η περίεργη ζωή ΤΗΣ ΦΩΚΙΑΣ

Τα χαρέμια των άρσενικών και η άπιστία των θηλυκών

Κάθε χρόνο 50.000 τουλάχιστον δερμάτια φώκιας φεύγουν από τις παγωμένες εκτάσεις της 'Αλάσκας για τον πολιτισμένο κόσμο. Στην άρχη, η άπληστία των 'Αμερικανών, που σκοτώναν κάθε φώκια που εύρισκαν μπροστά τους, λίγο έλειψε να εξαφανίση αυτό το είδος από τον πλανήτη μας. 'Αλλά σήμερα η άλεια της φώκιας έχει ρυθμιστή πάνω σε λογικότερες βάσεις.

Οι φώκιες που ζούν σ' αυτά τα μέρη μοιάζουν με άρκουδες, περπατάνε θαυμάσια στην ξηρά και μπορούν να τρέξουν όσο κι' ένας καλός δρομέας.

Η ζωή της φώκιας παρουσιάζει ένα εξαιρετικό ενδιαφέρον.

Η φώκια, μ' όλο που το φυσικό της στοιχείο είναι η θάλασσα, όταν έρχεται στο κόσμο, δεν έρεει να κολυμπήσει. Κάθε χρόνο, το καλοκαίρι, οι άκτές του πορθμού του Μπέρικ γειμίζουν από νεογνά φώκιας που κάνουν την πρώτη γνωριμία τους με τη θάλασσα, χωρίς μητρική επίδεση. Πρέπει να μάθουν μόνα τους να κολυμπάνε για να βρουν την τροφή τους. Και, δυστυχώς, για πολλά απ' αυτά, όπως βεβαιώνει ο έξερευνητής των πολιτών περιοχών "Εδισον Μαρσαλ, το πρώτο τους λουτρό είναι και το τελευταίο. Δεν καταφέρνουν να ξαναβούν στην επιφάνεια.

Κατά το Μάιο, οι άκτές της 'Αλάσκας γειμίζουν από εκατοντάδες χιλιάδες άρσενικές φώκιες. Ζυγίζουν 250-300 κιλά η καθεμία κι' άδημονούν να συναντήσουν τις θηλές.

Προτού οι τελευταίες κάνουν την εμφάνισή τους, άρχίζει μια τρομερή μάχη μεταξύ των άρσενικών. Καθένας τους έβάζει στο μάτι ένα μέρος της ξηράς, όπου ένοει να εγκατασταθή σαν άπόλυτος και άδιαφιλονίκητος κυρίαρχος. Για την κατοχή αυτού του μέρους συνάπτονται άγριες μάχες και πολλοί άρσενικοί βρίσκουν το θάνατο. Οι θηλές φθάνουν τον 'Ιούνιο.

Από τη στιγμή αυτή, άρχίζει ο μεγάλος άγώνας. Κάθε άρσενικός φροντίζει να εξασφαλίση δύο-τρεις και κάποτε περισσότερες θηλές και, καταματωμένος από την πάλη του προς τους άλλους, τις μεταφέρει θριαμβευτικά στο ύπαιθριο χαρέμι του.

Άλλά τα πράγματα δεν τελειώνουν σ' αυτό το σημείο. Πρώτα-πρώτα, γιατί οι θηλές φώκιες είναι φοβερά άπιστες. Στην παραμικρή εύκαιρία προδίδουν το σύζυγό τους. 'Επειτα, υπάρχουν πάντα οι αντίζηλοι, που καρδοκοούν την κατάλληλη στιγμή για να μπειν στα ξένα χωράφια.

Άρχίζει έτσι μια μαρτυρική ζωή για το σύζυγο. 'Επί έβδομάδες ολόκληρες δεν κλείνει μάτι και μένει νηστικός—που τολμεί να βουτήξει στη θάλασσα για να βρή την τροφή του!— από φόβο μήπως του κλέψουν τις ώρες του.

Οι θηλές όταν βγαίνουν στην ξηρά είναι έτοιμόγεννες. Γεννοδολούν άμέσως κι' ενώ θηλάζουν τα μικρά τους παραδίδονται ταυτόχρονα τους καινούργιους έρωτές τους.

Πρέπει να σημειωθή ότι η φώκια έχει δύο μητρες ή για την ακρίβεια μία μητέρα χωρισμένη σε δύο διαμερίσματα, που τα χρησιμοποιεί διαδοχικά.

Όλοι οι έξερευνητές και οι κυνηγοί αυτών των μερών δεν μπορούν να εξηγήσουν πως η μητέρα φώκια κατορθώνει να άναγνώριση το παιδί της. Γιατί όλα τα νεογνά μοιάζουν μεταξύ τους σαν δυο σταγόνες νερού. Κάθε μητέρα, άστόσο, άναγνώριζει, χωρίς την παραμικρή δυσκολία, το δικό της. Άλλά το ενδιαφέρον της σταματάει μαζί με το θήλασμα.

Μόλις άπογαλακτίση το παιδί της, παύει να ενδιαφέρεται γι' αυτό και το αφήνει στην τύχη του. 'Η άδιαφορία της είναι τόσο μεγάλη, που δεν προσπαθεί ούτε να το μάθη να κολυμπάει.

Οι κυνηγοί, που ξεκινούν από τις 'Αλεούτιες νήσους, έμφανίζονται κατά τα μέσα 'Ιουλίου. 'Ωπλισμένοι με βαρελά, ντυμένα στην άκρη με σίδερο, σπρώχνουν τις φώκιες σε χώρους που περιβάλλονται ολόγυρα από βράχια, για να μην μπορούν να ξεφύγουν, τις χτυπούν κατακέφαλα και τις σκοτώνουν.

Όσες γλυτώσουν από το φοβερό αυτό μακελίο, που συνεχίζεται επί έβδομάδες, φεύγουν κατά τάς άρχες. Σε πτεμύριό μαζί με τα μικρά τους, που, στο μεταξύ, έχουν μάθει να κολυμπάν.

Το θανηγύρι της Αγίας Παρασκευής

Το μαρτύριο της Ρωμαίας παρθένου και η σημερινή της λατρεία στην 'Ελλάδα

Χωριούδια, ψιλώματα και κάμποι, γραφικά άκρογιάλια και άπομακροί κάδοι έχουν πάρει το όνομά τους από την 'Αγία Παρασκευή, την Ρωμαιο όιομαρτύρα, που την μνήμη της γιορτάζει η 'Εκκλησία μας στις 26 'Ιουλίου.

Ένα πλήθος από έκκλησίες και εξωκκλήσια άφιερωμένα στο όνομά της μαρτυρούν την βαθειά πίστι και την μεγάλη άγάπη που έχει σ' αυτήν ο λαός. 'Υπάρχουν μάλιστα μερικές περιφέρειες, όπως είναι η 'Ηπειρος, η Αίτωλία, η 'Ακαρνανία και τα 'Επτάνησα, όπου η 'Αγία Παρασκευή τιμάται ξεχωριστά και έχει δικά της ένα πλήθος σεβάσματα. 'Ιδιαίτερα στον νομό της 'Αρτας και στην Πρέβεζα υπάρχουν σωρο έκκλησίες και παρεκκλήσια άφιερωμένο στην 'Αγία, που, καθώς άναφέρει το συναξάρι της, οκτώσες τον Δράκο και άπελευθέρωσε τα τριγύρω χωριά από τον φόβο του. 'Η γιορτή της 'Αγίας, που συμπήτει με την καρδιά του καλοκαιριού, δίνει μια θαυμάσια εύκαιρία για παλαϊκά πανηγύρια, όπου ύστερα από την θρησκευτική τελετή, χορεύονται κάτω από τα πλατάνια τοπικοί έλληνικοί χοροί, ενώ εκεί κοντά την ίδια ώρα φήνονται σφακτά.

Η 'Αγία Παρασκευή γεννήθηκε στην Ρώμη τον καιρό του αυτοκράτορος 'Αντωνίνου του Εύσεβους, που είχε διαδεχθή τον 'Αδριανό. 'Ηταν μία μοναχοκόρη και το φθασμό της στον κόσμο είχε δώσει μεγάλη χαρά στους γονείς της, που χρόνια ολόκληρα καρτερούσαν να άποκτήσουν ένα παιδί.

Η Ρώμη ζή την εποχή αυτή μέσα στην μεγάλη άναταραχή των διωγμών των πρώτων χριστιανών η μεγάλη πολιτεία των πατριών και των συγκλητικών βλέπει έκθαμβη το πνεύμα της αυτοθυσίας και της άφοβίας που έχουν οι μάρτυρες της νέας θρησκείας. 'Αν στην ύπαιρεια Ρώμη είναι κυριός ο αυτοκράτορας και οι πραιτωριανοί του, κάτω στην ύπαιρεια Ρώμη, στους άπέραντους και διαδολάμεις διαδρόμους των κατακομβών οι άνθρωποι μυστικά λατρεύουν και δοξάζουν τον αληθινό Κύριο του κόσμου. 'Εκει η 'Αγία Παρασκευή πέραςε τα πρώτα χρόνια της και μέσα στις ρωμαϊκές κακτοκόμβες άκουσε το κήρυγμα του Χριστού από το στόμα πολλών μαρτύρων.

Η μία Ρώμη, η έπίσημη, ζή στο φως της ημέρας, ενώ η άλλη βρίσκεται άκονη στην παρανομία μέσα στο σκοτάδι των κατακομβών, κυννημένη από το μαστίγιο των αυτοκρατόρων.

Η οικογένεια της αγίας είχε από ένωρις προσχωρήσει στον χριστιανισμό και από τον πατέρα της, τον 'Αγάθωνα, και την μητέρα της, την Πολιτεία, μικρή άκόμη είχε άκούσει τα λόγια της νέας θρησκείας που ρίζωσαν κι' όλες στην ψυχή της. Είχε άκούσει τις φρικτές ιστορίες για τα βασανιστήρια των πρώτων μαρτύρων και είχε η ίδια δει κατατρεγμούς των χριστιανών από την έπίσημη Ρώμη. 'Ηταν πολύ νέα όταν έχασε τους γονείς της. Και καθώς ήταν προικισμένη με όμορφη, θα μπορούσε να διαλέξη το δρόμο της ζωής και των άπολούσεων, όπως έκαναν τα κορίτσια του καιρού της. Είχε όλα τα προσόντα για μια τέτοια ζωή, που την έβλεπε καθημερινά να ξεχειλίζει γύρω της και να την προσκαλή για να την ζήσει.

Μια έσωτερική φωνή είχε όμως διαφορετικά προδιαγράψει το δρόμο της. Το κάλεσμα του Χριστού την έφερε στον δρόμο της πίστεως και των μαρτύρων. Πολλούς λοιπόν όλα τα υπάρχουντά της και άφού τα μοίρασε στους φτωχούς της Ρώμης, άρχισε πιά κι' αυτή να περπατά μέσα στις ρωμαϊκές πολιτείες του καιρού εκείνου και να διδάσκει την θρησκεία του Χριστού με τόση θερμην, που προκάλεσε άμέσως την αντίδραση των ρωμαϊκών άρχων.

Μια άκόμη ώραιότατη Ρωμαιο άρνιόταν τους θεούς της Ρώμης. 'Ο αυτοκράτορας 'Αντωνίνος θαμνημένος από την όμορφη της δεν μπορεί να πολυπιστώσει ότι το κατάνυχο παρθενικό κορμί θα προτιμήση να δοκιμάση το φρικτό βασανιστήριο κι' όχι τις τρυφερότητες μιας συζυγικής ζωής. Τόσοι Ρωμαιο έπιθυμούν να άποκτήσουν γιά γυναίκα τους μια τόσο σεμνή και ώραια παρθένα. Γι' αυτό κι' όταν οι στρατιώτες παρουσίασαν στον 'Αντωνίνο την νεαρά Ρωμαιο, που άρνιόταν τους θεούς της Ρώμης, ο αυτοκράτορας θέλησε να κεντήση μέσα σ' αυτήν την γλυκεία άγάπη της ζωής. 'Ενα τέτοιο ώραιο κορμί, της είπε ο 'Αντωνίνος, λευκό σαν το χιόνι, είνε κρίμα να βασανισθή. Και τελειώνοντας τον λόγο του υπενθύμισε:

—Παρασκευή! λυπήσου μια τέτοια όμορφη που χάρισαν σε σένα

οι θεοί μας. Τόσοι Ρωμαιο είναι θαμνωμένοι από αυτήν. 'Αφήσε τους καινούργιους θεούς και έλα να θυσιάσης στους βωμούς των θεών της Ρώμης!

Οι βιογράφοι της 'Αγίας διηγούνται με λεπτομέρεια την άρνι της να υποκύψει στις προτάσεις του 'Αντωνίου και τα βασανιστήρια που έπακολούθησαν. 'Ο 1ος και 2ος αιώνας μ. Χ. δοκίμασαν κάθε μέθοδο βασανισμού και μεταχειρίστηκαν τα πιο άπίθανά μέσα για να κάμψουν την έπιμονή και την άντοχή των οπαδών του Ναζωραίου. Και στην 'Αγία Παρασκευή το ένα βασανιστήριο διαδεχθηκε το άλλο, για να φθάσουν στο καυτό λάδι και την πίσσα, χωρίς όμως να μπορούν να λυγίσουν την μάρτυρα του Χριστού. Στο σημείο αυτό η παράδοση άναφέρει ότι η 'Αγία έριξε λάδι και πίσσα στα μάτια του αυτοκράτορα, που την ίδια στιγμή τυφλώθηκε και παρακάλεσε την 'Αγία να του ξαναδώσει το φως του. Κατά την παράδοση τα μάτια του αυτοκράτορα ξαναάρηκαν το φως του ήλιου κι' ο ίδιος πίστεψε στον Χριστό και άφηκε την 'Αγία έλευθερά να συνεχίση το κήρυγμά της.

Οι μάρτυρες και οι κήρυκες του Χριστού άκολουθούν τους μεγάλους ρωμαϊκούς δρόμους και ταξιδεύουν από πόλη σε πόλη για να εξαπλώσουν την θρησκεία του Ναζωραίου και για να έδρουν χριστιανικές κοινότητες. Η 'Αγία Παρασκευή έπεχειρσε πολλά τέτοια ταξίδια. Σε μερικά μάλιστα θαυματουργήσε σκάνοντας και ένα δράκοντα άλλα στο τέλος είχε κι' αυτή το κοινό τέλος που είχαν και οι χιλιάδες μάρτυρες του χριστιανισμού.

Η 'Αγία Παρασκευή τέλειωσε μαρτυρικά την έπίγεια ζωή της στην χώρα των άρχοντος Παράσιου και όταν αυτοκράτορας στην Ρώμη ήταν ο Μάρκος Αυρήλιος.

Άλλά η Ρωμαιο που μαρτύρησε για τον Ναζωραίο τον 1ον αιώνα μ. Χ. έχει τόσο άφομοιωθή από την έλληνική ψυχή και έχει τόσο άγαπηθή, που δεν θα ήταν ύπερβολή αν έλεγε κανείς πως μπορούσε να ήταν μια 'Ελληνοπούλα που κι' αυτή είχε μαρτυρήσει στα χρόνια της σκληρίας για την πίστι του Χριστού. 'Ενα σωρό θρύλοι, άτέλειωτες παραδόσεις και διηγήσεις τυλιγούν τα πολλά μοναστήρια της και τα άφθνα σεβάσματα που οι άνθρωποι έχουν άφιερώσει στο όνομά της.

Πριν από τους σεισμούς σωζόταν στην Κεφαλονιά, στην όμορφη άκτή των Λεπέδων, αντίκρου στην Ζάκυνθο, ένα παλιό μοναστήρι, περιεργα κτισμένο και άφιερωμένο στην 'Αγία Παρασκευή. 'Ενας θρύλος λέει πως κάποια νύκτα εκεί στις πλαγιές του νησιού, καθώς έδοσε κάποιο κοπάδι ο τοπάρχης, παρατήρησε μια φωτιά να λάμψη μέσα στην νύχτα και ταυτόχρονα ένα τραγί το κοπαδιού να χανεται για να πάη στη φωτιά. Το παρακολούθησε και είδε μέσα στο βάτα μια παλαιή εικόνα της 'Αγίας Παρασκευής.

Ένας τεράστιος βράχος δίπλα στην θάλασσα παρεχώρησε τότε φιλόξενα τα έγκατά του για να σπηθή το μοναστήρι της εικόνας. 'Η σπηλιά αυτή που στέγασε την έρημική έκκλησία ήταν μια από τις πιο γραφικές. Δυστυχώς ο σεισμός του 1953 έδιωξε την 'Αγία από το θαλασσινό φυσικό έρημητήριο.

Μεγάλο έπίσημ πανηγύρι γίνεται στα Τζουμέρκα, όπου στο μεγάλο πανηγύρι που άκολουθεί, χορεύεται και τραγουδιέται ένας παρθένας χορός, κάτι παρόμοιο με την «τράτα» των Μεγάρων και που λέγεται Καγνελάρι. Το πανηγύρι αυτό που γίνεται στην Νησία είναι τριήμερο και σ' αυτό έρχονται χωρικοί από τα γύρω χωριά.

Ύποχει μια πιθανή εξήγηση για την προτίμησι που δείχνουν στη Ρωμαιο 'Αγία οι περιοχές της Δυτικής 'Ελλάδος, η 'Ηπειρος και τα 'Επτάνησα. 'Ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, που τόσο πολύ αγαπιέται στα μέσα αυτά, είχε σπουδέσει στο σχολείο της μονής της 'Αγίας Παρασκευής στα Βρανιάνα των 'Αγροφων. Δεν άποκλείεται λοιπόν ο Άγιος αυτός που στα χρόνια της Τουρκοκρατίας περιόδευσεν την 'Ηπειρο, την Αίτωλία, την 'Ακαρνανία και τα 'Επτάνησα όταν ίδρυε έκκλησίες, να προτίμους την 'Αγία, γιατί κοντά σ' αυτήν έμαθε τα γραμμάτα και διδάσθηκε το λόγο του Κυρίου.

Η 'Αγία πιστεύεται έπίσης ότι γιατρέφει τις αρρώστιες των ματιών και γι' αυτό σε πολλά μέρη την ημέρα της γιορτής της οι άνθρωποι καθαρίζουν τα μάτια τους με το νερό κάποιας πηγής, που σύμφωνα με την παράδοση το άγίασε η 'Αγία Παρασκευή.

Στις ρωμαϊκές κακτοκόμβες η 'Αγία Παρασκευή λατρευε και δοξάζε τον αληθινό Κύριο του κόσμου.

N. K.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η τοιγύνα ελευθερώνει τον αρχιδικαστή Μονκλάρ, που φεύγει από την Αύλη των Θαυμάτων για να ξαναγυρίσει στο Λούβρο. Στο μεταξύ, ο βασιλιάς φραγκόσκος πηγαίνει στο σπίτι της οδού 'Αγίου Διονυσίου και, για να εκδίσσει την πριγκίπισσα να του φανερώσει το μέρος όπου κρύβεται η Ζιλέτ, διατάσσει τους ανθρώπους του να την συλλάβουν. Η Ζιλέτ, όμως, που βρίσκεται μέσα στο σπίτι, παρουσιάζεται μόνη της και λέει στο βασιλιά ότι είναι πρόσφυγα να τον ακολουθήσει. Ο φραγκόσκος υποσχέεται ότι δεν θα πειράξει τον Μοντεμπέλλο, συνιστά, όμως, στη γυναίκα του να φύγουν το συντομότερο από τη Γαλλία.

31^{ον} Ο βασιλιάς ανατρίχασε. 'Αλλά δεν απάντησε τίποτε. Υποκλήθηκε μόνο μπροστά στην πριγκίπισσα κι' έπειτα γύρισε στη Ζιλέτ.

— Παιδί μου, της είπε, είσατε άδικη απέναντί μου κι' έχετε μια προκατάληψη που δεν μπορώ να εξηγήσω. Είμαι βέβαιος, ωστόσο, ότι θα σας κάμω πολύ γρήγορα ν' αλλάξετε αισθήματα... Στ'αυτοί, δώστε το μπράτσο σας στη δούκισσα του Φονταίνεμπλό.

Ο Σαταναίρα έτρεξε άμέσως να συμμορφωθεί με τη διαταγή του βασιλιά. Η Ζιλέτ πέρασε σαν αυτόματο το χέρι της στο μπράτσο του.

— Κυρία, είπε ο βασιλιάς στην πριγκίπισσα, υποσχέθηκα στη Ζιλέτ ότι ο σύζυγός σας δεν θα ένοχληθι. Θα κρατήσω το λόγο μου. 'Αλλά θα σας παρακαλέσω να του συστήσετε να ξαναγυρίσει το συντομότερο στην 'Ιταλία.

Κι' απομακρύνθηκε ψιθυρίζοντας: — Αυτή τη φορά, κανείς δεν θα μπορέσει να μου την πάρει.

Αμφιβολίες

Ο πρίγκιπας ντε Μοντεμπέλλο, φεύγοντας από το σπίτι της τοιγύνας, ξαναγύρισε στην πλατεία, όπου βρήκε τον Μανφρέδο.

Από τη στιγμή που συνάντησε τον Μανφρέδο, τον είχε μελετήσει προσεκτικά και περισσότερο κατά την ώρα της συμπόλης. Αισθανόταν μια μεγάλη συμπάθεια γι' αυτό το νέο. 'Αλλά τα λόγια της τοιγύνας είχαν παγώσει τον αρχικό ένθουσιασμό του.

«Δεν είναι γιός μου, σκεφτόταν. 'Αλλ' αν είχα την ευτυχία να ξαναβρω το παιδί που έχασα, δεν θα το ήθελα διαφορετικό απ' αυτό το νέο».

'Αλλ' η τοιγύνα του είχε πη άρα γε την αλήθεια; Να τί αναρωτιόταν ενώ συζητούσε με τον Μανφρέδο.

Γιατί, όμως, θα του έλεγε ψέμματα; Ποιό συμφέρον θα μπορούσε να έχει; Ο μόνος λόγος που θα την έκανε ίσως να πη ψέμματα, ήταν ο φόβος της Λουκρητίας Βοργιά. 'Αλλ' η Λουκρητία Βοργιά δεν υπήρχε πιά. Κι' έξ' άλλου, μήπως ο ίδιος δεν είχε προσφέρει μια ολοκληρή περιουσία στην τοιγύνα;

Δεν μπορούσε, λοιπόν, να του είχε πη ψέμματα.

Κι' ωστόσο, ήταν στιγμές που του φαινόταν πως στο πρόσωπο αυτού του νέου ξεχώριζε κάτι από τα λεπτά και περήφανα χαρακτηριστικά της Βεατρίκης. Μπορούσε, όμως, να σπληνιστεί σ' αυτή την απάτηλη εντύπωση; Και δεν έπρεπε να πιστέψει περισσότερο τα λόγια της τοιγύνας;

— Έμαθα αυτό που επιθυμούσατε; τον ρώτησε ο Μανφρέδος.

— Αλλοίμονο, ναί, απάντησε ο πρίγκιπας αναστενάζοντας. 'Αλλά, πείτε μου, δεν ακούσατε ποτέ να γίνεται λόγος για κάποιο παιδί που τώκλειαν οι τοιγύνα και τώφεραν στην Αύλη των Θαυμάτων;

— Παρόμοιες ιστορίες κυκλοφορούν πολλές εδώ, είπε ο Μανφρέδος. Κι' εγώ επίσης είμαι ένα κλειμένο παιδί.

— Και δεν θυμάστε τίποτε από την παιδική σας ηλικία; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ο πρίγκιπας.

— Οι αναμνήσεις μου είναι πολύ άδριστες, απάντησε ο Μανφρέδος. Μόλις προσπάθη να τις ξεκαθαρίσω, μου φεύγουν άμέσως. 'Ονειρεύομαι πολλές φορές την 'Ιταλία κι' είναι στιγμές που νομίζω πως ξαναβλέπω ένα γνώριμο τοπίο... Βλέπω ολόγυρα ψηλά βουνά, ένα μεγάλο κήπο, ένα ωραίο σπίτι. 'Αλλ' οι αναμνήσεις μου αυτές μοιάζουν σαν φαντάσματα. Μόλις προσπαθώ να τις πιάσω, χάνονται από

μπροστά μου.

Ο Μοντεμπέλλο τον άκουγε με εξαιρετική συγκίνηση.

— Νομίζετε, λοιπόν, πως αυτή η τοιγύνα δεν είναι μητέρα σας; ρώτησε.

— Ω, έχω πολλές αμφιβολίες γι' αυτό, απάντησε ο Μανφρέδος. 'Η τοιγύνα δεν μου φέρθηκε ποτέ σαν μητέρα...

— Αν έπρεπε για τον Λαντενάι, το πράγμα θα ήταν διαφορετικό. Δείχνει γι' αυτόν μεγάλη... κι' ίσως περιεργή συμπάθεια... 'Αλλ' ως μην μιλάμε, σας παρακαλώ, γι' αυτά τα πράγματα... Δεν σας κρύβω πως με λυπεί το ότι δεν μπορώ να μάθω την καταγωγή μου... 'Αλλά φαίνεται πως το παρελθόν μου θα παραμείνει για μένα ένα κλειστό βιβλίο...

— Ποιός ξέρει; ψιθύρισε ο πρίγκιπας. 'Ομολογώ, ωστόσο, πως έχετε δική, πρόσθεσε δυνατά. Είναι δυσάρεστο για ένα νέο να γυρίζει το βλέμμα του προς τα πίσω, ενώ το μέλλον του χαμογέλαει. Γενναίος, εξυπνος, ιπποτικός, όπως είσατε... Ο Μανφρέδος κούνησε θλιβερά το κεφάλι του.

— Το μέλλον μου είναι πιά σκοτεινό από το παρελθόν μου, είπε.

— Αυτές οι σκέψεις δεν ταιριάζουν στην ηλικία σας, παρατήρησε ο πρίγκιπας.

— Συχωρέστε με, κύριε, είπε ο Μανφρέδος. Σας κουράζω, βέβαια, με τις πένθιμες σκέψεις μου, ενώ θα έπρεπε να προσπαθώ να σας ευχαριστήσω... Είναι τόσες οι υποχρεώσεις μου σε σας!

— Όχι, απάντησε ο Μοντεμπέλλο. Δεν με στενοχωρείτε καθόλου... Θάθελα, τουναντίον, να μου πείτε ποιά είναι η αιτία της λύπης σας.

— 'Αλλά...

— Σας παρακαλώ γι' αυτό. Δεν μπορώ να εξηγήσω τη συμπάθεια και την εμπιστοσύνη που μου εμπνέετε, είπε ο Μανφρέδος. Δεν πάνε δυό ώρες που σας γνώρισα κι' ωστόσο, αισθάνομαι την ίδια επιθυμία να σας ανοίξω την καρδιά μου, όπως κι' όταν βρίσκομαι μαζί με τον Λαντενάι.

— Κι' η δική μου ευχαρίστηση που σας ακούω δεν είναι μικρότερη, απάντησε ο πρίγκιπας.

— Η αιτία της λύπης μου είναι πολύ απλή, είπε ο Μανφρέδος. 'Αγαπώ μια νέα. Είναι πιθανόν ότι την αγαπούσα από καιρό, αλλά μόλις τελευταία κατάλαβα την αγάπη μου...

— 'Αλλά δεν βλέπω τίποτε το τραγερά σ' αυτό, παρατήρησε χαμογελώντας ο πρίγκιπας.

— Περιμένετε... Αυτή η νέα είναι κόρη του βασιλιά της Γαλλίας.

Ο πρίγκιπας τον κύτταξε με όλοφάνερη έκπληξη.

— Καταλαβαίνω, είπε έπειτα από μια στιγμή. Φοβάσαστε ότι δεν θα μπορέσετε ποτέ να γεμίσετε την άβυσσο που σας χωρίζει απ' αυτήν.

— Δεν είναι αυτό, απάντησε ο Μανφρέδος. Κάτω από την αγάπη μου κρύβεται ένα δράμα, που θα προσπαθήσω να σας αφηγηθώ... Μάθετε, λοιπόν, ότι ο βασιλιάς καταδιώκει τη Ζιλέτ...

— 'Η αγαπημένη σας λέγεται Ζιλέτ;

— Ναί, και είναι πολύ όμορφη.

— 'Αλλά πώς γίνεται να καταδιώκει ο βασιλιάς την ίδια την κόρη του;

— Ο βασιλιάς δεν βλέπει τη Ζιλέτ σαν πατέρα. 'Αγαπάει την κόρη του... Την αγαπάει όπως ένας εραστής... Μπορείτε να το φαντασθείτε αυτό;

— Είναι τραγερά, απάντησε ο Μοντεμπέλλο, χωρίς να δείξει καμιά έκπληξη, γιατί από τις απαντήσεις της Ζιλέτ είχε μαντέψει σχεδόν την αλήθεια.

— Καταλαβαίνετε, λοιπόν, τις ανησυ-

χίες και τους φόβους μου. 'Εκείνο που με τρομάζει περισσότερο δεν είναι η απόστασι που με χωρίζει από τη Ζιλέτ, όσο το φρικαλέο πάθος του πατέρα της.

— Καταλαβαίνω τώρα τη λύπη σας, είπε ο Μοντεμπέλλο. Γιατί, βέβαια, δεν μπορείτε να γλυτώσετε αυτή που αγαπάτε από τα χέρια του εκφυλού πατέρα της.

— Δεν είναι πιά στην εξουσία του, απάντησε ο Μανφρέδος.

— Αλλά τότε τί σας εμποδίζει να πάτε να την βρείτε;

— Δεν ξέρω πού βρίσκεται. 'Η Ζιλέτ εξαφανίστηκε με τρόπο μυστηριώδη από το Λούβρο. Από τότε ψάχνω άδικα να την βρω... Αυτό είναι το μαρτύριό μου.

Ο πρίγκιπας χαμογέλασε.

— Θέλετε να με συνοδεύσετε ως το σπίτι μου; ρώτησε.

— Θα είναι τιμή για μένα ναρθώ μαζί σας, απάντησε ο Μανφρέδος.

— Θα σας παρουσιάσω σε κάποιον που θα μπορέσει ίσως να σας δώσει πληροφορίες για τη Ζιλέτ.

— Δεν είναι δυνατόν να θέλετε ν' αστειωθήτε μαζί μου! φώναξε ο Μανφρέδος.

— Σας λέω την αλήθεια.

— 'Αλλά πώς γίνεται;...

— Μην μου κάνετε, ερωτήσεις, είπε ο πρίγκιπας. 'Ελάτε και είμαι βέβαιος ότι θα μάθετε εκείνο που ζητάτε.

— Σας πιστεύω, απάντησε ο Μανφρέδος. Συγχωρήστε την ταραχή μου... 'Ω, αν μπορούσατε να ξερατέ πόσο μεγάλη είναι η χαρά μου!... Θα μου επιτρέψετε να πάρω κάποιον μαζί μου... κάποιον που έχει το δικαίωμα να συμμεριστεί αυτή τη χαρά;

— Το φίλο σας Λαντενάι;

— Όχι. 'Εκείνον που μεγάλωσε τη Ζιλέτ και στάθηκε κοντά της σαν πατέρα... Τον κύριο Φλεριάλ.

— Πώς, ο κύριος Φλεριάλ είναι εδώ; είπε ο πρίγκιπας.

— Τον ξέρετε; ρώτησε εκπληκτος ο Μανφρέδος.

— Όχι... 'Αλλ' άκουσα το πρόσωπο που θα σας δώσει πληροφορίες για τη Ζιλέτ να μιλά πολλές φορές γι' αυτόν... Πηγαίνετε, λοιπόν, να φέρετε τον κύριο Φλεριάλ. Νομίζω κι' εγώ πως η παρουσία του είναι απαραίτητη.

Ο Μανφρέδος χώθηκε τρέχοντας σ' ένα στενοσόκακο.

— Δεν είναι γιός μου, ψιθύρισε ο πρίγκιπας όταν έμεινε μόνος. 'Αλλ' αξίζει τη χαρά που θα του δώσω σε λίγο... Ο νέος αυτός έχει ευγενικά αισθήματα κι' είμαι πολύ ευχαριστημένος που τον γνώρισα. 'Ετσι, το ταξίδι μου δεν ήταν άσκοπο, αφού μου έδωσε την ευκαιρία να κάμω δυό ανθρώπους ευτυχισμένους, χωρίς να λογαριάσωμε αυτό τον καλό κύριο Φλεριάλ, που δεν περίμενα να τον συναντήσω εδώ.

Ο Τριβουλέτος

Ο Μανφρέδος ξαναγύρισε έπειτα από μερικά λεπτά μαζί μ' έναν άνθρωπο που ήταν ντυμένος στα μαύρα.

— Να ο κύριος Φλεριάλ, είπε ο νέος. 'Όπως σας έλεγα και πρωτίτερα, τον θεωρώ σαν τον πραγματικό πατέρα της Ζιλέτ, που, άλλωστε, δεν αναγνωρίζει κανένα άλλον εκτός απ' αυτόν.

Ο πρίγκιπας έδωσε το χέρι του στον Τριβουλέτο, που αυτός το έσφιξε με συγκίνηση.

— Υπάρχουν, λοιπόν, μεγάλοι αφεντάδες που καταδέχονται να ενδιαφέρονται για την τύχη των φτωχών ανθρώπων, ενώ άλλοι ευχαριστιούνται να τους βασανίζουν; είπε ο Τριβουλέτος.

— Κύριε Φλεριάλ, απάντησε ο Μοντεμπέλλο, ξέρω καλύτερα από κάθε άλλον τι σημαίνει δυστυχία κι' έμαθα να τη σέβωμαι.

— Είσατε ένας άνθρωπος με καρδιά και θα μου επιτρέψετε να σας κυτάξω κατά πρόσωπο, γιατί το είδος αυτό σπανίζει στην εποχή μας, φώναξε με συγκίνηση ο Τριβουλέτος.

— 'Ελάτε, είπε ο πρίγκιπας.

Οι τρεις άνδρες ξεκίνησαν άμέσως, ακολουθούμενοι από τον Λορέντζο, που, σ' όλο αυτό το διάστημα, στεκόταν κοντά

στον πρίγκιπα σαν τη σκιά του.

— Ο Μανφρέδος μου είπε ότι ξέρετε κάποιον που θα μπορέσει να μάς δώσει πληροφορίες για τη Ζιλέτ; ρώτησε ο Τριβουλέτος.

— Θα ήδην, απάντησε ο πρίγκιπας μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο.

Δεν είπαν τίποτε άλλο.

Έφτασαν σε λίγο στην οδό 'Αγίου Διονυσίου.

Η εξωτερική πόρτα του σπιτιού ήταν ανοιχτή.

Ο πρίγκιπας χλώμιασε.

— Κάποιο κακό έγινε εδώ! ψιθύρισε. Κι' έτρεξε άμέσως μέσα στο σπίτι.

— Βεατρίκη! φώναξε.

— 'Εδώ είμαι, απάντησε η πριγκίπισσα. Και ταυτόχρονα εμφανίστηκε στο κεφάλισκαλο, κρατώντας μια λάμπα στο χέρι.

Ο πρίγκιπας ηρέμησε βλέποντάς την.

— 'Ελάτε, φώναξε στον Μανφρέδο και τον Τριβουλέτο.

Μπήκαν κι' οι τρεις στο σαλόνι, από όπου είχε φύγει πριν από κάμποση ώρα ο Φραγκόσκος Ιος παίρνοντας μαζί του τη Ζιλέτ.

— Αγαπητή φίλη, είπε ο πρίγκιπας, σας παρουσιάζω τον κύριο Φλεριάλ και τον κύριο Μανφρέδο.

Η πριγκίπισσα ανατρίχασε ακούγοντας αυτό το όνομα και τα μάτια της στεγνώσαν έρωτα ματικά πάνω στο σύζυγό της.

«Είναι ο γιός μας;» έλεγε το βλέμμα της.

Ο πρίγκιπας απάντησε με μια κίνηση του κεφαλιού, που έσήμαινε «όχι».

Η απάντησή αυτή έκαμε το βλέμμα της να σκοτεινιάσει. 'Αλλ' έπειτα από μια στιγμή ξαναβρήκε τη γαλήνη της και, παραμερίζοντας τη λύπη της, είπε:

— Κύριοι, σας γνωρίζω και τον ένα και τον άλλον, μ' όλο που σας βλέπω για πρώτη φορά. 'Εμαθα, κύριε Φλεριάλ, ότι είσατε ο πιά στοργικός πατέρας που υπήρχε στον κόσμο. Και για σας, κύριε Μανφρέδο, άκουσα πολλά...

Ο Τριβουλέτος έριξε ένα ανήσυχο βλέμμα γύρω του. 'Από τα αινιματικά λόγια του Μοντεμπέλλο είχε ελπίσει ότι θα βρήκε την κόρη του σ' αυτό το σπίτι.

— 'Αλλά πού ήταν, λοιπόν, η Ζιλέτ; Γιατί δεν την έβλεπε;

Κι' ο Μανφρέδος επίσης ήταν πολύ ανήσυχος. Θλιβερά προσοχήματα βασάνιζαν την ψυχή του.

— Κύριοι, συνέχισε η Βεατρίκη, πρέπει

να φανήτε θαρραλέοι, γιατί έχω μια θλιβερή είδησι να σας πω.

— 'Η Ζιλέτ; ρώτησε ο άντρας της.

— Την άφησαν.

— 'Η Ζιλέτ ήταν, λοιπόν, σ' αυτό το σπίτι; είπε ο Τριβουλέτος.

— Δεν σας το είπα από την πρώτη στιγμή, γιατί ήθελα να σας κάμω έκπληξη, απάντησε ο Μοντεμπέλλο.

— Μιλήστε, κυρία! φώναξε ο Μανφρέδος. Σας εξορκίζω!... Είναι ίσως καιρός ακόμη να την σώσωμε... Είπατε πως την πήραν... Πότε;

— Κατά τις έντεκάμισι, απάντησε η πριγκίπισσα. Έχουν περάσει, συνεπώς, δυό ώρες.

— 'Αλλά ποιός ήρθε εδώ; ρώτησε ο πρίγκιπας. Ποιός άνοιξε την πόρτα;

— Ποιός άλλος εκτός από το βασιλιά, θα μπορούσε να κάμη αυτή την άτιμη πράξη; είπε ο Τριβουλέτος. Μόνον αυτός μπορεί να κλέβει τις κόρες, τις αδελφές και τις συζύγους των υπηκόων του, χωρίς να δίνει λογαριασμό σε κανένα.

— Πραγματικά, αυτός ήταν, απάντησε η Βεατρίκη.

— Αφηγήθηκε κατόπιν με λίγα λόγια πως είχε έρθει ο βασιλιάς και πως, φευγόντας, είχε πάρει μαζί του τη Ζιλέτ.

— 'Αλλά, δεν πρέπει ν' απελπιζώσατε, είπε τελειώνοντας. Ο βασιλιάς μιλούσε σαν πατέρα και θέλω να πιστεύω πως δεν είχε κακές σκέψεις στο μυαλό του.

— 'Α, κυρία, δεν μπορείτε να ξέρετε αυτό τον άνθρωπο όπως τον ξέρω εγώ! φώναξε ο Τριβουλέτος. Είναι υποκριτής, δόλιος και μπορεί να παίξει στην έντελεια τον κάθε ρόλο. Δεν διατάζει ποτέ ούτε μπροστά στα πιά φρικαλέα εγκλήματα για να ικανοποιήσει τα πάθη του. 'Αμφιβάλλει ακόμη αν η Ζιλέτ είναι κόρη του. 'Αλλά κι' αν ακόμη είχε απόλυτη βεβαιότητα γι' αυτό, δεν θα δίσταζε και πάλι να ικανοποιήσει το άνοσιο πάθος του.

Ο Μανφρέδος έσφιγγε νευρικά τις γραθές του. 'Ηταν ανίκανος να σκεφτεί η ν' αποφασιστεί το παραμικρό.

Ο Τριβουλέτος τυλίχτηκε στο μανδύα του.

— Συγχωρήστε με, κυρία, γιατί δεν μπορώ να μείνω περισσότερο κάτω απ' αυτή τη φιλοξενία στέγη, είπε. Θα ήθελα να μάθω που και πως βρήκατε το παιδί μου. Θα ήθελα πιά πολύ να σας δείξω πόσο απέραντη είναι η ευγνωμοσύνη που πλημμυρίζει την ψυχή μου. 'Αλλά, σε κάθε

ΠΟΛΕΜΙΚΕ Σ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Σ το Φόρτ Μονμάρου των 'Ην Πολιτειών, έγιναν προ ημερών οι δοκιμές ενός νέου τύπου αεροπλάνου - ρομπότ, το οποίο διευθύνεται εξ αποστάσεως δια της τηλεοράσεως. Οι δοκιμές, που έσπευσαν από πλήρη επιτυχία, απέδειξαν ότι το νέο σύστημα επιτρέπει τον έλεγχο του αεροσκάφους με απόλυτη ακρίβεια μέχρι απόστασεως 40 μιλίων. Μέσα στο αεροπλάνο υπάρχουν δυό δεκτές. Ο ένας ρυθμίζει την πτήση και ο άλλος τα πυροβόλα. Σ το έδαφος δε η όλη δράση του αεροπλάνου παρακολουθείται μέσα σε μια οθόνη τηλεοράσεως και ρυθμίζεται αναλόγως με τις παρατηρήσεις που γίνονται.

λεπτό που περνάει, ο κίνδυνος γίνεται μεγαλύτερος.

— Τι σκέφτεσαι να κάμης; τον ρώτησε ο Μανφρέδος, μιλώντας για πρώτη φορά στον ενικό στον άνθρωπο, που εθεωρούσε μέσα στην ψυχή του σαν πατέρα της Ζιλέτ. Που θα πάς;

— Στο Λούδβο, απάντησε ο Τριδουλέτος.

— Θα σε συνοδεύσω, είπε ο Μανφρέδος. Θα σκοτώσω μαζί τον τύραννο.

— Όχι, όχι, απάντησε ο Τριδουλέτος. Δεν χρειάζεται η βία, άλλ' η πανουργία. Το δικό μου όπλο είναι η πανουργία. 'Αν άποτύχω, θα καταφύγω τότε στη βία.

— Ο κύριος Φλεριάλ έχει δική, είπε ο πρίγκιπας.

— Θα μείνωμε, λοιπόν, με σταυρωμένα τα χέρια; αναστάναζε ο Μανφρέδος. Μούρχειται να σπάσει το κεφάλι μου στον τοίχο. — Δεν πρέπει να μ' ακολουθήσεις, είπε ο Τριδουλέτος. "Αν πάωμε κάτι κι' οι δυο, ποιος θα φροντίσει τότε για τη Ζιλέτ; Κι' έπειτα είμαι πατέρας της κι' έχω το δικαίωμα να καθήκον να βαδίσω πρώτος... Μείνε εδώ...

Καί, χωρίς να προσθέσει τίποτε άλλο, κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες και βγήκε από το σπίτι.

Το κυριώτατο, σκεφτόταν, ήταν να μπει στην πόλη. Κι' είχε το σχέδιο του. Γι' αυτό, όταν έφτασε εκεί, διευθύνθηκε προς το μέρος μιας μικρής πόρτας, που ήταν πάντοτε αφορούρητη. Ίσως κατάφερνε να την παραβιάσει χωρίς να κάμει θόρυβο. 'Από τη στιγμή που θα βρισκόταν μέσα, ήξερε πού και πώς έπρεπε να κρυφτεί.

Αλλά όταν έφτασε εκεί, είδε ένα κλειστό άμαξι που στάθμευε μπροστά σ' αυτή την πόρτα. Μερικές σκιές πηγαίνονταν ολόγυρα.

Ο Τριδουλέτος κρύφτηκε πίσω από ένα δένδρο και περίμενε.

Έπειτα από μερικά λεπτά, μία γυναίκα βγήκε απ' αυτή την πόρτα.

Ο Τριδουλέτος την αναγνώρισε άμέσως. Ήταν η Ζιλέτ. Μία άλλη γυναίκα την κρατούσε από το χέρι.

Οι δυο γυναίκες ανέβηκαν στο άμαξι.

— Στο δρόμο του Φονταινεμπλώ, ακούστηκε μία φωνή.

Ήταν η φωνή του βασιλιά.

Το άμαξι ξεκίνησε άμέσως, περιτοιχίζοντο από μερικούς επίππους.

Ο βασιλιάς ξαναγύρισε κατόπιν στο Λούδβο κι' η πόρτα κλείστηκε πίσω του.

Ο Τριδουλέτος βγήκε τότε από τον κρυψώνα του κι' άρχισε να τρέχει.

Ήταν περασμένες δύο, όταν έφτασε στο σπίτι της οδού Αγίου Διονυσίου.

Ο πρίγκιπας κι' ο Μανφρέδος βρισκόνταν ακόμη μέσα στο σαλόνι, όπου τους είχε αφήσει.

— Την πήνε στο Φονταινεμπλώ! τους φώναζε.

— Ας φύγωμε άμέσως για το Φονταινεμπλώ! πρότεινε ο Μανφρέδος.

— Θα έρθω μαζί σας, είπε ο πρίγκιπας.

— Ο Μανφρέδος τον κύταζε με άπορία.

— Πώς; είπε. Ήθελε να μάς βοηθήσετε;

— Δεν έχω να κάμω τίποτα στο Παρίσι, απάντησε ο Μοντεμπέλλο. Καί θα είμαι πολύ ευτυχής αν μπορέσω να σώσω μία νέα που κινδυνεύει από τον ίδιο τον πατέρα της.

— Αφού θάρητε μαζί μας, η Ζιλέτ σώθηκε! φώναξε ένθουσιασμένος ο Μανφρέδος.

Η δούκισσα ντ' Ετάμπ

Ο βασιλιάς, φεύγοντας από το σπίτι της οδού Αγίου Διονυσίου, διευθύνθηκε στο Λούδβο. Κι' επειδή κοιλαευόταν να παριστάνει τον ιππότη, έκαμε τη διαδρομή πεζή για να βρίσκεται στο πλευρό της Ζιλέτ. Οι τρεις αλλικοί του τον μιμήθηκαν. Μόνο οι στρατιώτες έμειναν σ' αλογά τους.

Φθάνοντας στο Λούδβο, ο βασιλιάς έμαθε ότι πολλές κυρίες της αύλης είχαν άγρυπνήσει, περιμένοντας να μάθουν τα αποτελέσματα της νυχτερινής έκστρατειας εναντίον της Αύλης των Θαυμάτων.

Ανάμεσα σ' αυτές βρισκόταν κι' η δούκισσα ντ' Ετάμπ.

Μόνο η Άρτεμις του Πουατιέ είχε άποσπρη στο διαμέρισμά της, λέγοντας πως ήταν κουρασμένη.

Ο βασιλιάς πήρε τη Ζιλέτ από το χέρι και την ώδηγησε στην αίθουσα όπου βρίσκονταν αυτές οι κυρίες.

Όλες σηκώθηκαν άμέσως.

Αλλά ο Φραγκίσκος τις παρακάλεσε να ξανακαθίσουν.

— Ο Θεός να μην τ' δώσει ν' άνησυχήσω με την παρουσία μου μία τόσο χαριτωμένη συντροφιά, είπε μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο. "Ηρθα μόνο για να έμπιστευθώ στις φροντίδες σας τη δούκισσα του Φονταινεμπλώ, που μάς ξαναγύρισε έπειτα από ένα όλιγοήμερο ταξίδι. Θα μείνει μαζί σας ώσπου να τακτοποιήσω κάποιες επείγουσες υποθέσεις. Κυρία δούκισσα ντ' Ετάμπ, πρόσθεσε, έμπιστεύομαι ειδικά σε σας τη μικρή φίλη μας.

Ο βασιλιάς είχε προφέρει αυτά τα λόγια, χωρίς να θέλει να κάμει τον παραμικρό υπαινιγμό.

Αλλά η δούκισσα έχασε το χρώμα της, γιατί φαντάστηκε ότι ο βασιλιάς ήξερε το ρόλο της στην άπαγχνη της Ζιλέτ.

— Είμαι χαμένη, σκέφτηκε.

Έκαμε, ωστόσο, μία χαριτωμένη υπόκλιση μπροστά στο βασιλιά. Αυτή η υπόκλιση της έδωσε τον καιρό να ξαναδρής την ψυχραιμία της. Έτρεξε κατόπιν στη Ζιλέτ κι' έβαλε το χέρι στον ώμο της, όπως θα-

κανε μία μητέρα για την κόρη της.

Αλλά, ξαφνικά, το βλέμμα της έπεσε σ' εκείνους που συνάδευαν το βασιλιά κι' αναγνώρισε ανάμεσά τους τον Άλαι λε Μαχού.

«Αυτός με πρόδωσε!» σκέφτηκε.

Ο βασιλιάς, χωρίς να υποπτεύεται τί γινόταν μέσα στην ψυχή της δούκισσας, βγήκε από την αίθουσα.

— Σταίνεσαι, είπε, ενώ διευθυνόταν προς τα διαμερίσματά του, δώσε εντολή να έτοιμασθ' άμέσως ένα άμαξι.

Μετά την άναχώρησή του, η Ζιλέτ άπόμεινε ανάμεσα στις κυρίες της αύλης.

Η δούκισσα ντ' Ετάμπ είχε ακόμη το χέρι της πάνω στον ώμο της.

Αλλά η νέα με μία άπότομη κίνησι την άνάγκασε να τ' βγάλη. Το ύψος της ήταν ψυχρό και περιφρονητικό σχεδόν.

Οι κυρίες της αύλης κύταζαν έκπληκτες αυτή τη σιωπηλή σκηνή. Για ποιά λόγο η Ζιλέτ αντιπαθούσε την έπίσημη ευνοούμενη του βασιλιά Φραγκίσκου;

Η δούκισσα πρόσθεσε ότι όλα τα βλέμματα ήταν στηλωμένα πάνω της και είπε με θάρρος:

— Αγαπητή μικρούλα, θα νόμιζε κανείς ότι σας προκαλώ τρόμο...

— Όχι, κυρία, απάντησε η Ζιλέτ. "Αν με βλέπετε ταραγμένη, είναι γιατί συλλογίζομαι μία γυναίκα που σας έμοιαζε καταπληκτικά. Η γυναίκα αυτή με παρέδωσε σε μία τρελή για να με σκοτώσει.

— Ω, Θεέ μου! φώναξαν πολλές κυρίες. Τι τρομερό!

— Ναι, συνέχισε η Ζιλέτ. Με παρέδωσε σε μία τρελή που τη λένε Μαργαρίτα και που μένει σε μία τρώγλη κοντά στην Αύλη των Θαυμάτων. Μήπως την γνωρίζετε, κυρία;

Η δούκισσα ντ' Ετάμπ δάγκωσε τα χείλη της χωρίς ν' άπαντήσει.

Δεν της έμεινε τώρα η παραμικρή άμφιβολία. Ο Άλαι λε Μαχού την είχε προδώσει.

Η άγωνία της κράτησε ως μία ώρα.

Ο βασιλιάς ήρθε κατόπιν και ξαναπήρε τη δούκισσα του Φονταινεμπλώ.

Ο Φραγκίσκος έλειψε ως δέκα λεπτά.

Έπειτα ξαναγύρισε.

Η δούκισσα ντ' Ετάμπ περίμενε πως θα τον άκουγε να διατάσσει να την συλλάβουν.

Ο βασιλιάς, αντίθετα, δείχτηκε πολύ πρόσχαρος και διαχτυκός. Δέχτηκε, μάλιστα, από τα χέρια της δούκισσας ένα ποτήρι κρασί, που του πρόσφερε, και δοκίμασε τα όρεκτικά, που οι κυρίες της αύλης είχαν έτοιμάσει για να περάσουν την ώρα τους.

Έπειτα από λίγη ώρα, ο Μπουσσινιάν άνήγγειλε την έπιστροφή του Μονκλάρ.

Απορίες του Μονκλάρ

— Όδηγήστε εδώ τον κύριο κόμητα, είπε ο Φραγκίσκος.

Και πρόσθεσε γυρίζοντας στις κυρίες: — Έχω να σας άναγγείλω ένα ευχάριστο νέο: η αύλη θα ταξιδέψει.

— Πού θα μάς πάτε, Μεγαλειότατε; ρώτησαν πολλές κυρίες.

— Στο Φονταινεμπλώ, απάντησε ο βασιλιάς. Φεύγομε αύριο.

Η είσοδος του Μονκλάρ σταμάτησε τις ένθουσιώδεις εκδηλώσεις αυτών των κυριών.

— Λοιπόν, αγαπητέ μου Μονκλάρ, είσαστε ευχαριστημένος; ρώτησε ο βασιλιάς. Έκαματε στάχτη την Αύλη των Θαυμάτων;

— Μεγαλειότατε, είπε ο Μονκλάρ, θα ήθελα να μου κάνετε την τιμή να μ' άκούσετε για λίγο...

Ο Φραγκίσκος έρριξε μία ματιά γύρω του.

Οι κυρίες της αύλης κατάλαβαν. Σηκώθηκαν άμέσως, χαιρέτησαν μ' έπίσημότητα το βασιλιά και βγήκαν.

— Μιλήστε! είπε ο βασιλιάς όταν έμειναν μόνοι.

— Μεγαλειότατε, απάντησε ο άρχιδυκάστης, νικήθηκε.

— Θα θέλετε, βέβαια, ν' άστετευθήτε...

— Δεν άστεύομαι ποτέ, Μεγαλειότατε!

— Έχετε δίκη, είπε σαστισμένος ο βασιλιάς. Αλλά δυσκολεύομαι να πιστέψω αυτό που μου λέτε.

— Μεγαλειότατε, προδοθήκαμε, έξήγησε ο Μονκλάρ.

Ο άρχιδυκάστης άφηγήθηκε κατόπιν όλες τις λεπτομέρειες της έπιθέσεως και την άπροσδόκητη άποτυχία της.

— Ελπίζω, ωστόσο, ότι πρόκειται για μία προσωρινή άποτυχία, είπε τελειώνοντας. Γιατί, έτσι ή άλλοιώς, η δύναμις πρέπει να παραμείνει με το μέρος του βασιλιά.

— Όχι, κύριε, απάντησε ο Φραγκίσκος. Η ύποθεσι αυτή τελείωσε όριστικά. Για να ύπακούσετε στις συστάσεις ενός φανταστικού μοναχού, με ρίξατε σε μία περιπέτεια που με γελοιοποίησε. Να νικήθω από τους κακοποιούς! Χίλιοι σατανάδες!

Αλλά τότε τί μου χρειάζονται τα συντάγματα που έχω στη διάθεσή μου; Είπατε ότι θέλετε να ξαναρχίσετε;... Εγώ, όμως, δεν το θέλω! Είναι άρκετό το μάθημα που πήρα. Για ποιά λόγο να πάμε να τ' βάλουμε με την Αύλη των Θαυμάτων; Οι πρόγονοί μου είχαν σεβάσθ' πάντοτε τα πρόνόμια αυτών των ανθρώπων. Για ποιά λόγο θα κινωτομήσω εγώ;

Αλλά δεν ήταν λόγοι γενικώτερης πολιτικής που έκαναν το βασιλιά να πάρη αυτή την άπόφασι. Έκείνο που ήθελε ήταν να μπορέσει να φύγη άνερόκλητος για το Φονταινεμπλώ. Όλα τα άλλα ήταν χωρίς σημασία.

— Μεγαλειότατε, απάντησε ψυχρά ο Μονκλάρ, ο κύριος είσαστε σεις. Θα μου έπιτρέψετε, ωστόσο, να σας ρωτήσω για ποιά μοναχό μίλησατε πρωύτερα;

— Για τον Ιγνάτιο ντε Λογιόλα, απάντησε ο βασιλιάς. Άρρεισθε ότι έκαματε την έπιθεσι εναντίον της Αύλης των Θαυμάτων για να τον ευχαριστήσετε;

— Έκαμα αυτή την έπιθεσι για να προστατεύσω το κύρος της βασιλικής έξουσίας, Μεγαλειότατε, είπε ο άρχιδυκάστης.

— Πιθανόν, απάντησε με συγκαταβατικό ύφος ο βασιλιάς. Δεν άρνομαι ότι οι σκέψεις σας μπορεί να ήταν όρθες. Αλλά άποτύχητε. "Ας μην μιλάμε, λοιπόν, γι' αυτή την ύποθεσι.

Ο Μονκλάρ άναρωτιόταν τί ήταν εκείνο που έκανε το βασιλιά τόσο ευδιάθετο. Περίμενε πως η άποτυχία θα τον έκανε μαγνώδη και πως θάρριχε πάνω στους ώμους του όλες τις ευθύνες γι' αυτήν. Αλλά αντί για όλα αυτά, τον εύρισκε χαρούμενο και μεγαλόψυχο.

«Τι να συμβαίνει;» σκέφτηκε.

— Μονκλάρ, ξαναείπε έπειτα από μικρή σιωπή ο βασιλιάς, φροντίζετε πάντα να ξαναδρής τη δούκισσα του Φονταινεμπλώ;

— Ναι, Μεγαλειότατε απάντησε έκπληκτος ο άρχιδυκάστης. Και νομίζω πως βρίσκομαι στον καλό δρόμο.

— Αλήθεια;

— Νομίζω τουλάχιστον ότι ανακάλυφα ποιά ήταν εκείνοι που την άπήγαγαν από το Λούδβο.

— Καλά, είπε ο βασιλιάς. Όταν βεβαιωθήτε για την ένοχη αυτών των προσώπων θα μου το πείτε. Όσο για τη δούκισσα, όμως, είναι περιττό ν' άσχολήσε μ' αυτήν, γιατί βρέθηκε...

Α, αλήθεια, ξεχάσα να σας πω ότι φεύγω αύριο για το Φονταινεμπλώ. Μην ξεχνάτε να μου στείλετε κάθε πρωί έναν ταχυδρόμο για να με πληροφορήσει σχετικά με όσα συμβαίνουν στο Παρίσι... Δεν θέλω τίποτε άλλο, αγαπητέ μου Μονκλάρ. Καληνύχτα...

Ο άρχιδυκάστης υποκλίθηκε μπροστά στο βασιλιά κι' έφυγε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Έξεδόθη από τον Έκδ. Οίκο «Φαέθων» κι' έκυκλοφόρησε ένα από τα πιο έλκεκτά έργα του Έρνέστου Ρενάν, ο «Αντιχριστός». Το βιβλίο αυτό, για το όποιο έγινε τόσος θόρυβος στον παγκόσμιο τύπο, άπεδόθη από το δημοσίονοφο κ. Μιχ. Πριονιστή σε γλαφυρή λογοτεχνική μετάφρασι.

Η πριγκήπισσα Σουλτάν Άμπιντά

ΜΙΑ ΥΠΕΡΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΞΕΣΠΑΘΝΕΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΠΟΛΥΓΑΜΙΑΣ!

Η Σουλτάν Άμπιντά, που έχασε την τύχη να γίνει η πρώτη γυναίκα ύπεργός του Ισλαμ, έπειδή δέλει τους άνδρες πολύγαμους!

Δεν υπάρχει, ίσως, κανένας κοινωνικός θεσμός στον κόσμο, που να βρισκε τόσο πολύ καταγορηματικά αντίθετος τις γυναίκες, όσο ο θεσμός της πολυγαμίας. Και όχι άποκλειστικά τις Εύρωπαιες, που, στο κάτω-κάτω, έχουν συνηθίσει στον ρόλο της μοναδικής κυρίας του σπιτιού και δεν θα δεχόντουσαν, φυσικά, να τ' όν εγκταλείψουν. Βρίσκες ακόμη, τα τελευταία χρόνια, φανατικά αντίθετες και τις μουσουλμάνες, που θεωρούν την άποκατάστασι της μονογαμίας ως το πρώτο ούσιαστικό βήμα για την χειραφέτησι τους και προσπαθούν να βρουν έπιχειρήματα, για ν' άποδείξουν πως η πολυγαμία καθιερώθηκε από... έσκευμένη παρερμηνεία του Κορανίου εκ μέρους των ανδρών!

Σε πολλές μουσουλμανικές χώρες, οι γυναίκες, που άπέκτησαν ξαφνικά και αυτές το ένοτικό της ιδιοκτησίας στον έργο, καταρρώσαν, να έπιβάλουν στο ένατορρόν, όλα τις άποψεις τους. Στην Αίγυπτο, οι άνδρες που έκανε η φεμινιστική όργάνωσι των «Θυγατέρων του Νείλου», στεφανώθηκαν με πλήρη έπιτυχία, μετά την κατάλυσι του παλαιού καθεστώτος. Και στο λιγώτερο, όπως θα νομίζαμε, έξελιγμένο Πακιστάν, η δύναμις των οπαδών της μονογαμίας γυναικών έφθασε σε τέτοιο σημείο, ώστε ο προηγούμενος πρωθυπουργός Μωχάμετ Άλφ, να πείσ' από την κυβέρνηση, και για άλλους λόγους, αλλά, κυρίως, επειδή έκανε δεύτερο γάμο χωρίς να διαζευχθ' την πρώτη γυναίκα του.

Ο Μωχάμετ Άλφ, όμως, δεν ήταν το μόνο θύμα της επαναστατικής άλλαγής των αντιλήψεων στο Πακιστάν. Η νεαρή πριγκήπισσα Άμπιντά Σουλτάν, η φημισμένη ως η πιο έξυπνη, η πιο καλλιεργημένη και η πιο μοντέρνα γυναίκα της μουσουλμανικής Ανατολής, έχασε την βεβαιότητα πως θα γινόταν ύπεργός στην νέα κυβέρνηση — η πρώτη γυναίκα ύπεργός στην ιστορία του Ισλαμ — επειδή έδιεπραξε την άπρονοιαία να χαρακτηρίσει ως παράλογη την έξέγερσι εναντίον του πρωθυπουργού Μωχάμετ Άλφ και να άποκαλύψει πως είναι ένθερμη οπαδός της πολυγαμίας!

Οι Πακιστανόι και, προπάντος, οι Πακιστανές δοκίμασαν κατάπληξι από αυτή την άποκαλύφι. Τίποτε δεν περιμεναν λιγώτερο, όσο το να εμφανισθ' ως άπολογητής ενός «άναρχονισμού» μία γυναίκα προικισμένη με σπάνια μόρφωσι, πρωταθλήτρια του τέννις, της ιππασίας, του πόλο και του κρίκετ, κοσμογυρισμένη και πολυταξιδεμένη, κοπνιστή μανιώδης, άτίθαση και άνεξάρτητη στον χαρακτήρα όσο καμία άλλη.

Σεχνώντας όλα τα άλλα άναμφισβήτη-

τα προσόντα της, οι Πακιστανές άξίωσαν να μ' όν με κανέναν τρόπο η πριγκήπισσα Άμπιντά Σουλτάν στην κυβέρνηση και η άξίωσι τους έγινε δεκτή, όπως είχε γίνει κι' έκείνη που άφορούσε την άπαλλαγή από τ' καθήκοντα του τού άτου Μωχάμετ Άλφ.

Παρ' όλο που η πολιτική καριέρα της χάθηκε άδικα από την... έροκεφαλία της, η πριγκήπισσα δεν έδειξε κανένα σημείο μετανοίας. Αντίθετα, έδωλωσε πως θα άφιρώσει στο έξος όλες της τις προσπάθειες στο να άπαλλάξει τις γυναίκες της χώρας της από την πλάνη τους και να τις πείσει πως η πολυγαμία τους έξασφαλίζει πολύ πιο σίγουρα την ευτυχία από την μονογαμία!

Που σπριζεί, όμως, τ' άπεχειρήματά της η ιδιόρρυθμη «μοντέρνα» πριγκήπισσα; Το πρώτο, που θα μπορούσε να πω — ίσχυρισμός στις δηλώσεις της — είναι πως ο θεσμός της μονογαμίας, που τόσο πολύ τον ήλπιουμε, υπάρχει μόνο... θεωρητικά στις δυτικές χώρες, που τ' όν έφορμίζουν. Δεν καταλαβαίνω, γιατί θα έπρεπε μία γυναίκα να προτιμήσει να έχη ο άντρας της φιλενάδα, παρά μία δεύτερη σύζυγο!

Στο κάτω-κάτω, κατέληξε στις δηλώσεις της, έξοργίζοντας ακόμη περισσότερο τις όμόφυλες της, δεν πρέπει να ξεχνούμε πως ο πολυγαμικός θεσμός είναι μια δίκαιη άποζημιωσι των ανδρών για τα δικαιώματα, που ο μουσουλμανικός νόμος παρέχει στις γυναίκες! Στην χώρα μας, μία γυναίκα μπορεί να χωρίσει τον σύζυγό της όποτε θέλει και να πάρη μαζί της την περιουσία της στο άκέραιο, χωρίς να χρειάζεται μακροχρόνιους δικαστικούς αγώνες όπως στις χώρες της Δύσεως!

Βέβαια, η πριγκήπισσα Άμπιντά Σουλτάν δεν πρόκειται να βρ' — και τ' έξερει κι' η ίδια — πολλές εκπροσώπους του ώριου φύλου, πρόθυμες να ύποστηρίξουν τις άποψεις της. Καμιά, όμως, δεν θα μπορέσει να άμφοιστήσουν την έλικρίνεια και την καλή της πίστι. Γιατί η μουσουλμάνη πριγκήπισσα άπέδειξε πως πιστεύει όσα λέει, όταν παντρεύτηκε μ' έναν άνδρα παντρεμένο με άλλη γυναίκα, χωρίς να τ' όν προβάλλει την άξίωσι να χωρίση την πρώτη του σύζυγο.

«Δεν βρίσκω γιατί θα έπρεπε να τ' είχα κάνει — διαβεβαιώνει. Ζούμε κι' οι τρεις τόσο ευτυχισμένα...»

Το πιο παράξενο είναι πως η γυναίκα αυτή, που δέχεται να μοιράζεται τον άνδρα της με μίαν άλλη γυναίκα, ανατράφηκε η ίδια σαν άντρας.

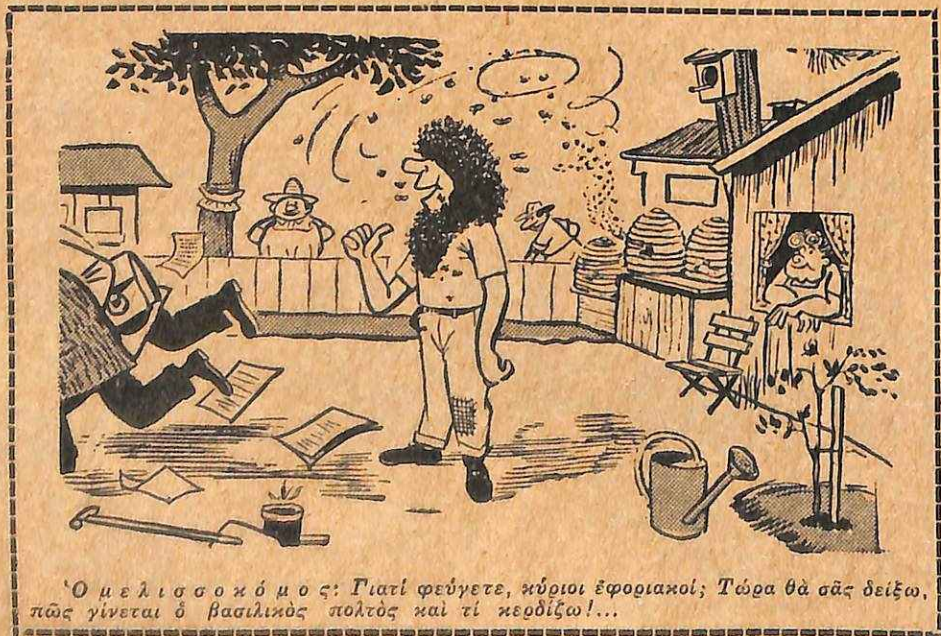
Ο πατέρας της, ο μαχαράνις του Μποπάλ, δεν είχε γιόιο και — αν στο μεταξύ η κυβέρνηση Νεχρού δεν είχε καταργήσει τους μαχαράγιαδες — στον θρόνο θα τ' όν διαδεχόταν η Άμπιντά Σουλτάν, γιατί το Μποπάλ ήταν το μόνο κράτος των Ινδιών, όπου οι γυναίκες είχαν δικαίωμα διαδοχής.

Για να μπορέσει η κόρη του να άντιμετώπισθ' όλα τα καθήκοντα της, ο μαχαράνις της έδωσε έντελεις άνδρική άνατορρόν. Αλλά η πριγκήπισσα είχε ταμπεραμένο ακόμη πιο άνδρικό άπ' όσο θα εύχόταν κι' ο ίδιος ο πατέρας της. Σε ηλικία 18 ετών, τ' έσκασε από το παλάτι του Μποπάλ, για να πάη στην Βομβάη και να εκπαιδευθ' στην άεροπορία.

Όταν οι Ινδίες άπέκτησαν την άνεξαρτησία τους και η άλλοτε βρετανική κτήσι χωρίστηκε σε δυο κράτη, τ' όνδοι σ' όν και τ' όκιστάν, το πριγκπάτο του Μποπάλ, αν και μουσουλμανικό, περιλήφθηκε στο Ινδόσταν. Αλλά η πριγκήπισσα Άμπιντά Σουλτάν, που ο πατέρας της είχε πεθάνει στο μεταξύ, δεν μπορούσε να ζήσει για πολύ καιρό σε άρμονία με τους Ινδούς. Ένα ώραio πρωί, παίρνοντας, σε δυο βαλίτσες, τα πιο πολύτιμα από τα υπάρχοντά της, έγκαταστάθηκε στο μουσουλμανικό Πακιστάν. Άγόρασε και μία έπαυλι έξω από την πρωτεύουσα, το Καρατσι, που την ένόμωσε, σ' άνάμνησι του χαμένου της βασιλείου «Σπιτι του Μποπάλ», κι' έζωσε βασιλείου «Σπιτι του Μποπάλ».

Από τότε άνάμεσα στους καινούργιους συμπατριώτες της σαν άλλοινη Πακιστανή, όστόσο, αν η μοίρα της ήταν να μην άζιωθ' ποτέ να γίνει μαχαράνις του πριγκπάτου της, η Άμπιντά Σουλτάν θα γίνονταν, όπως το θεωρούσαν όλοι για βέβαιον, όπως ο πρωτογός του Πακιστάν, άνοιγοντας ένα νέο κεφάλαιο στην ιστορία του Ισλαμ. Αλλά την κατέστρεψε, όπως είδαμε, η έπιμονή της να θεωρή την πολυγαμία ως το κλειδί της γυναικείας ευτυχίας.

Ετσι, η ιδιόρρυθμη πριγκήπισσα έφασαχάει για την ώρα, παίζοντας τέννις και κρίκετ στην έπαυλή της και περιμένοντας να ανακαλύψουν οι όμόφυλες της το «λάθος» τους!

Ο μελισσοκόμος: Γιατί φεύγετε, κύριοι έφοριακοί; Τώρα θα σας δείξω, πως γίνεται ο βασιλιάς πολτός και τί νεορίζω!...

32

Συνταγή

— Τί καλή σύμπτωση, γιατρέ μου, που σάς συνάντησα! Έχω κάμποσο καιρό που νοιώθω μεγάλη αδυναμία. Ίδιως όταν περπατάω κόβονται τὰ πόδια μου, σὲ τρομερὸ βαθμό. Τί με συμβουλεύετε νὰ κάνω;

— Νὰ παίρνετε ταξί, κυρία μου.

*

— Έμάθα, φίλε μου, πὼς εἶχες πάει ταξίδι στὸ Βόρειο Πόλο. Πὼς τὰ πέρασες;

— Άστα, ἀγαπητέ μου! Πολὺ ἀσχημα.

— Γιατί;

— Γιατί κάνει ἑκατὸν σαράντα μέρες νὰ φέξῃ!

— Καὶ γι' αὐτὸ στενοχωριέσαι;...Τί καλὰ θάτανε νὰ ζούσα διαρκῶς ἐκεῖ! Θάλεγα τότε στοὺς δανειστὲς μου: «Έλάτε αὐριο τὸ πρωὶ νὰ σὰς ξοφλήσω».

*

Ὁ πρόεδρος (στὴ μάρτυρα τῆς ὑπερασπίσεως): Πόσων ἐτῶν εἰσθε, κυρία μου;

Ἡ μάρτυς: Δεκαοχτώ!

Ὁ πρόεδρος (κατάπληκτος): Πόσων χρονῶν ἦσατε λοιπὸν ὅταν γνωρίσατε τὸν κατηγορούμενο... ἐδῶ καὶ εἰκοσιπέντε χρόνια;

*

Δυὸ φουκαράδες ζωγράφοι συζητοῦνε, μετὰ τὴν ἐκθεσί:

— Τί γίνεται, πούλησες τίποτα ἐσύ;

— Βέβαια! Χτὲς τ' ἀπόγευμα πούλησα... τὸ τελευταίό μου πουκάμισο!

*

Ἐκείνος: Γιατί, δεσποινίς, εἰσάστε τόσο χλωμὴ σήμερα;

Ἐκείνη: Ξέρω γώ; Ἄν θέλετε, πῆτε μου τίποτα σόκιν, νὰ κοκκινίσω...

*

— Γιατί εἶσαι τόσο φαλακρός;

— Έπαθα δυὸ φορές τύφο, στὴ ζωὴ μου.

— Κι' ἐγὼ τὸν έπαθα, δὲν εἰμαι ὁ μὸς φαλακρός, ὅπως βλέπετε.

— Μὰ ὁ τύφος φέρνει δυὸ πράγματα: ἢ κάνει τὸν ἀνθρώπο βλάκκα, ἢ ρίχνει τὰ μαλλιά. Μ' ἐμένα συνέβη τὸ δεύτερο. Γιὰ σένα... δὲν ξέρω!

*

— Ξέρεις καλὰ, ἀντροῦλη μου, πὼς κάνω γιὰ δυὸ γυναῖκες.

— Τώρα καταλαβαίνω γιατί μοῦ ζητᾶς τόσα λεφτά γιὰ καπέλλα καὶ τουαλέτες!...

*

— Αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνω καθόλου, κυρία μου. Λέτε πὼς μισεῖτε φοβερὰ αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο, κι' ὅμως ἐπιμένετε νὰ τὸν δώσετε στὴν κόρη σας!

— Δὲν τὸ καταλαβαίνετε, λέει; Μὰ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο θέλω νὰ γίνω... πεθερά του!

*

— Τὸ τραῖνο ἔχει πάλι μιάς ὥρας καθυστέρηση! Δὲν καταλαβαίνω τί χρειάζονται τὰ δρομολόγια σας...

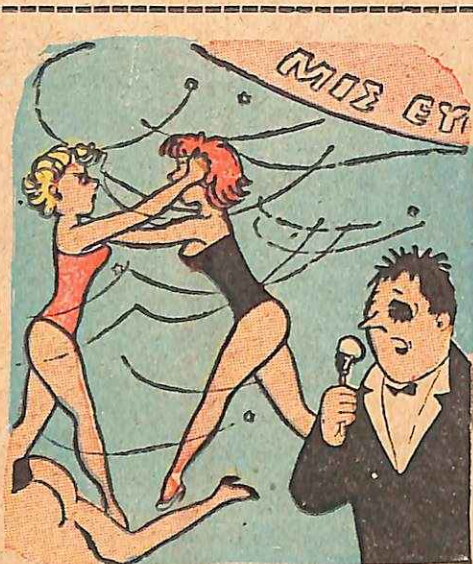
— Μὰ, χωρίς τὸ δρομολόγιο, κύριε, πὼς θὰ ξέρατε ὅτι ἔχουμε καθυστέρηση μιάς ὥρας;

*

— Πᾶρε μιά δραχμὴ νὰ πῆς στὴν ὑγεία μου.

— Μὰ, τὸν περασμένο μῆνα, μοῦ εἶχατε δώσει ἕνα τᾶλληρο.

— Ξέρεις... τώρα ἡ ὑγεία μου εἶναι πολὺ καλλίτερη ἀπὸ τότε!

ΚΑΛΙΣΤΕΙΑ

— Σὲ λίγο πιστεύω νὰ εἶμαι σὲ θέσι νὰ σὰς δώσω τὰ δριστηνὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ!...

— Τὰ συγχαρητήριά μου, Πραξινέα! Δὲν φαντάστηκα ποτὲ πὼς θὰ παίρνες κι' ἐσὺ μέρος στὸ διαγωνισμό!.

— Έγὼ λέω, γιὰ νὰ μὴ μαλώνουμε, νὰ πάρουμε ὁ καθένας ἀπὸ μιά!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Γὰ λουτρά παραφίνης, ποὺ ἐφαρμόζονται πολὺ στὰ μεγάλα ἱνστιτούτα καλλο- νῆς, εἶναι ἀληθινὰ θαυματουργὰ γιὰ ὅσες θέλουν νὰ χάσουν γρήγορα καὶ δίχως κιν- δυνὸ μερικὰ κιλά καὶ νὰ διορθώσουν τὴ σιλουέττα τους.

Τὸ μέρος τοῦ σώματος ποὺ πρέπει ν' ἀ- δυνατισθῇ, ραντίζεται μὲ λεπτότατα σταγο- νίδια πολὺ ζεστῆς παραφίνης, μὲ μιά ει- δικὴ συσκευή. Ἡ παραφίνη αὐτὴ στερεο- ποιεῖται ἀμέσως καὶ σχηματίζει πάνω στὸ δερμα ἕνα λεπτὸ καὶ τελειῶς ἀδιάδροχο στρώμα, ποὺ προκαλεῖ ἀφθονὴ ἐφίδρωση. Ἐταὶ οἱ ἱστοὶ ἀπαλλάσσονται ἀπὸ μιά με- γάλῃ ποσότητα νεροῦ, ἀλλὰ κι' ἀπὸ ἄρκε- τὸ λίπος κι' ἄλλες περιττές οὐσίες. Ἐξ ἄλλου, διεγείρονται τὰ κύτταρα τῶν μυῶν καὶ τῶν νευρῶν, ποὺ ἀποτελοῦν ἀντιπάλους τοῦ περιττοῦ λίπους.

Μ' αὐτὴ τὴ μέθοδο ἀδυνατίζει τοπικὰ ἕ- να ὀρισμένο μέρος τοῦ σώματος: ἡ κοιλιά, οἱ γοφοί, τὸ στήθος, κλπ., ἀναλόγως τῆς κάθε περιπτώσεως.

Τὸ στρώμα τῆς παραφίνης μένει ἕνα χρο- νικὸ διάστημα πάνω στὸ σῶμα, γιὰ νὰ φέ- ρῃ τὸ ἀποτέλεσμά του. Καὶ τὸ «λουτρό» ἐπαναλαμβάνεται μερικές φορές, ὅσες χρει- ἀζεται.

Γιὰ νὰ μὴν ἐπέλθῃ τυχόν τοπικὴ ἀνάμικ- ῃ χαλάρωσι τῶν ἱστῶν, γίνονται ντους με- τὰ τὸ παραφινόλουτρο, κι' ὕστερα ἕνα συ- στηματικὸ μασάζ. Μιά ζυγαριὰ ἀκριβεῖ- ας ἐπιτρέπει νὰ ἐξασκρῶνεται ἀμέσως τὰ ἀποτελέσματα κάθε λουτροῦ. Πολλὲς φο- ρές, μ' ἕνα παραφινόλουτρο διαρκείας μι- σῆς ὥρας, τὸ βάρος ἐλαττώνεται κατὰ ἕνα κιλό.

Ὅσο πὺ πρόσφατο εἶναι τὸ περιττὸ λί- πος, τόσο εὐκολώτερα ἐξαφανίζεται. Μὴν περιμένετε λοιπὸν πολὺ, γιὰ νὰ ἐφαρμό- σετε τὰ παραφινόλουτρα.

Πὼς καθαρίζονται τὰ νύχια

Γιὰ νὰ καθαρίσετε τὰ νύχια σας, μὴ με- ταχειρίζεσθε ἐργαλεῖα σιδερένια, ξύλινα ἢ κοκκάλινα. Τρίψτε τὰ πάνω σ' ἕνα σαποῦνι πολὺ ξερὸ κι' ὕστερα πλύνετέ τα μὲ ζεστὸ νερό, χωρὶς νὰ τὰ βουρτσίσετε. Θὰ καθα- ρίσουν καὶ θ' ἀσπρίσουν στὴν ἐντέλεια.

Ἄν κῶδωνται καὶ σπάζουν εὐκόλα, ση- μαίνει πὼς ὁ ὁργανισμός σας γενικὰ χρει- ἀζεται τόνωση. Συγχρόνως ὅμως μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῆτε τοπικὰ τὸ ἔξῃς μίγμα,

μὲ τὸ ὁποῖο ἀλείφετε τὰ νύχια:

Ἀμυγδαλόλαδο 2 γραμ.
Στύψη 1 »
Ἄγριο κερὶ μελισσῶν 2 »
Ἄλκι 2 »

Λιώνετε σὲ μπαιν μαρι, ἀνακατεύοντας καλὰ.

Λεκέδες στὸν τοῖχο

Οἱ σωλῆνες τῆς θερμάστρας ἢ τοῦ κα- λυφτέρ ἀφίσαν μιά σκούρα ἀπόχρωση στὸν τοῖχο ἢ στὸ χαρτί τῆς ταπετσαρίας, καὶ θέλετε τώρα νὰ σδύσετε αὐτὰ τὰ σημά- δια; Θὰ τὸ ἐπιτύχετε μὲ μιά πάστα, ποὺ τὴ φτιάχνετε ὡς ἑξῆς:

Σὲ μιά ἀρχιστὴ πιά κατασρόλα ἢ σ' ἕ- να μεγάλο κουτὶ κονσέρβας βάζετε νὰ βράσουν 150 δράμια νερό. Προσθέτετε 125 γραμμάρια σόδα, 25 γραμμάρια στύψη καὶ σιγὰ - σιγὰ 2 ὀγκῶδες ἀλεύρι ἄσπρο. Ἀνα- κατεύετε συνεχῶς μ' ἕνα ξύλο. Ἐπειτα ἀ- πὸ 5 λεπτά, προσθέτετε μιά διάλυσι 250 γραμμωρίων θεικοῦ χαλκοῦ (γαλαζόπε- τρας) σὲ λίγο νερό. Μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὅταν τὸ μίγμα θὰ ἔχῃ γίνῃ πηχτὸ σὰν στόκος καὶ θὰ ἔξεκολλᾷ ἀπ' τὰ τοιχώ- ματα τοῦ δοχείου, τ' ἀδειάζετε πάνω σὲ μιά λεῖα πλάκα. Μόλις κρυώσῃ κάπως, τὸ ζυμώνετε καλὰ καὶ τὸ χτυπάτε στὴν πλά- κα, γιὰ νὰ γίνῃ ὁμοιογενές.

Παίρνετε ὕστερα μιά χούφτα ἀπ' αὐτὸ καὶ τὸ περνάτε ἐλαφρὰ πάνω ἀπ' τὸ λεκέ, μὲ μιά κινεῖσι σὰν νὰ τὸν σκουπίζετε μὲ πανί. Θὰ πάρῃ μαζί του τὸ σκούρο χρο- μα καὶ θ' ἀφίσῃ τὸν τοῖχο ἢ τὸ χαρτί ὁ- λοκάθαρο, χωρὶς ν' ἀλλοιώσῃ καθόλου τὴ φυσικὴ του ἀπόχρωσι. Τὸ μίγμα αὐτὸ πρέ- πει νὰ χρησιμοποιηθῇ ἀμέσως μόλις φτί- σχῇ.

Σφουγγάρι γιὰ τὴ σκόνη

Ἡ βούρτσα κάνει συνήθως νὰ εἰσχωρῇ ἀκόμα περισσότερο ἡ σκόνη στὸ ὄφρασμα, ἀντὶ νὰ τὴν ἀφαιρῇ. Προτιμώτερο εἶναι λοι- πὸν ἕνα σφουγγάρι, ποὺ τὸ βουτᾶτε σὲ κα- θαρὸ νερό καὶ τὸ στύβετε ὕστερα μέσα σ' ἕνα ἄσπρο πανί. Τὸ περνάτε, ὑγρὸ, πάνω ἀπ' τὰ ρούχα, πρὸς τὴν διεύθυνσι ποὺ ἔχει τὸ χνούδι τους. Θὰ φύγῃ ἔτσι ὅλη ἡ σκόνη, συγχρόνως δὲ κι' ὅλοι οἱ μικροὶ λεκέδες ἀπὸ ῥαχαρή, λάσπη ἢ γάλα.

Πώς εργάζονται στην Ευρώπη

Μερικά στοιχεία από τις στατιστικές του Διεθνούς Γραφ. 'Εργασίας

ΠΟΙΟΣ είναι ο εργατικώτερος λαός της Ευρώπης; Ός τώρα πιστευόταν πως ο τίτλος αυτός ανήκε στους Γερμανούς. 'Αλλά οι στατιστικές του Διεθνούς Γραφείου 'Εργασίας αποδεικνύουν σήμερα πως εκείνοι, που έχουν τα θητικότερα τεκμήρια για να τον διεκδικήσουν, είναι οι 'Ελβετοί: Τα 77% του ενεργού πληθυσμού της 'Ελβετίας εργάζονται 48 ώρες την εβδομάδα, τα 10% 49 ώρες ή περισσότερο και μόνον 13% λιγότερο από 48 ώρες.

Αντίθετα, οι Γερμανοί κατέχουν το δυτικοευρωπαϊκό ρεκόρ των ωρών εργασίας στις δημόσιες και τις ιδιωτικές επιχειρήσεις. Οι Γερμανοί υπάλληλοι, ιδιωτικοί και δημόσιοι, είναι υποχρεωμένοι να ξυπνούν νωρίτερα από όλους τους Ευρωπαίους συναδέλφους τους. Στις ιδιωτικές επιχειρήσεις, η εργασία αρχίζει στις 7 το πρωί. Στα δημόσια γραφεία, αρχίζει στις 8, συνεχίζεται ως τις 12, επαναλαμβάνεται στις 2 και τελειώνει στις 6. Συνολικά, δηλαδή, ο Γερμανός υπάλληλος εργάζεται ένα πλήρες οκτώωρο, πράγμα που δεν συμβαίνει σε καμιά χώρα της Δυτικής Ευρώπης.

Οι μόνοι, που ξεπερνούν τους Γερμανούς, είναι οι Ρώσοι. Το ωράριο των υπαλλήλων του δημοσίου στην Σοβιετική 'Ενωση είναι το περιεργότερο του κόσμου. Η εργασία αρχίζει... αριστοκρατικά... στις 10 το πρωί, συνεχίζεται χωρίς διακοπή ως τις 3, επαναλαμβάνεται στις 6 το βράδυ και τελειώνει στις 10. Η Νορβηγία είναι η μόνη ευρωπαϊκή χώρα, που εφαρμόζει για τους υπαλλήλους της το συνεχές ωράριο, που έχει καθιερωθεί από χρόνια στην 'Αμερική. Οι Νορβηγοί υπάλληλοι πηγαίνουν στα δουλειά τους στις 9 και φεύγουν στις 3, με μία μικρή εικοσάλεπτη διακοπή το μεσημέρι.

Οι εργαζόμενοι περισσότερες ώρες από τους Ευρωπαίους εργάτες της βιομηχανίας, είναι οι 'Ολλανδοί. Η ολλανδική εργατική νομοθεσία έχει θεσπίσει τις 49 ώρες εβδομάδας την εβδομάδα — δηλαδή, παραπάνω από ένα δικτάριο ημερησίως! — ή ελβετική τις 48, ή γερμανική επίσης τις 48, ή αγγλική τις 46, ή γιουγκοσλαβική τις 45, ή γαλλική, ή φινλανδική και η νορβηγική τις 44 και η ιταλική — προσδευτικότερη απ' όλες — τις 42.

Σ' ολόκληρη την Ευρώπη, η καλύτερα αμειβόμενη εργατική τάξη είναι, όπως αποδεικνύεται από τις στατιστικές, η τάξη των τυπογράφων. Τρεις μόνο χώρες αποτελούν εξαίρεση σ' αυτό τον κανόνα: Η Δανία, η 'Ολλανδία και η Πορτογαλία.

Την μεγαλύτερη αναλογία εργαζομένων γυναικών στο σύνολο του πληθυσμού, παρουσιάζει η 'Ανατολική Γερμανία. 'Εναντι 4.500.000 εργαζομένων ανδρών, υπάρχουν 3.700.000 εργαζόμενες γυναίκες. Αντίθετα, στην 'Ισπανία μικρό μόνο μέρος του γυναικείου πληθυσμού έχει επαγγελματική απασχόληση. Οι εργαζόμενες γυναίκες είναι 1.700.000 έναντι 9.080.000 ανδρών.

Στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες, η αναλογία των εργαζομένων στα δύο φύλα είναι η εξής: Γαλλία, 13.210.000 άνδρες και 7.743.000 γυναίκες. 'Ολλανδία, 2.900.000 άνδρες και 944.000 γυναίκες. 'Αγγλία, 15.600.000 άνδρες και 7.000.000 γυναίκες. Τσεχοσλοβακία, 3.800.000 άνδρες και 2.058.000 γυναίκες. Σουηδία, 2.300.000 άνδρες και 825.000 γυναίκες. Δανία, 1.280.000 άνδρες και 685.000 γυναίκες. Νορβηγία, 1.070.000 άνδρες και 330.000 γυναίκες.

Μολονότι, όπως βλέπουμε από τους παραπάνω αριθμούς, η αναλογία των εργαζομένων γυναικών έχει παντού φθάσει σε ύψη, που πριν από σαράντα χρόνια θα φαινόταν απίστευτα, γυναίκες και άνδρες εξακολουθούν, στις περισσότερες χώρες, να μιν αμειβώνται το ίδιο για την ίδια προσφορά εργασίας. Μοναχα οι ανατολικές χώρες και, στην Δύση, η Αυστρία, η Γαλλία

και το Βέλγιο έχουν εξισώσει τους μισθούς και τα ημερομίσθια των δύο φύλων.

Η βιομηχανία είναι εκείνη, που, σ' ολόκληρη σχεδόν την Ευρώπη, απασχολεί τον μεγαλύτερο αριθμό εργαζομένων. Μόνο σε πέντε χώρες, ο αριθμός των αγροτών είναι μεγαλύτερος από τον αριθμό των εργατών: Στην 'Ελλάδα, στην Πορτογαλία, στη Γιουγκοσλαβία, στο Λικτενστάιν και στην 'Ανδόρρα.

Το χαρακτηριστικότερο παράδειγμα για τον ρυθμό της βιομηχανοποίησης των ευρωπαϊκών χωρών στον αιώνα μας, το βρίσκουμε στην Σουηδία. Το 1900, τα 75% του σουηδικού πληθυσμού ζούσαν από την καλλιέργεια της γης. Σήμερα, η αναλογία των αγροτών έχει περιοριστεί στο 24,2%.

Στην Σουηδία, επίσης, υπάρχει και η αρχαιότερη βιομηχανική επιχείρηση του κόσμου. 'Ανομάζεται ('Στόρα Κόππενμπεργκ') και ιδρύθηκε τον 13ο αιώνα. 'Επί επτακόσια χρόνια, δεν διέκοψε τις εργασίες της ούτε μία ημέρα! Με την διαφορά, ότι ιδρύθηκε ως χαλυβουργείο, ενώ σήμερα είναι βιομηχανία ζυλείας και χαρτίου.

Μία θλιβερή διαπίστωση, που προκύπτει από τις στατιστικές έρευνες του Διεθνούς Γραφείου 'Εργασίας, είναι, ότι, με την κοινωνική πρόοδο, που έχει συντελεσθεί, δεν έχουν πάψει να εργάζονται τα παιδιά και οι ηλικιωμένοι.

Στην Γιουγκοσλαβία, επί 100 εργαζομένων ανδρών, 4,6 είναι παιδιά κάτω των 15 ετών. Στην Πορτογαλία, η αναλογία των εργαζομένων παιδιών είναι 4%, στην 'Ισπανία 3%, στην 'Ιταλία και στην Δανία 1%. Τα περισσότερα εργαζόμενα κορίτσια κάτω των 15 ετών, υπάρχουν στην 'Ισπανία: 7%. 'Ακολουθούν η Πορτογαλία, με 6 ανήλικα κορίτσια στις 100 εργάτριες, η Γιουγκοσλαβία με 5 και η 'Ισπανία με 2. 'Η πιο προωδεμένη στο κεφάλαιο αυτό είναι η Γαλλία, όπου, σε 1000 εργαζόμενους άνδρες, αναλογούν μόνο 4 παιδιά κάτω των 15 ετών και, σε 1000 εργαζόμενες γυναίκες, μόνο 5 κορίτσια της ίδιας ηλικίας.

Ο αριθμός των ηλικιωμένων, που βρίσκονται υποχρεωμένοι να εξακολουθούν να εργάζονται, είναι υψηλότερος στην 'Ισπανία: Ποσοστό 12% επί του εργαζομένου πληθυσμού, αποτελείται από άτομα άνω των 65 ετών. Στην 'Ιρλανδία, το ποσοστό αυτό είναι 10%, στην Γαλλία 8%, στην 'Ανατολική Γερμανία, την 'Ελβετία και την 'Ολλανδία 6%.

Τέλος, η ίδια στατιστική, επεκτείνεται και στο κόστος της ζωής στις διάφορες χώρες της Ευρώπης, αποκαλύπτει πως η 'Ελλάδα είναι εκείνη, στην οποία αυξήθηκαν περισσότερο οι δαπάνες για την στέγαση κατά τα 10 τελευταία χρόνια, και η Αυστρία — με δεύτερη την 'Ελλάδα και τρίτη την 'Ισπανία — εκείνη, όπου αυξήθηκαν περισσότερο οι δαπάνες για το ντύσιμο.

Μόνο σε μία χώρα — την Πορτογαλία — τα ένοικια είναι σήμερα χαμηλότερα απ' όσο ήταν το 1948, ενώ σε τέσσερες χώρες, τη Γερμανία, τη Γιουγκοσλαβία, την 'Ιταλία και την 'Αγγλία, έχει μειωθεί το κόστος των υφασμάτων. Στην Γερμανία, μάλιστα, που κατέχει το ρεκόρ, τα υφάσματα είναι σήμερα κατά 24% φθηνότερα, απ' όσο ήταν πριν από δέκα χρόνια!

□□

Τελειότερα τεχνητά χέρια

Οι άνδρες της Δ. Γερμανίας, που έχουν μείνει χωρίς χέρια, μπορούν τώρα να επωφεληθούν από μία καινούργια επινόηση. Έργο της 'Ορθοπαιδικής Κλινικής του Πανεπιστημίου της Χαϊδελβέργης. Πρόκειται για ένα είδος τεχνητών χεριών, εφευρισμένων μ' ένα μικρό μοτέρ που κινείται με συμπιεσμένο αέρα. Το μηχανήμα αυτό είναι ελαφρότατο και χωράει εύκολα κάτω από τη μασχάλη. Οι βαλβίδες διοχετεύσεως του αέρα στο μοτέρ λειτουργούν αυτόματα με τις συσπάσεις των μυών που απομένουν στο ακρωτηριασμένο μέλος. Τα τεχνητά αυτά χέρια μπορούν να εκτελούν δυο κινήσεις συγχρόνως και προς αντίθετες διευθύνσεις αν χρειάζεται. 'Εμφωδιασμένοι με τέτοια ('χέρια'), οι άνδρες θα μπορούν πια να χρησιμοποιούν ηπυρρονομάχαιρο, να πίνουν από ένα ποτήρι, να γράφουν με πένα ή με τη γραφομηχανή κλπ.

Ο δωδεκάλογος ΤΟΥ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Όπως τον συνέταξαν οι καλύτεροι Γάλλοι «έμπειρογνώμονες του έρωτος».

ΠΟΙΟΣ δεν θα ήθελε, άκομη κι' ο πιο ενάρετος των ανθρώπων, κι' ο πιο πιστός των συζύγων, να είναι ένας «τέλειος Δόν Ζουάν»; Να είναι, να το ξέρει πως είναι, έστω κι' αν δεν έπρόκειτο να χρησιμοποιήσει ποτέ αυτό το ταλέντο «για να πάρη στον λαιμό του άθώες υπάρξεις»!

Πολλοί λαχυρίζονται πως το να είναι κανείς Δόν Ζουάν, δεν εξαρτάται από τον ίδιο — από την «φιλοτιμία» και από τον «έξηλο», που θα δείξει... Ο Δόν Ζουάν — λαχυρίζονται —, όπως και ο ποιητής, δεν γίνεται αλλά γεννιέται. Και όσοι δεν γεννιούνται αλλά γεννιούνται.

Ωστόσο, η αντίληψη αυτή, στον απόλυτο τρόπο, με τον οποίο διατυπώνεται, είναι υπερβολική.

Μπορεί θανάσιμα να ελπίσει γεννημένος για Δόν Ζουάν και να μην το έχει αντιληφθεί, γιατί δεν σ'αφ'εχον οι ευκαιρίες να καλλιεργήσετε το ταλέντο σας. 'Αν ανήκετε σ' αυτή την κατηγορία των «ἀνεκδήλων» Δόν Ζουάν, τότε οι συμβουλές, που θα έπακολουθήσουν, θα σ'αφ'εχον πολύτιμες. Γιατί θα σ'αφ'εχον προσφέρουν την δυνατότητα να χρησιμοποιήσετε έτσι ώρισμένες κλασσικές συνταγές.

Οι συμβουλές αυτές, που αποτελούν τον «δωδεκάλογο του τελείου Δόν Ζουάν», έχουν συνταχθεί από τους έκλεκτους Γάλλους «έμπειρογνώμονες του έρωτος». Βέβαια, κάθε Γάλλος είναι, λίγο-πολύ, έμπειρογνώμων του έρωτος: αυτοί, όμως, είναι οι... έμπειρογνώμονες μέσ' στους έμπειρογνώμονες!

Επί πλέον, δεν περιορίστηκαν στο να διατυπώσουν μόνο τις προσωπικές αντιλήψεις τους, αλλά στηρίχτηκαν, κυρίως, στις αυθεντικότερες «πηγές», δηλαδή στις ίδιες τις γυναίκες, τόσο τις Γαλλίδες, όσο και τις ξένες τουρίστες, που πηγαίνουν στην Γαλλία για να βρουν, μεταξύ άλλων, και τους «τελείους Δόν Ζουάν», στις οποίες υπέβαλαν ένα αναλυτικό ερωτηματολόγιο, για να μάθουν ποια είναι εκείνα, που τις «κόβουν» περισσότερο στους άνδρες!

Έτσι, μπορείτε να μελετήσετε τον παρακάτω «δωδεκάλογο» με πλήρη εμπιστοσύνη. 'Αν εφαρμόσετε, όμως, τις προτροπές του και πάλι δεν τα καταφέρετε, δεν θα φταίει, φυσικά, ο δωδεκάλογος! Γιατί δεν παύει να υπάρχει, όπως είπαμε, ή... δέκατη τρίτη προϋπόθεση — να έχη, δηλαδή, κανείς το έμφυτο ταλέντο!

Αλλά ας δούμε τώρα τις «δώδεκα εντολές» με την σειρά τους.

Πρώτον: Όταν σ'αφ'εχον παρουσιάσουν μία γυναίκα, όρείτε: Να την κυττάτε στα μάτια, για να την αναγκάσετε να γυρίση αλλού το βλέμμα. Να την κυττάτε στο στόμα για να την αναγκάσετε να κοκκινίση.

Δεύτερον: Τα κομπλιμέντα και η λεπτή ειρωνεία είναι, άσφαλως, ένας αποτελεσματικός τρόπος για να την γοητεύσετε. Πρέπει, όμως, να συνδυάζονται και τα δυο συγχρόνως: Να «καμουφλάρετε» τα κομπλιμέντα σας με ειρωνεία και τις ειρωνείες σας με κομπλιμέντα.

Τρίτον: Να μπορείτε, έπειτα από ένα λεπτό γνωριμίας, να κάνετε μία γυναίκα να ο'ισθάνεται σαν «συνένοχος» σας. Να της υποβάλετε, μ' άλλα λόγια, την ιδέα πως ένα ακαθόριστο μουσικό έχει αρχίσει να υπάκουη μεσαξύ σας.

Τέτατον: Να πείσετε τον εαυτό σας πως το φλέρτ δεν είναι τίποτ' άλλο, παρά ένας μονόλογος του άνδρος και να μην περιμένετε από εκείνη να σ'αφ'εχον βοηθήση.

Πέμπτον: Να ζητάτε από τις γυναίκες την διεύθυνσή τους, χωρίς να τους δίνετε ποτέ την δική σας. Έτσι, αν έπειτα από «ωριμότερες σκέψεις» εκείνη προτιμήσει να μεταβίση το ραντεβού που σ'αφ'εχον έκλεισε, θ' αναγκαστή να έρθη, γιατί δεν θα έχη τρόπο να σ'αφ'εχον ειδοποιήση.

Έκτον: Όταν μία γυναίκα σ'αφ'εχον την φωτιά της, να της πιάνετε το χέρι, με το οποίο κρατάει το τσιγάρο. Θα διαπιστώσετε πως είναι πολύ σπάνιο ή απλή αυτή κίνηση να μην της προξενήση ένα παρ'αίθετο ρίγος.

Έβδομον: 'Αν μία γυναίκα σ'αφ'εχον τήση τσιγάρο, να το φέρετε στα χείλη σας και να το ανάψετε πριν της το δώσετε. Οι «βουβές» ερωτικές εκδηλώσεις, όπως αυτή και η προηγούμενη, φέρονται συχνά πολύ πιο άμεσα αποτέλεσμα από τις πιο ευλογώτες διαχυτικές.

Όγδον: Να λέτε στις γυναίκες: «Θα σ'αφ'εχον αύριο στο τηλέφωνο» και να μην τις παίρνετε παρά την μεθεπόμενη. 'Αν σ'αφ'εχον δέχον πως θυμώσανε, μην ανησυχήσετε. Τίποτα δεν τις θέλγει, όσο το να τους δείχνετε αδιαφορία!

Ένατον: Στο τραπέζι, όταν τρώτε μαζί με μία γυναίκα, να ζητάτε πάντα και άλλο πιπέρι. Αυτό θα την πείση πως έχετε «άνδρικά γούστα»!

Δέκατον: Όταν έρθη η συζήτηση για έναν αντίζηλο σας, μην λέτε π.χ. πως «μυρίζει άπασία, όταν πιάνουν οι μεγάλες ζέστες». Προτιμήστε να δηλώσετε συγκαταβατικά πως «είναι ένα πολύ καλό παιδί». Εκείνη θα γοητευθεί από την «άνωτερότητα του χαρακτήρα σας» και θα αισθανθή μία αδέλφη περιφρόνηση για το «πολύ καλό παιδί», που δεν καταφέρνει ούτε την εχθρότητά σας να προκαλέση!

Ένδεκάτον: 'Αν μία γυναίκα σ'αφ'εχον χαστουκίστη — μοιραία, θα βρεθήτε κάποτε σ' αυτή την δύσκολη θέση — μην σεβασθήτε, προς Θεού, την «άδυναμία» της! Να την αρπάξετε και να την φιλήσετε! Είναι ο μόνος τρόπος για να σώσετε τον εγωισμό σας στα μάτια της.

Δωδεκάτον: Όταν φιλήσετε για πρώτη φορά μία γυναίκα, φερθήτε σ'αφ'εχον είσαστε βέβαιος πως αυτό της άρεσε. 'Η αυτοπεποίθησή είναι το κλειδί της επιτυχίας στο άποφασιστικό αυτό βήμα. 'Αντίθετα, αν φανερώσετε αμφιβολίες για το αν η πι'αξή σας ήταν σωστή, εκείνη θα διαμαρτυρηθή, έστω κι' αν την ευχαρίστησε το φιλήσας!

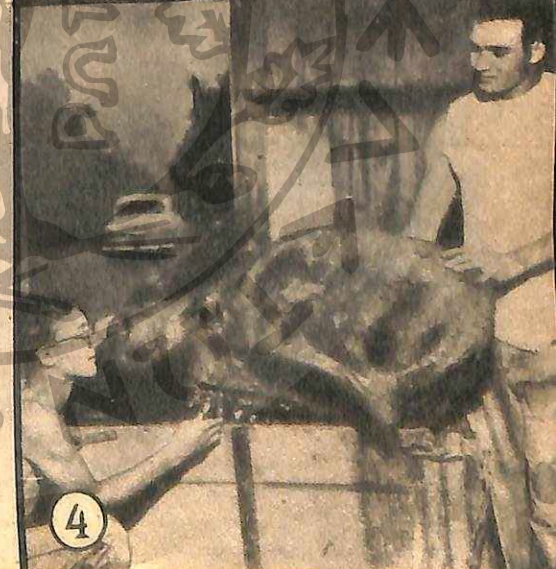
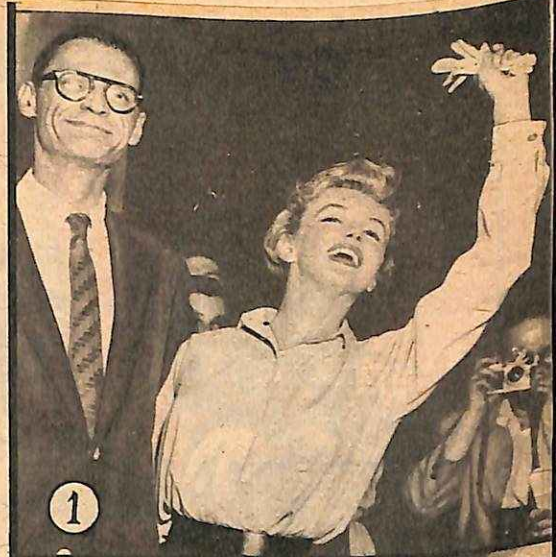
Αυτές είναι οι δώδεκα εντολές των Παρισινών «έμπειρογνώμωνων» προς τους δμοφύλους τους όλου του κόσμου. Δεν έχετε, παρά να τις αποστηθίσετε... και καλή επιτυχία!...

1 Αυτή είναι η πρώτη φωτογραφία, που παρουσιάζει παντρεμένους τη Μαρίλυν Μονρόε και τον συγγραφέα 'Αρθουρ Μίλλερ. 'Ως γνωστόν το ζεύγος προσπάθησε με κάθε τρόπο ν' αποφυγή τους δημοσιογράφους και φωτορεπόρτερ. Μόνο η ανταποκρίτρια του γαλλικού περιοδικού «Παρί-Μάτς» κατάφερε ν' ανακαλύψη τη φυγή τους και να τους καταβίση αλλά κι' αυτή σκοτώθηκε πέφτοντας με το αυτοκίνητό της πάνω σ' ένα δέντρο. Για να παντρευτή τη Μονρόε ο Μίλλερ χώρισε τη γυναίκα του ύστερα από 17 χρόνων συμβίωσης. 'Όσο για τη Μονρόε αυτός είναι ο τρίτος γάμος της. Παντρεύτηκε στα 16 χρόνια της ένα εργάτη και στα 27 τον Τζο ντ'ι Μάτς.

2 Ο 'Αλμπερτ 'Εγκλερ, ο 'Ελβετός δικηγόρος και αρχηγός της αποστολής που κατέβηκε στις αρχές του 'Ιουνίου να φάση στην κορυφή του 'Εβερεστ ακολουθώντας τον ίδιο δρόμο που ακολουθήσε πριν από τρία χρόνια η βοτανική αποστολή. Ο 'Εγκλερ είναι ο πρώτος άνθρωπος που έφθασε στην κορυφή του 'Εβερεστ (8880 μέτρα) μετά τους Χίλλαρν και Τένζινγκ. Τώρα όμως που πατήθηκε η κορυφή των 'Ιμαλαίων, απέκαλύφη ότι δεν είναι όπως πιστευόταν μέχρι σήμερα η κορυφή του κόσμου. Μερικοί πηλότοι αεροπλάνων βεβαιώνουν ότι 800 χιλιόμετρα Β.Α. της Λάσα του Θιβέτ υπάρχει μία κορυφή ύψους 9000 μέτρων.

3 Στην εκκλησία του 'Αρσέτρι, ενός προσείου της Φλωρεντίας έγιναν πρό ημερών οι γάμοι των δυο διδύμων αδελφών 'Αλεσάντρο και Λεονάρντο Παολίνι, με τις δυο διδύμες αδελφές 'Αννα-Πατρίτσια και 'Αννα-Μαρία Μάρτσι. 'Αριστοτέλης η 'Αννα-Πατρίτσια με το σύζυγό της 'Αλεσάντρο και δεξιά η Μπρίνκα-Μαρία με τον Λεονάρντο.

4 Στο 'Ωμπύρν της Πολιτείας 'Ινδιάνα (Η. Π.Α.), οι αδελφοί Γκρήν ανακάλυψαν, θανάσιμα διατηρημένο το κεφάλι ενός προϊστορικού μαστόδοντος που ύπολογίζεται ότι έζησε πριν από 9000 χρόνια. Οι ειδικοί έπιστήμονες που εξέτασαν το ερμήμα άψφάνθησαν ότι πρόκειται περί ενός μακρυνού προγόνου του σημερινού ελέφαντος.

Στα χωράφια, στα μεταλλεία, στη θάλασσα, οι εργαζόμενοι της Ευρώπης βγάζουν το ψωμί τους με τον ιδρώτα του προσώπου...

— Κι' εσύ;... Τί έκανες;... Πώς πέρασες τη ζωή σου;...
 'Η γυναίκα έπνιξε ένα λυγμό:
 —'Από τὸ χειμωνιάτικο ἐκείνο ἀπόγευμα πού ἄφισα τόσο ἄκαρδα, τόσο ἐπιπόλαια τὸ ἀτελιέ σου — ἡ μόνη δικαιολογία μου εἶναι ὅτι ἐκεῖ μέσα κρύωνα τόσο!...
 — καὶ ἡ δική μου ζωή ἔγινε ἕνα ἀλύτπητο κατέβασμα!
 'Εσὺ ἤθελες — θυμάσαι;... — νὰ με ζωγραφίσουν 'Αφροδίτη... καὶ με ἐβλεπες σὰν τέτοια... Ἀλλοι, μετὰ ἀπὸ σένα, με εἶδαν μόνο σὰν ὄργανο τοῦ κεφιῶ τους σὰν ἀψυχὴ κούκλα, καὶ με μεταχειρίστηκαν ἀνάλογα. Μέσα στὰ ἀδιάφορα χέρια τους δὲν ἄργησε νὰ μαρθεῖ αὐτὸ πούλεγε εὐὸ ὁμορφιά μου καὶ πού τὸ εἶχες τόσο ἀγαπήσει... 'Ὅσπου δὲν ἄργησε νὰ καταντήσω μιά γρηά — αὐτὴ ἡ γρηά πού βλέπεις τώρα μπροστὰ σου.

— Φτωχιά μου Μαρίνα...
 Προχωρήσανε πάλι γιὰ λίγο τὰ δυὸ γεροντάκια πρὸς τὰ κάτω... Πόσες ἀναμνήσεις — ἕνας κόσμος ὁλόκληρος πού ἔσθυσε... — πνίξανε τίς πικραμένες τους καρδιές!

Ξαφνικὰ ἐκείνος κοντοστάθηκε γιὰ νὰ τῆς πῇ με ἀνάλαφρο παράπονο:

— 'Αν δὲν ἔφευγες τότε...
 Κούνησε ἐκείνη μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι τῆς:

— Τί νὰ τὰ θυμόμαστε τώρα ὅλα αὐτά, ἀφοῦ εἶναι πιά ἀργά καὶ νὰ θυμηθοῦμε καὶ νὰ νοσταλγήσουμε;...

Σὰν ἡχὸ τραγικὴ τῆς πρόσθεσε κι' ἐκείνος:

— Ναί... Εἶναι πιά ἀργά... ἀργά γιὰ ὅλα!...

Προχωρήσανε ἀκόμα λίγο, ὥσπου φτάσανε σὲ μιά μικρὴ πλατειούλα πού τὴν ἀγκαλιάζανε καχεκτικὰ δεντράκια. Σουρούπωνε.

Ἐνα παγκάκι βρέθηκε μπροστὰ τους, πνιγμένο μέσα στὶς πρῶτες σκιὲς τοῦ μελαγχολικοῦ δειλινοῦ...

— Καθόμαστε;... τῆς πρότεινε.

— Καθόμαστε... συμφώνησε κι' ἐκείνη.

Καταρρεύσανε καὶ τὰ δυὸ γερατειὰ τους στὸ παγκάκι τῆς μικρῆς πλατείας.

Υστερὰ, σιγανή, σὰν μακρινή, ἀκούστηκε πάλι ἡ δική του ἡ φωνή:

— Τί ὄνειρα ἔκανα τότε μαζί με σένα, μικρὴ μου Μαρίνα!...
 'Εκθέσεις πετυχημένες ἀνοιγόντουσαν μπροστὰ στὰ μάτια τῆς φαντασίας μου, ἐκθέσεις πού θὰ κάνανε τὸ πιο διαλεχτὸ κοινὸ θὰ κάνανε γιὰ νὰ θαυμάση τοὺς πίνακές μου!... Τοὺς πίνακες, πού θὰ εἶχανε πάντα ἐσένα γιὰ πρότυπο, γιὰ ἐμπνευσι, γιὰ μοντέλλο!...

Ἡ γρηοῦλα ἔκλαιγε με σιγανούς λυγμούς...
 Τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας τοὺς εἶχε περιτριγυρίσει... Σκοτάδι γε-
 νικό, πού ἔκανε τὰ γέρικα κορμιά τους νὰ παγώνουνε μέσα στὸ ἀσφυκτικὸ τοῦ ἀγκάλιασμα...

Καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι ἀκούστηκε σιγανὰ ἡ φωνὴ τῆς, σὰν λυγμός:

— Τώρα ὅλα πέρασαν, Στέφανε... 'Ὅλα μέινουν πίσω... Δὲν ἔχουμε πιά τίποτα νὰ περιμένουμε, τίποτα νὰ ἐλπίσουμε... 'Η ζωὴ μας πέρασε...

— 'Η ζωὴ μας πνίγηκε ἀπὸ τὰ ἴδια σου τὰ χέρια Μαρίνα!... τῆς πέταξε με κάποια μνησικακία...

Μὴ ρίχνης ἀπάνω μου ὅλες τίς εὐθύνες!... τοῦ παραπονέθηκε. Κι' ὕστερὰ, ἂν ἐπνίξα τὴ ζωὴ μας, ἄσε με νὰ δώσω ἕνα ἥμερο θάνατο, εὐτυχισμένο καὶ στοὺς δυὸ μας...

— Θάνατο εὐτυχισμένο;
 — Ναί. Τὸ θέλεις;
 — Τὸ θέλω, Μαρίνα!

— Πιέ...

Τὸ μπουκαλάκι τῆς μορφίνης ἀπὸ τὰ χέρια τῆς πέρασε στὰ δικά του...

'Απλῶς ἦσαν καὶ οἱ δυὸ τὴ λησμονία ὡς τὸ τέλος...
 Γείρανε πλάι-πλάι, ἐκεῖ ἀπάνω στὸ παγκάκι τῆς ἔρμης πλατειούλας.

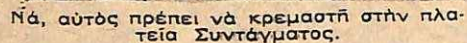
Ἐνας ἀστυφύλακας τοὺς βρῆκε κατὰ τὰ μεσάνυχτα ξυλιασμένους, με ἕνα ἀδειασμένο μπουκαλάκι μορφίνης δίπλα τους... δυὸ γέροντες — ἕναν ἄνδρα, μιά γυναίκα...

Ποῦ νάξερε ὅτι ἦσαν, αὐτὰ τὰ δυὸ ἐρείπια τῆς ζωῆς, ὁ ζωγράφος καὶ τὸ μοντέλλο του!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Δὲν φανταζόμουν ποτὲ ὅτι θὰ γκρινιάζες, ἐπειδὴ ἔπρεπε λίγο περισσότερὴ κόλλα στὸ φουρὸ μου!...
 (Τοῦ Α. Θεοφύλλου)

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ
συνεργάτου μας κ. Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

Τὰ δημοσιονομικά γραφεία ἐπισκέπτονται, ἀλλὰ πολύ αργά, καὶ οἱ προφίτες, αὐτοὶ ποὺ ἐπιμένουν νὰ διαφωτίσουν τὸ κοινὸν περὶ τῆς ἀκριβοῦς ἡμερομηνίας τῆς καταστροφῆς τοῦ κόσμου, ἂν τῆς ἐκφράξῃς τοῦ τρίτου – καὶ τελευταίου – παγκοσμίου πολέμου. Πολυπληθέστεροι, ὅμως, καὶ περισσότερο ἐπιμένοντες εἶναι οἱ «σωτήρες». Πρόκειται γι' αὐτοὺς ποὺ βασανίζουν τὸ μυαλό τους μετὰ τὴν κατὰστροφὴν σχεδινῶν γιὰ τὴ σωτηρία τῆς Ἑυρώπης καὶ κυρίως τῆς Ἑλλάδος.

—Πραγματικά, είναι πολύ ενδιαφέροντα αυτά που λέτε.. 'Αλλά δεν έχουμε χώρο. Μας πνίγει η εικόνοσγγραφία...

φερνε και που ειχε την αξιων να δημο-
σιευθουν, ανελυθ την καταστασι κατ' εν-
πολυ περιεργο τροπο και κατεληγε στες
ρεοτυπες στο συμπέρασμα οτι για θα συ-
νέβαιναν - τότε - στην Κίνα, στην 'Ια-
πωνία, στο Αφγανισταν, στην Ευρώπη
στην Αμερικη, υπεθυνος - αποκλειστι-
κος υπεθυνος - ήταν ο Χαϊλε Σελασιε.
Γιατι: Λίστα δ. Χαϊλε Σελασιε εσπερις νε-

Κατέληγε, λοιπόν, ἀνακαλύψας τὸ μυ-

Γιατί όλα αυτά; Έπειδή ο Χαϊλέ Σελασιε δεν είχε σκεφθεί το 1922 να εξοντώσει τον Μουσσολίνι. Έπαναλαμβάνω ότι καθ' όλα τα άλλα ήταν απολύτως ισορροπημένος και σοβαρός ο εισαγγητής του εκπαικτικού σχεδίου.

Πολλοί ού έδωσαν καθαρούς στρατιωτικούς συμβουλές. "Άλλοι πολιτικές. Μία ή να ήλθε στα γραφεία της έφημερίδας ένας άνθρωπος καταναγκασμένος, μαινομένος σχεδόν εναντίον του όράνκο. Μας παρέδωσε ένα σύντομο - μεγάλη ή καταλυσήν του - άρθρο, με την αξίωση να δημοσιευθεί όπωδούπητε. "Ήταν διατεθειμένος να πληρώσει ένα έγκλητό άνανγκη.

(«Στρατηγὸν ὀφράκον. Σοῦ ἔγραφα ἀπ' εὐ-
θείας πεντήκσι καὶ δὲν ἔλαβα μέχρι τῆς
σημερινῆς ἀπάντησός σου. Σοῦ ὑπεδείχθηνα δὲ
τί ἐπρεπε, ναὶ παρακαμψῆς τὴν Σαραγόνην,
αὐὸς ὡς ἐν ἐκνήρηνος ἀντιθέτως καὶ
υπεάτης πῆταν δεινὴν. Τὸ σφάμα σου εἶ-
ναι θανάσιμον καὶ δὲν θὰ σοῦ τὸ συνεχ-
ρῶσμεν (!) ποτὲ. Σύνελθε στρατηγὸν
ὀφράκον καὶ ἀκολούθησον τὴς συμβουλῆς
ποῦ σοῦ δίνω εἰς τὴν 3ην καὶ 4ην ἐπι-
στολὴν μου.» Ἀναμένω ἐναγωνίως ἀπάν-
τησίν σου...)

Ἄλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἀπάντησεν. Ὁφείλει
πάντως ναὶ βεβαιώσω ὅτι ὁ κομιστής τῆς
ἀνοικτίας ἐπιστολῆς πρὸς ὀφράκον ἦταν
καθ' ὅλα τὰ ἄλλα ἐν τάξει.

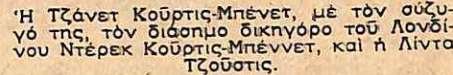
Το 1928 ήταν στην ακμή της η ληστοκρατία στην Ήπειρο. Οι Ρετζαίοι και οι Κουμουνάδες είχαν στήσει το λημέριο τους στις ύπαιθρες και άβρυντες κορυφές και τρομοκρατούσαν την περιοχή. Το κράτος υποχρεώθηκε να οργανώσει ολοκληρωμένη στρατιωτική για την εξόντωση τους. Η ληστοκρατία ήταν ένα από τα βασικά θέματα των εφημερίδων. Πλήθη (ισωτήρων) και τεκλιζάν τότε τα δημοσιογραφικά γραφεία και υπεδείκνυναν - με μακροσκελή άρθρα πάντοτε - τρόπους εξόντωσης των ληστών μέσα σε λίγες ημέρες.

«...ἐν τῇ νῆσῳ ῥασιανέται καὶ ἡ ἡπειρος καὶ
 νὰ ταλαπυροῦνται καὶ οἱ χωροφύλακες
 κυνηγώντας τοὺς λαπτάς, ποὺ δὲν τοὺς
 βρίσκουν ἄλλως τε, τὸ κράτος πρέπει νὰ
 δώσει ἡ ληστεία τοὺς Πετρελαίους καὶ στοὺς
 Κομνηνοὺς, νὰ τοὺς καλέσῃ στὴν Ἀθή-
 να νὰ τοὺς χαρίσῃ ἀπὸ κανένα σπιτάκι
 καὶ νὰ τοὺς βγάλῃ μιὰ σύνταξη! Ἔτσι καὶ
 οἱ λησταί, μὴ ἐκχόντας πλεόν ἀνάγκη νὰ
 βγαίνουν τὸ ψωμὶ τοὺς μετὰ τὸν τρόπο ποὺ
 τὸ βγάδουν, θὰ καθίσουν ἥσυχα καὶ θὰ
 γίνουν καὶ τίμιοι πολῖται. Παρακαλῶ
 νὰ κάνετε σχετική ἐκκλήσιον στὸν Βενιζέλο καὶ
 νὰ ὀπτε πᾶς ἐκ σταματηθῇ ἡ ληστεία
 24 ὥρες. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ μεσολαβή-
 σω προσωπικῶς...»)

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ὅπως καὶ οἱ δύο ἄλλες γυναῖκες,
Λίντα δὲν εἶχε ἀφήσει οὔτε αὐτὴ σημε-
ωμα, ὅπου να ἐξήνι γιατί ἀποφάσεις ν
πεθῆν. Ἀλλὰ ἓνας μουσικός τῆς ὀρχή-
στρας τοῦ «Γαλάζιου Ἀγγέλου» ἀποκό-
λυψε πῶς, μερικὲς μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ
θανάτο τῆς, τοῦ εἶχε πῆ:

ση, παρά να τὸ ἀποκαλύψῃ; Ὁχι ὁδὶκα, οἱ ἐφημέριδες τοῦ Λονδίνου διαπιστώνουν πῶς βρίσκομαστε μπροστά σ' ἐνὰ ἀπὸ τὰ συναρπαστικώτερα ἀνιστορικά μυήτρια τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ καὶ ὁχι ὁδὶκα, ἰσως, σπεύδουν νὰ προσθέσουν πρὸς τὸ μυήτριον αὐτὸ θὰ παραμείνῃ, πιθανώτατα, ἀλυτο μέχρι τέλους γιὰ τοὺς «ἀργυρέους» τοὺς νυκτερινοὺς ὑπὸ κόμῳ εἶναι τόσο λαχρικοί καὶ τόσο καλὰ ὀργανωμένοι, ὥστε ἡ τοιμήδιὰ τῆς ἀνιστορίας νὰ εἶναι δυσκολώτατα νὰ τοὺς πείσῃ!

Η ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

σπασε να έχη γυρίσει το βράδυ στο σπίτι. 'Η Πιερρέτ ξανάσανε όταν βρέθηκε με την παρέα της.

Με τη μνήμη της, η Κλαίρη ξαναγύριζε πίσω και θυμόταν όταν κι' αυτή, είχε φύγει ένα πρωινό σαν και αυτό, για έκδρομή στο βουνό με τη Ζαννέτ, τον Ντανιέλ, τον Άνρϋ. Στο αυτοκίνητο που τους πήγαινε, η Ζαννέτ της είχε πη:

— Δεν ξέρω τί του βρίσκεις του άρραδωνιαστικού σου. Είναι ένας άντρας που θα πνίξη την προσωπικότητά σου. Μόνο που έχει λεφτά...

— Δεν φταίει αυτός αν έχη λεφτά, της είχε απαντήσει η Κλαίρη. Είναι τίμιος, εργατικός, καλός...

— Σπουδαίο πράμα! Ούτε ωραίος είναι, ούτε καν γοητευτικός. 'Η Κλαίρη σώπαινε. Δεν μπορούσε να εξηγήσει στη φίλη της πως ο γάμος αυτός είχε αποφασιστεί από χρόνια απ' την οικογένειά της, γιατί έτσι θα σωζόταν απ' την οικονομική καταστροφή. 'Ο Άλμπερ ήταν τρελλά έρωτευμένος με τα δεκαοχτώ της χρόνια και την ομορφιά της. Και πρό πάντων με την αξιοπρέπειά της, γιατί ήταν σίγουρος γι' αυτήν και της είχε τυφλή εμπιστοσύνη. Δεν έμοιαζε στ' άλλα κορίτσια...

Βέβαια, ο Άλμπερ δεν θα ήταν ένας σύζυγος διασκεδαστικός, φλογερός, όπως αυτός, ο Ντανιέλ, που καθόταν δίπλα της στο αυτοκίνητο και την έτρωγε όλη με τα μάτια. Ούτε τόσο τρυφερός, ούτε το ίδιο τολμηρός, γιατί μέσ' στο αυτοκίνητο κιόλας είχε αρχίσει να της λήη γλυκόλογα, να της φιλάη τα χέρια.

*
"Όταν έφτασαν στο ξενοδοχείο του βουνού—πώς τα θυμόταν όλ' αυτά η Κλαίρη—άρχισαν, μετά το βραδυνό φαγητό, να χορεύουν. 'Η Ζαννέτ με τον Άνρϋ κι' αυτή με τον Ντανιέλ.

Αυτός την έσφιγγε πάνω στο στήθος του και με τα χείλη του άγγιζε το μάγουλό της. 'Εκείνη ριγούσε ολόκληρη κι' όταν, επί τέλους, το στόμα του πλησίασε το δικό της σ' ένα φλογερό, ατέλειωτο φιλί, λίγο έλειψε να λιποθυμήσει. 'Η Κλαίρη δεν είχε πιά τη δύναμη ν' αντισταθί κι' αφέθηκε στην αγκαλιά του. Και δέχτηκε, μ' όλη τη νεανική της αφέλεια, όταν το πρότεινε η Ζαννέτ, να περάσουν τη νύχτα τους στο ξενοδοχείο, τηλεφωνώντας ψέμματα πως τους έμπόδιζε η ξαφνική καταιγίδα να γυρίσουν στα σπίτια τους!

Έτσι η Κλαίρη χόρεψε όλο το βράδυ στην αγκαλιά του Ντανιέλ. Ήταν σαν μεθυσμένη, όταν πήγε στην κάμαρά της, σαν μεθυσμένη επίσης είδε τον Ντανιέλ να μπαίνει, να κλειδώνει την πόρτα και να την παίρνει στην αγκαλιά του, να τη φιλάη με πάθος, με μανία, με φλογερό έρωτα...

*
'Η Κλαίρη τα θυμόταν τώρα όλ' αυτά και θυμόταν ακόμη τη «γεγοναιοφροσύνη» του Άλμπερ, που την είχε συχωρέσει για το σφάλμα της και την είχε παντρευτεί, γιατί ήταν ένας τίμιος άντρας. 'Η ζωή της μαζί του δεν ήταν ευκόλη. 'Ο Άλμπερ της φερόταν ψυχρά, συμβατικά. «'Οποιος σφάλει, πληρώνει» έλεγε.

Και η Κλαίρη πλήρωνε συνεχώς το σφάλμα της, το αμάρτημά της, με την περιφρόνηση που της έδειχνε ο άντρας της.

«Φτάνει η Πιερρέτ να μην πάθω το ίδιο», σκεφτόταν τώρα με φανερή αγωνία, όταν άκουσε ξαφνικά το τηλέφωνο να χτυπάει.

Ήταν η Ζυλιέτ.

— Κυρία, της είπε, ξέσπασε μία φοβερή καταιγίδα και είμαστε αναγκασμένοι να περάσουμε τη νύχτα μας στο ξενοδοχείο.

Κάτι άλλο είπε η Ζυλιέτ για να την καθησυχάσει, μά η Κλαίρη δεν την άκουγε πιά. Ήταν σαν παράλυτη. «Όστε και η Πιερρέτ, όπως αυτή, πριν από είκοσι χρόνια... Έπεσε σ' εμένα πολυθρόνα, κλαίνοντας άπελτισμένα. Δεν είχε λοιπόν πληρώσει αρκετά το σφάλμα της; Δεν είχε ταπεινωθεί, υποφέρει;...

Δεν κουνήθηκε απ' τη θέση της όταν ο Άλμπερ μπήκε στο σαλόνι και τη βρήκε να κλαίη. Αρχισε να του εξηγεί, ενώ αυτός την άκουε με χαιρέκακία, όταν, ξαφνικά, η πόρτα του σαλονιού άνοιξε και μπήκαν ο Ρομπέρ και η Πιερρέτ.

— 'Η Ζυλιέτ κι' ο Βάλτερ, τους εξήγησε, έμειναν στο ξενοδοχείο, μα εγώ προτίμησα ν' αντιμετωπίσω την καταιγίδα και να γυρίσω με την Πιερρέτ. Την αγαπώ—είπε απλά—και δεν θέλω κανείς να σκεφθί κάτι το προσκλητικό, γι' αυτήν...

'Η Κλαίρη κύτταξε τον άντρα της και για πρώτη φορά χαμογέλασε θριαμβευτικά, κάτω απ' το σκληρό του βλέμμα. Τώρα δεν υπέφερε, γιατί η κόρη της θα εύτυχούσε! Είχε βρή έναν άντρα αληθινά τίμιο, αληθινά «άντρα», που την αγαπούσε δίχως έγωισμό.

Δεν την ένοιαζε πιά αν ο Ντανιέλ κι' αργότερα, ο άντρας της, ο Άλμπερ, της είχαν φερθή με τόση κακία. 'Η Πιερρέτ είχε σωθεί, δεν είχε σφάλει, όπως εκείνη. Και ξέσπασε σ' ευγμούς.

— Γιατί κλαίς, μαμά; την ρώτησε η Πιερρέτ, φιλώντας την. Μη φοβάσαι τίποτα πιά: η καταιγίδα πέρασε! ψιθύρισε.

— Ναι, αγαπημένο μου παιδί, η καταιγίδα πέρασε! ψιθύρισε η Κλαίρη.

Και της φάνηκε πως τώρα πιά είχε μπη για πάντα μέσα στο σπίτι της η τόσο ποθητή γαλήνη...

PENE ΜΑΣΣΟΝ

Ο Ντανιέλ την έσφιγγε πάνω στο στήθος του και με τα χείλη του άγγιζε το μάγουλό της...

ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Κλαίρη περίμενε αυτή τη στιγμή από τότε που η Πιερρέτ είχε γεννηθεί. «'Ισως να της συμβή, σκεφτόταν, ό,τι μου συνέβη και μένα. 'Ισως να πάθω ό,τι έπαθα κι' εγώ...»

Καλύτερα να είχε γεννήσει αγόρι. Τώρα δεν θα φοβόταν... Ξαφνικά άκουσε την Πιερρέτ να της λή:

— Ξέρεις, μαμά, αύριο ο Ρομπέρ, η Ζυλιέτ κι' ο Βάλτερ θα πάνε έκδρομή στο βουνό. Θα πάω κι' εγώ και θα γυρίσω πριν βραδυάσει.

Τα ίδια εκείνα λόγια που και η Κλαίρη είχε προφέρει είκοσι χρόνια πριν, όταν ήταν άρραδωνιασμένη με τον Άλμπερ. Γύρισε και τον κύτταξε, καθώς διάβαζε την εφημερίδα του. Την κύτταξε κι' αυτός και λές και τα μάτια του της έλεγαν: «'Αστην να πάη.

'Η Πιερρέτ δεν πρέπει να κλειστή μέσα, επειδή εσύ, πριν είκοσι χρόνια, πήγες στο βουνό με φίλους σου κι' έπειτα τηλεφώνησες πως σ'άς έπιασε η καταιγίδα και γι' αυτό θα περνούσατε όλοι σας τη νύχτα στο ξενοδοχείο. Ήταν ένα ψέμμα, γιατί ο καιρός ήταν θαυμάσιος και δεν άργησα να τ'ό μάθω, εγώ, ο άρραδωνιαστικός σου... 'Αστην να πάη και τόσο το χειρότερο γι' αυτή αν της συμβή ό,τι σου συνέβη. 'Οποιος σφάλει, πληρώνει!...»

*
'Η Κλαίρη συνόδευε την κόρη της ως την πόρτα, άφου της σύ-

...

Ρωμαίοι Ερωτες

Ο θάνατος φτερυγίζει μέσα στο σπίτι. Μια τρομερή επιδημία είχε ξεσπάσει την εποχή εκείνη στη Ρώμη και κάθε μέρα ξεσάστρευε μικρούς και μεγάλους. Οι γιατροί δεν ήξεραν τίποτε γι' αυτή την αρρώστια. Μερικοί από τους άρρωστους γιαιτρεύονταν μόνοι τους. Μα οι περισσότεροι πέθαιναν.

Ανάμεσα στους άρρωστους ήταν κι' ο συγκλητικός Κεσίνα Τέτους μαζί με το γιο του Κρισπίνο. Είχαν πέσει την ίδια ημέρα στο κρεβάτι.

Η 'Αρρία, η σύζυγος του Κεσίνα, μοίραζε τις περιποιήσεις της στον πατέρα και στο γιο και προσευχόταν με την ίδια θέριμη και για τους δύο στους θεούς.

Σώστε το μικρό Κρισπίνο, που είναι η χαρά του πατέρα του, έλεγε. Γι' αυτόν και πάλι, για το μοναχικό γιο μου κι' όχι για μένα, διαφυλάξτε τον άντρα μου. Ο Κρισπίνος μου έχει ανάγκη από το στιβαρό χέρι, την πολύτιμη πεύρα και τη σύγουρη προστασία του πατέρα του.

Και πρόσθετε πιο σιγά, σαν να φοβόταν μήπως κάποιος άλλος εκτός από τους θεούς άκουση τα λόγια της:

— Αν κάποιος πρέπει να πεθάνει, ας είμαι εγώ! Ο άντρας μου είναι νέος ακόμη και θα μπορούσε να ξαναπαντρευτεί και να δώσει μια καινούργια μητέρα στο μικρό Κρισπίνο.

— Άλλ' οι θεοί δεν άκουσαν τις προσευχές της. Ένα βράδυ, ο Κρισπίνος ξεψύχησε, στην άγκαλιά της...

Το άλλο πρωί, η 'Αρρία μπήκε στο δωμάτιο του συζύγου της. Το βλέμμα της ήταν ήρεμο κι' ένα χαμόγελο μισάνοιγε τα χείλη της.

— Πώς είναι ο Κρισπίνος; τη ρώτησε ο Κεσίνα.

— Πέρασε ήσυχη νύχτα, απάντησε η 'Αρρία. Δεν ξύπνησε καθόλου...

— Οι θεοί να δώσουν να γίνει γρήγορα καλά, είπε ο άντρας της.

— Και σύ, αγαπημένε μου σύζυγε, πώς είσαι; ρώτησε η 'Αρρία.

— Μου φαίνεται πώς είμαι καλύτερα, απάντησε ο Κεσίνα. Το κεφάλι μου με πονάει λιγώτερο από χτές... Ο ύπνος μου ήταν ήρεμος άποψε...

— Ναι, πολύ ήρεμος, είπε η 'Αρρία. Ξύπνησες μόνο μια ή δυο φορές, αλλά ξανακοιμήθηκες άμέσως...

Ο Κεσίνα έφερε το χέρι στο κεφάλι του.

— Περίμενε να θυμηθώ, έλεπε. Μου φαίνεται πώς είδα ένα όνειρο... ένα κακό όνειρο... Κρατούσα τον Κρισπίνο από το χέρι και περπατούσαμε σ' ένα μεγάλο δρόμο, όταν, σε κάποια στιγμή, τον έχασα, ξαφνικά, από μπροστά μου. Έπειτα, ένα μαύρο σύννεφο με τύλιξε και δεν έβλεπα τίποτε πια...

Η 'Αρρία γέλασε.

— Το όνειρό σου είναι καλό, είπε. Γιατί δείχνει πώς το παιδί μας θα γιαιτρευτεί... πνί από σένα... Γι' αυτό έφυγε από κοντά σου...

— Και το μαύρο σύννεφο που με τύλιξε;

— Όλη τη νύχτα κοιμόσουν στο άριστερο πλευρό και φαίνεται πώς πίεζες την καρδιά σου... Το παθαίνο κι' εγώ πολλές φορές...

Πήγε κοντά του και του χάιδεψε τα μαλλιά.

Ο Κρισπίνος τρώει τώρα, πρόσθεσε. Θέλεις να σου φέρω και σένα κάτι;

— Αργότερα... Θα ήθελα να με τακτοποιήσης πρώτα στο κρεβάτι... Μου φαίνεται πώς τα πόδια μου έχουν κολλήσει στο στρώμα... Το ξέρω πώς σε κουράζω, αγαπημένη μου 'Αρρία...

— Δεν υπάρχει κουράσι για τη σύζυγο που περιποιείται τον άντρα της, του απάντησε.

— Άλλ' έχεις και τον Κρισπίνο...

— Ο Κρισπίνος δεν με κουράζει πια.

— Πώς γίνεται να μην σε κουράζει; απόρησε ο Κεσίνα.

— Δεν σου είπα πώς είναι καλύτερα;... Δεν έχει πια την ανάγκη μου... Σε λίγες ημέρες θα είναι στο πόδι...

Ξανάφυγε σε λίγο, με το χαμόγελο στα χείλη. Άλλ' όταν ξεπέρασε το κατώφλι της πόρτας, τα δάκρυα που με κόπο τα συγκρατούσε τόση ώρα κύλησαν στα μάγουλά της και θάμπωναν το βλέμμα της...

Μέσα στη νύχτα, η 'Αρρία είχε εκπληρώσει όλα τα καθήκοντά της στο νεκρό παιδί της.

Όταν είδε πώς ο μικρός Κρισπίνος ξεμυχούσε, τον πήρε από το κρεβάτι και τον απόθεσε πάνω στις πλακές του δαπέδου, όπως ήταν η συνήθεια, για να τον φέρη σ' επαφή με τη γη, την κοινή μητέρα όλων. Έπειτα, κόλλησε τα χείλη της πάνω στα δικά του και πήρε τη στενή πνοή του παιδιού της...

Η δυστυχισμένη μητέρα έβλεπε ώρα πολλή, σφίγγοντας πάνω της το άμυχο σώμα. Μα ούτε φώναζε, ούτε ξερρίζωνε τα μαλλιά της, ούτε ξέσχιζε τα μάγουλά της με τα νύχια της. Τα δάκρυά της κυλούσαν αβρόβια και προσπαθούσε να πνίξη τ' αναφυλλήτά της, που θα μπορούσαν να φτάσουν ως τ' αυτιά του Κεσίνα.

Όταν, τέλος, στέρεψαν τα δάκρυά της, ξανάβλεπε το παιδί της στο κρεβάτι, πρόσφερε τρεις φορές τ' όνομά του κι' έπειτα φώναζε τους υπηρέτες της για να τους δώσει τις διαταγές της. Όλα έπρεπε να γίνουν χωρίς τον παραμικρό θόρυβο. Δύο άπ' αυτούς θάπε να γίνουν χωρίς τον παραμικρό θόρυβο. Δύο άπ' αυτούς θάπε να γίνουν χωρίς τον παραμικρό θόρυβο. Δύο άπ' αυτούς θάπε να γίνουν χωρίς τον παραμικρό θόρυβο.

— Άλλ' έχεις και τον Κρισπίνο...

— Ο Κρισπίνος δεν με κουράζει πια.

— Πώς γίνεται να μην σε κουράζει; απόρησε ο Κεσίνα.

— Δεν σου είπα πώς είναι καλύτερα;... Δεν έχει πια την ανάγκη μου... Σε λίγες ημέρες θα είναι στο πόδι...

Ξανάφυγε σε λίγο, με το χαμόγελο στα χείλη. Άλλ' όταν ξεπέρασε το κατώφλι της πόρτας, τα δάκρυα που με κόπο τα συγκρατούσε τόση ώρα κύλησαν στα μάγουλά της και θάμπωναν το βλέμμα της...

Μέσα στη νύχτα, η 'Αρρία είχε εκπληρώσει όλα τα καθήκοντά της στο νεκρό παιδί της.

Όταν είδε πώς ο μικρός Κρισπίνος ξεμυχούσε, τον πήρε από το κρεβάτι και τον απόθεσε πάνω στις πλακές του δαπέδου, όπως ήταν η συνήθεια, για να τον φέρη σ' επαφή με τη γη, την κοινή μητέρα όλων. Έπειτα, κόλλησε τα χείλη της πάνω στα δικά του και πήρε τη στενή πνοή του παιδιού της...

Η δυστυχισμένη μητέρα έβλεπε ώρα πολλή, σφίγγοντας πάνω της το άμυχο σώμα. Μα ούτε φώναζε, ούτε ξερρίζωνε τα μαλλιά της, ούτε ξέσχιζε τα μάγουλά της με τα νύχια της. Τα δάκρυά της κυλούσαν αβρόβια και προσπαθούσε να πνίξη τ' αναφυλλήτά της, που θα μπορούσαν να φτάσουν ως τ' αυτιά του Κεσίνα.

Όταν, τέλος, στέρεψαν τα δάκρυά της, ξανάβλεπε το παιδί της στο κρεβάτι, πρόσφερε τρεις φορές τ' όνομά του κι' έπειτα φώναζε τους υπηρέτες της για να τους δώσει τις διαταγές της. Όλα έπρεπε να γίνουν χωρίς τον παραμικρό θόρυβο. Δύο άπ' αυτούς θάπε να γίνουν χωρίς τον παραμικρό θόρυβο. Δύο άπ' αυτούς θάπε να γίνουν χωρίς τον παραμικρό θόρυβο.

— Άλλ' έχεις και τον Κρισπίνο...

— Ο Κρισπίνος δεν με κουράζει πια.

— Πώς γίνεται να μην σε κουράζει; απόρησε ο Κεσίνα.

— Δεν σου είπα πώς είναι καλύτερα;... Δεν έχει πια την ανάγκη μου... Σε λίγες ημέρες θα είναι στο πόδι...

Ξανάφυγε σε λίγο, με το χαμόγελο στα χείλη. Άλλ' όταν ξεπέρασε το κατώφλι της πόρτας, τα δάκρυα που με κόπο τα συγκρατούσε τόση ώρα κύλησαν στα μάγουλά της και θάμπωναν το βλέμμα της...

Μέσα στη νύχτα, η 'Αρρία είχε εκπληρώσει όλα τα καθήκοντά της στο νεκρό παιδί της.

Όταν είδε πώς ο μικρός Κρισπίνος ξεμυχούσε, τον πήρε από το κρεβάτι και τον απόθεσε πάνω στις πλακές του δαπέδου, όπως ήταν η συνήθεια, για να τον φέρη σ' επαφή με τη γη, την κοινή μητέρα όλων. Έπειτα, κόλλησε τα χείλη της πάνω στα δικά του και πήρε τη στενή πνοή του παιδιού της...

Η δυστυχισμένη μητέρα έβλεπε ώρα πολλή, σφίγγοντας πάνω της το άμυχο σώμα. Μα ούτε φώναζε, ούτε ξερρίζωνε τα μαλλιά της, ούτε ξέσχιζε τα μάγουλά της με τα νύχια της. Τα δάκρυά της κυλούσαν αβρόβια και προσπαθούσε να πνίξη τ' αναφυλλήτά της, που θα μπορούσαν να φτάσουν ως τ' αυτιά του Κεσίνα.

Όταν, τέλος, στέρεψαν τα δάκρυά της, ξανάβλεπε το παιδί της στο κρεβάτι, πρόσφερε τρεις φορές τ' όνομά του κι' έπειτα φώναζε τους υπηρέτες της για να τους δώσει τις διαταγές της. Όλα έπρεπε να γίνουν χωρίς τον παραμικρό θόρυβο. Δύο άπ' αυτούς θάπε να γίνουν χωρίς τον παραμικρό θόρυβο. Δύο άπ' αυτούς θάπε να γίνουν χωρίς τον παραμικρό θόρυβο.

— Άλλ' έχεις και τον Κρισπίνο...

— Ο Κρισπίνος δεν με κουράζει πια.

— Πώς γίνεται να μην σε κουράζει; απόρησε ο Κεσίνα.

— Δεν σου είπα πώς είναι καλύτερα;... Δεν έχει πια την ανάγκη μου... Σε λίγες ημέρες θα είναι στο πόδι...

Ξανάφυγε σε λίγο, με το χαμόγελο στα χείλη. Άλλ' όταν ξεπέρασε το κατώφλι της πόρτας, τα δάκρυα που με κόπο τα συγκρατούσε τόση ώρα κύλησαν στα μάγουλά της και θάμπωναν το βλέμμα της...

Μέσα στη νύχτα, η 'Αρρία είχε εκπληρώσει όλα τα καθήκοντά της στο νεκρό παιδί της.

Όταν είδε πώς ο μικρός Κρισπίνος ξεμυχούσε, τον πήρε από το κρεβάτι και τον απόθεσε πάνω στις πλακές του δαπέδου, όπως ήταν η συνήθεια, για να τον φέρη σ' επαφή με τη γη, την κοινή μητέρα όλων. Έπειτα, κόλλησε τα χείλη της πάνω στα δικά του και πήρε τη στενή πνοή του παιδιού της...

Η δυστυχισμένη μητέρα έβλεπε ώρα πολλή, σφίγγοντας πάνω της το άμυχο σώμα. Μα ούτε φώναζε, ούτε ξερρίζωνε τα μαλλιά της, ούτε ξέσχιζε τα μάγουλά της με τα νύχια της. Τα δάκρυά της κυλούσαν αβρόβια και προσπαθούσε να πνίξη τ' αναφυλλήτά της, που θα μπορούσαν να φτάσουν ως τ' αυτιά του Κεσίνα.

Όταν, τέλος, στέρεψαν τα δάκρυά της, ξανάβλεπε το παιδί της στο κρεβάτι, πρόσφερε τρεις φορές τ' όνομά του κι' έπειτα φώναζε τους υπηρέτες της για να τους δώσει τις διαταγές της. Όλα έπρεπε να γίνουν χωρίς τον παραμικρό θόρυβο. Δύο άπ' αυτούς θάπε να γίνουν χωρίς τον παραμικρό θόρυβο. Δύο άπ' αυτούς θάπε να γίνουν χωρίς τον παραμικρό θόρυβο.

— Άλλ' έχεις και τον Κρισπίνο...

— Ο Κρισπίνος δεν με κουράζει πια.

— Πώς γίνεται να μην σε κουράζει; απόρησε ο Κεσίνα.

— Δεν σου είπα πώς είναι καλύτερα;... Δεν έχει πια την ανάγκη μου... Σε λίγες ημέρες θα είναι στο πόδι...

Ξανάφυγε σε λίγο, με το χαμόγελο στα χείλη. Άλλ' όταν ξεπέρασε το κατώφλι της πόρτας, τα δάκρυα που με κόπο τα συγκρατούσε τόση ώρα κύλησαν στα μάγουλά της και θάμπωναν το βλέμμα της...

Μέσα στη νύχτα, η 'Αρρία είχε εκπληρώσει όλα τα καθήκοντά της στο νεκρό παιδί της.

Όταν είδε πώς ο μικρός Κρισπίνος ξεμυχούσε, τον πήρε από το κρεβάτι και τον απόθεσε πάνω στις πλακές του δαπέδου, όπως ήταν η συνήθεια, για να τον φέρη σ' επαφή με τη γη, την κοινή μητέρα όλων. Έπειτα, κόλλησε τα χείλη της πάνω στα δικά του και πήρε τη στενή πνοή του παιδιού της...

Η δυστυχισμένη μητέρα έβλεπε ώρα πολλή, σφίγγοντας πάνω της το άμυχο σώμα. Μα ούτε φώναζε, ούτε ξερρίζωνε τα μαλλιά της, ούτε ξέσχιζε τα μάγουλά της με τα νύχια της. Τα δάκρυά της κυλούσαν αβρόβια και προσπαθούσε να πνίξη τ' αναφυλλήτά της, που θα μπορούσαν να φτάσουν ως τ' αυτιά του Κεσίνα.

Όταν, τέλος, στέρεψαν τα δάκρυά της, ξανάβλεπε το παιδί της στο κρεβάτι, πρόσφερε τρεις φορές τ' όνομά του κι' έπειτα φώναζε τους υπηρέτες της για να τους δώσει τις διαταγές της. Όλα έπρεπε να γίνουν χωρίς τον παραμικρό θόρυβο. Δύο άπ' αυτούς θάπε να γίνουν χωρίς τον παραμικρό θόρυβο. Δύο άπ' αυτούς θάπε να γίνουν χωρίς τον παραμικρό θόρυβο.

— Άλλ' έχεις και τον Κρισπίνο...

— Ο Κρισπίνος δεν με κουράζει πια.

— Πώς γίνεται να μην σε κουράζει; απόρησε ο Κεσίνα.

— Δεν σου είπα πώς είναι καλύτερα;... Δεν έχει πια την ανάγκη μου... Σε λίγες ημέρες θα είναι στο πόδι...

Ξανάφυγε σε λίγο, με το χαμόγελο στα χείλη. Άλλ' όταν ξεπέρασε το κατώφλι της πόρτας, τα δάκρυα που με κόπο τα συγκρατούσε τόση ώρα κύλησαν στα μάγουλά της και θάμπωναν το βλέμμα της...

Μέσα στη νύχτα, η 'Αρρία είχε εκπληρώσει όλα τα καθήκοντά της στο νεκρό παιδί της.

Όταν είδε πώς ο μικρός Κρισπίνος ξεμυχούσε, τον πήρε από το κρεβάτι και τον απόθεσε πάνω στις πλακές του δαπέδου, όπως ήταν η συνήθεια, για να τον φέρη σ' επαφή με τη γη, την κοινή μητέρα όλων. Έπειτα, κόλλησε τα χείλη της πάνω στα δικά του και πήρε τη στενή πνοή του παιδιού της...

Η δυστυχισμένη μητέρα έβλεπε ώρα πολλή, σφίγγοντας πάνω της το άμυχο σώμα. Μα ούτε φώναζε, ούτε ξερρίζωνε τα μαλλιά της, ούτε ξέσχιζε τα μάγουλά της με τα νύχια της. Τα δάκρυά της κυλούσαν αβρόβια και προσπαθούσε να πνίξη τ' αναφυλλήτά της, που θα μπορούσαν να φτάσουν ως τ' αυτιά του Κεσίνα.

Όταν, τέλος, στέρεψαν τα δάκρυά της, ξανάβλεπε το παιδί της στο κρεβάτι, πρόσφερε τρεις φορές τ' όνομά του κι' έπειτα φώναζε τους υπηρέτες της για να τους δώσει τις διαταγές της. Όλα έπρεπε να γίνουν χωρίς τον παραμικρό θόρυβο. Δύο άπ' αυτούς θάπε να γίνουν χωρίς τον παραμικρό θόρυβο. Δύο άπ' αυτούς θάπε να γίνουν χωρίς τον παραμικρό θόρυβο.

— Άλλ' έχεις και τον Κρισπίνο...

— Ο Κρισπίνος δεν με κουράζει πια.

— Πώς γίνεται να μην σε κουράζει; απόρησε ο Κεσίνα.

άλλοι θα στέκονταν στην πόρτα για να μην αφήσουν κανένα να μπη στο σπίτι. Όσοι ήθελαν ν' αποχαιρετήσουν για τελευταία φορά το μικρό Κρισπίνο, θα πήγαιναν να περιμένουν στο οικογενειακό «κυλινδρίσιον», που βρισκόταν έξω από τη Ρώμη—ο νόμος απαγόρευε την ταφή των νεκρών μέσα στην πόλη—προς το μέρος της 'Αππίας οδού. Η κηδεία θα γινόταν την τελευταία ώρα της νύχτας, πνί από την αύγη της άλλης ημέρας.

Οι κηδείες των μεγάλων γίνονταν στη Ρώμη την ημέρα κι' όταν ο νεκρός είχε καταλάβει κάποιο αξίωμα στην πολιτεία, ή νεκρική πομπή περνούσε από το Φόρουμ, όπου ένα μέλος της οικογένειας ή ένας φίλος—ο γυιός, αν έπρόκειτο για τον πατέρα—έκφωνούσε τον επικήδειο λόγο. Για τα μικρά παιδιά, όμως, εξακολουθούσε πάντα η παλιά συνήθεια να γίνεται η κηδεία τους τη νύχτα, στο φως πυρών.

Όταν έμεινε μόνη, η 'Αρρία, έπλυνε με χλιαρό νερό το νεκρό παιδί της το άλειψε με άρώματα και τόντισε με καθαρά ρούχα.

— Ω Κρισπίνε, έλεγε ανάμεσα στα δάκρυά της, η μητέρα σου δεν θα σε ξαναείδη πια και δεν θα ξανακούση τη φωνή σου, που την έκανε ευτυχισμένη. Ποτέ άλλοτε δεν σε είχα αφήσει να φύγης από κοντά μου και θάθελα τώ-α να σε συντροφέω σ' αυτό το ταξίδι, που είναι το πρώτο και το στεριό σου. Μα η ζωή μου ανήκει στον πατέρα σου και δεν μπορώ νάρθω μαζί σου!

Κάθε τόσο, άφηνε το νεκρό και, πατώντας στις άκρες των ποδιών, έτρεχε ν' αφογκραστή έξω από το δωμάτιο του συζύγου της... Έπειτα, ξαναγύριζε κοντά στο παιδί της.

Την ώριμένη ώρα, τέλος, ξεκίνησε από το σπίτι, μαζί με μερικούς υπηρέτες που κρατούσαν στα χέρια τους το φέρετρό του μικρού Κρισπίνου.

Η μικρή πομπή πέρασε από τους δρόμους της Ρώμης, που ήταν βυθισμένοι ακόμη στο σκοτάδι κι' έφτασε στην 'Αππία οδό, όπου περιμέναν οι συγγενείς και οι φίλοι.

Έκει έγινε το κάμμο του νεκρού πάνω σ' ένα σωρό από ξύλα που είχε έτοιμασθή από πνί.

Όταν τέλειωσαν όλα, η 'Αρρία ξαναγύρισε στο σπίτι της, φέρνοντας μέσα σ' ένα πηλίνο δοχείο την τέφρα και τα κόκκαλα του μικρού Κρισπίνου. Απόθεσε αυτό το δοχείο στο βωμό των προγόνων, προσφέροντας τις καθιερωμένες λέξεις, κι' ύστερα έτρεξε στο δωμάτιο του λουτρού... Όταν ξαναβγήκε από εκεί, έπειτα από λίγη ώρα, τα ίχνη που είχαν αφήσει τα δάκρυα στα μάγουλά της είχαν εξαφανιστή, το πρόσωπό της ήταν ήρεμο και το βλέμμα της καθαίο... Μπήκε τότε στο δωμάτιο του συζύγου της.

Από εκείνη την ημέρα, δεν έπαψε να δίνει στον Κεσίνα ένθαρυντικές πληροφορίες για το γιο τους... Ο Κρισπίνος βρισκόταν στην ανάρρωσι. Έτρωγε με όρεξη. Κοιμόταν ήσυχα. Έπαιζε με τα αγαπημένα παιχνίδια του. Έστειλε εύχες στον πατέρα του...

Μια μέρα, τέλος, η 'Αρρία είπε στον άντρα της ότι ο Κρισπί-

νος είχε γίνει καλά κι' ότι τον είχε στείλει έξω.

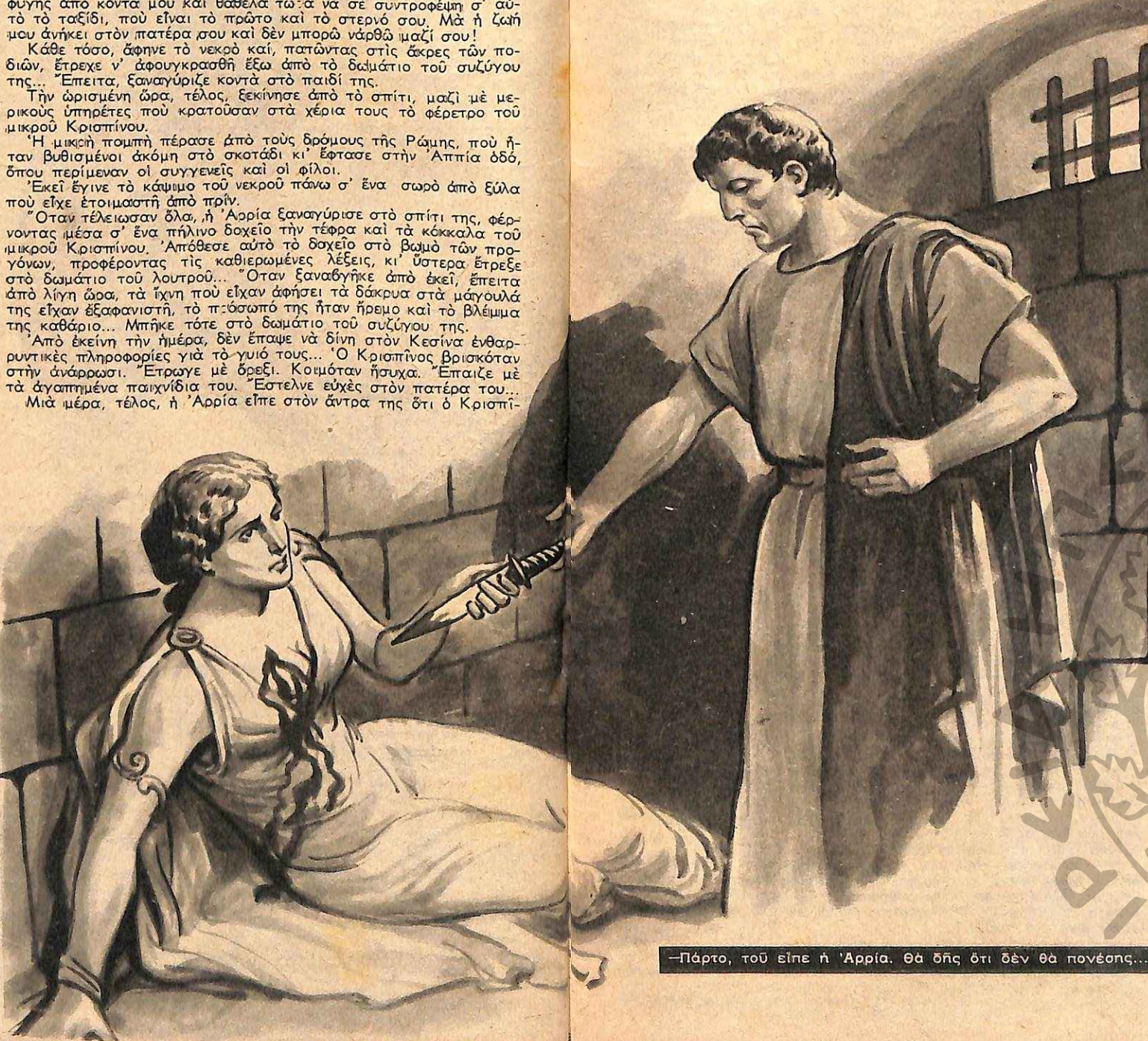
Με τον καιρό, ο Κεσίνα έγινε καλά και σηκώθηκε από το κρεβάτι. Η 'Αρρία περίμενε κάμποσες ημέρες ακόμη, για να βεβαιωθεί πως ο σύζυγός της θα μπορούσε ν' ανδρική στην τρομερή είδησι, και τότε μόνον του φανέρωσε πως δεν είχε πια γυιό...

Οι δυο σύζυγοι, που τους ένωσε μια μεγάλη και τρυφερή αγάπη, μπορούσαν τώρα να κλαίνε μαζί το χαμένο παιδί τους.

Εύρισκαν τώρα βαρεία την ατμόσφαιρα της Ρώμης, που έκλεινε γι' αυτούς τόσες θλιβερές αναμνήσεις, κι' έφυγαν αργότερα για την 'Ιλλυρία, όπου ο Κεσίνα είχε μεγάλα κτήματα.

Στο θρόνο της Ρώμης βρισκόταν την εποχή εκείνη ο Κλαύδιος, που είχε εγκαταστήσει με τον καλύτερο τρόπο την εξουσία του, αλλά που, με τον καιρό, είχε εξελιχθή σ' έναν σκληρό κι' αίμοδιψή τύραννο. Δεν τον ενδιέφερε πια η αγάπη κι' ο σεβασμός των πολιτών που ζούσαν μέσα στην άπεραντη αυτοκρατορία του. Το μόνο που ήθελε ήταν να τον τρέμουν όλοι. Κάθε τόσο, σκότωνε άθώους, επιφανείς πολίτες της Ρώμης, για να δείξη την παντοδυναμία του.

Μια μέρα, λοιπόν, ένας εκατόνταρχος μαζί με μερικούς πραι-

—Πάρτο, του είπε η 'Αρρία. Θα δής ότι δεν θα πονέσεις...

τωριανούς έφτασαν μ' ένα πλοίο στις Ιλλυρικές ακτές. Βγήκαν στην ξηρά κι' έτρεξαν στο σπίτι του Κεσίνα.

— Ο αυτοκράτωρ σε ζητάει στη Ρώμη, του είπε ο εκατόνταρχος, αφού τον χαιρέτησε με σεβασμό.

— Τί με θέλει ο αυτοκράτωρ; ρώτησε εκπληκτος ο Κεσίνα.

— Ο εκατόνταρχος ανασήκωσε τους ώμους.

— Αυτό δεν μου το είπε, απάντησε. Το πλοίο μας περιμένει και πρέπει να φύγω! άμέσως. Αυτές είναι οι διαταγές που έχω.

Ο Κεσίνα κατύλαβε.

— Είμαι έτοιμος, είπε.

Η 'Αρρία είχε παρακολουθήσει σιωπηλή αυτή τη σκηνή. Άλλ' όταν είδε τους πραιτωριανούς του Κλαυδίου ν' απομακρύνονται μαζί με το σύζυγό της, έτρεξε στον εκατόνταρχο.

— Ο σύζυγός μου, του είπε, υπηρέτησε την πολιτεία κι' έχρημάτισε ύπατος και πραιτωρ. Οι νόμοι μας δρίζουν, λοιπόν, ότι πρέπει να του φερθήτε ανάλογα με τα αξιώματά που είχε ως τώρα και να του δώσετε δούλους για να τον υπηρετούν στο φαγητό του και να τον βοηθήνε στο ντύσιμό του. Άλλα δεν θα χρειαστή να κάμετε τίποτε από όλα αυτά, αρκεί να με πάρετε μαζί σας. Θά τον υπηρετήσω στο ταξίδι σαν την πιο άφοσιωμένη δούλη.

— Δεν έχωμε ανάγκη από δούλους, της απάντησε ο εκατόνταρχος. Θά είναι τιμή για τους στρατιώτες μου να υπηρετήσουν τον ένδοξο Κεσίνα και να φροντίσουν ώστε να μην του λείψη τίποτε.

Λέγοντας αυτά, την απομάκρυνε με μια κίνηση του χεριού του.

Το μικρό απόσπασμα των πραιτωριανών κατέβηκε στην προκυ-

μαία και έπιδιδάσθηκε μαζί με τον Κεσίνα από τον ένα στον άλλο στους καραβοκύρηδες, που είχαν αραγμένα τα καράβια τους εκεί, και να τους προσφέρε κολοσσάκια ποσά για να την πνε

στην 'Ιταλία. Άλλ' όλοι δίσταζαν, γιατί δεν ήθελαν ν' ανακατευ-

τούν στις υποθέσεις του αυτοκράτορος.

Στο τέλος, όμως, ο ιδιοκτήτης μιάς ψαρόβαρκας δελεάστηκε από τις προσφορές της και προθυμοποιήθηκε να την πάει ως την 'Οστία.

— Αν δεν προσπαρώμε αυτό το πλοίο, δεν θα φτάσωμε, όμως, ούτε έπειτα απ' αυτό, της είπε.

Και, πραγματικά, τα δυο πλοία έφτασαν σχεδόν ταυτόχρονα.

Η 'Αρρία έτρεξε άμέσως στη Ρώμη και παρουσιάστηκε στον Κλαύδιο.

— Καίσαρ, του είπε, ο άντρας μου είναι άθώος και το ξέρετε καλύτερα από κάθε άλλον.

— Άλλ' δεν έχουμε τίποτα για ν' αντιδράση στην αντίστασή του Σκριδωνιανού, απάντησε ο αυτοκράτωρ.

— Πώς μπορούσε ν' αντιδράση, αφού δεν είχε τη δύναμη;

— Αφού δεν αντιτάχθηκε στο Σκριδωνιανό, αυτό σημαίνει πως ήταν μαζί του, συνέχισε ο Κλαύδιος. Οι κρυφοί έχθροί μου είναι

πιο επικίνδυνοι από τους φανερούς.

Η 'Αρρία κατάλαβε πως ήταν μάταιο να προσπαθήση να τον πείση με τη λογική κι' έπεσε στα γόνατα.

— Έλεος! έκέτευσε.

— Ο αυτοκράτωρ δεν έχει το δικαίωμα να συγχωρή, απάντησε αδυσώπητος ο Κλαύδιος.

Και τερμάτισε την ακρόαση. Η 'Αρρία πήρε τότε την απόφαση να πεθάνη μαζί με το σύζυγό της.

Η συνήθεια αυτή είχε διαδοθή στη Ρώμη από την εποχή του Τιβερίου. Πολλές γυναίκες, για να δείξουν την περφοήνη τους στον τύραννο, που σκόρπιζε το θάνατο δόλγυρά του, πέθαιναν μαζί με τους συζύγους τους, που έπρεταν θύματα της αυτοκρατορικής θηριωδίας. Τα παραδείγματα της Παξία, της συζύγου του υπάτου Πομπωνίου Λαμπέους, και της Σέστιας, της συζύγου του κωμαδιουργού Μαμέρκου Σκώρου, ήταν γνωστά ακόμη στη μνήμη όλων.

— Αφού ο αυτοκράτωρ δεν θέλει να χαρίση τη ζωή στον άντρα μου, δεν μου μένει παρά να πεθάνω μαζί του, είπε η 'Αρρία στους δικούς της.

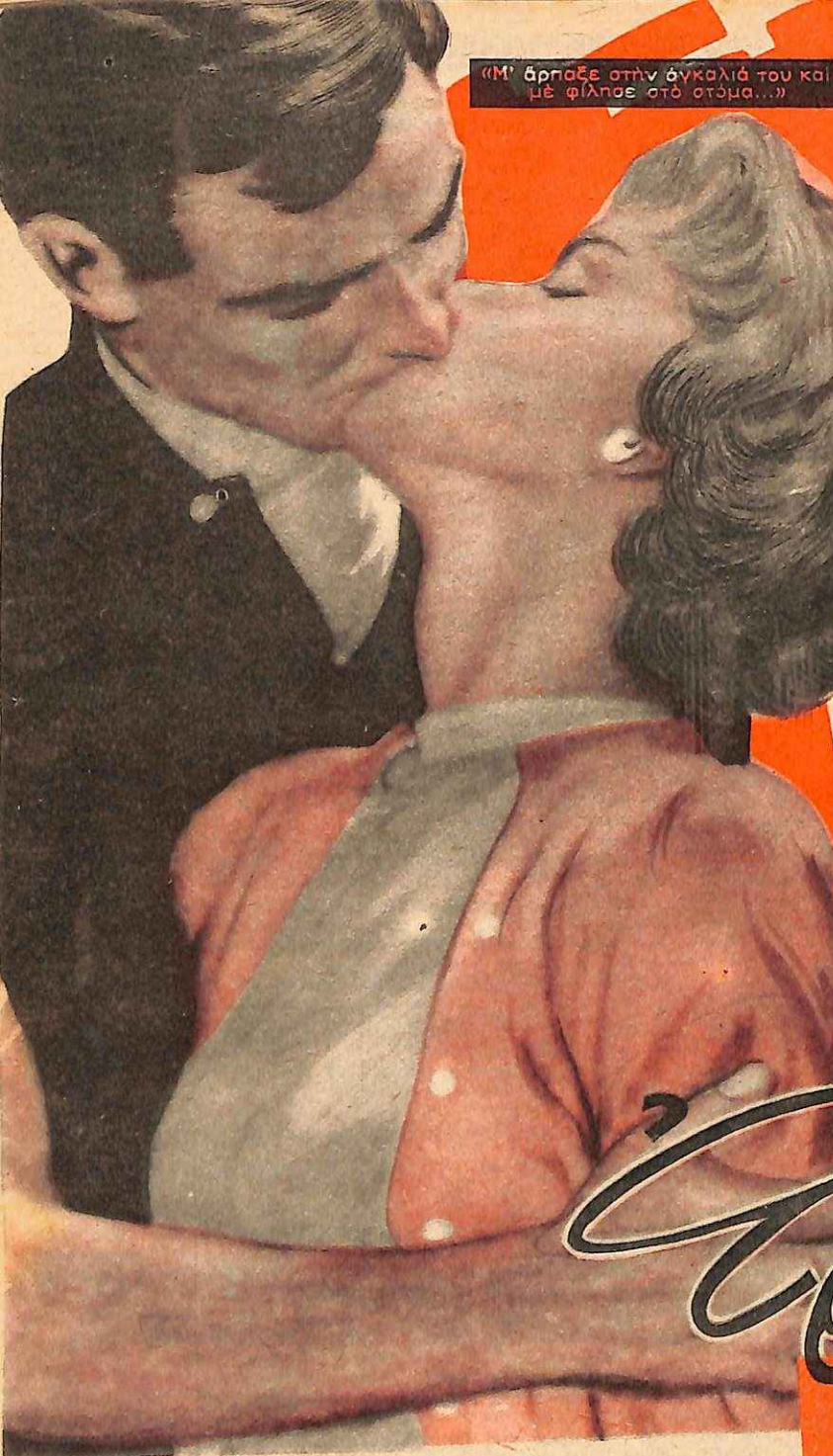
Τού κάκου ο γαμπρός της Θρασέα προσπάθησε να την κόμη ν' αλλάξη γνώμη.

— Αν μια μέρα έρχοταν η σειρά μου να πεθάνω, γιατί αυτή θα ήταν η θέλησι του αυτοκράτορος, θ' άφινες την κόρη σου να πεθάνη μαζί μου; της είπε.

— Αν η κόρη μου είχε ζήσει κοντά σου τόσα χρόνια όσα εγώ με τον άντρα μου κι' αν την έδεναν μαζί σου η αγάπη κι' η άμετρη φιλία, πού με δένουν με τον Κεσίνα, θα της έδινα πρόθυμα τη συγκατάθεσί μου, απάντησε η 'Αρρία.

— Άλλά δεν θα σ' αφήσωμε έμεις να πεθάνης, της είπε ο Θρασέα. Είναι χρέος μας να σ' έμποδίσωμε.

— Και νομίζετε πως θα μπορέσετε να το κάμετε; τον ρώτησε.

«Μ' άρπαξε στην άγκαλιά του και με φίλησε στο στόμα...»

»Μ' άρπαξε τότε στην άγκαλιά του και με φίλησε στο στόμα. Δεν βρήκα τη δύναμη ν' αντισταθώ. Έλασα μόνο δυνατά κι' ανόητα.
»Όταν γυρίσαμε, μου φίλησε πολλές φορές τὰ χέρια και μου είπε:
— Θά σάς περιμένω αύριο εδώ, την ίδια ώρα.
»Κουνήσα άρνητικά τὸ κεφάλι μου. «Άδικα θὰ με περιμένει, δεν θὰ πάω».
«25 Ἰουλίου.— Έκανα τὴ σκέψη πὼς θάταν καλύτερα νὰ ξαναδῶ τὸν Ρομπέρ γιὰ νὰ ἐξηγηθῶ... και γιὰ νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ τὴ Λουίζα ποὺ τὸν λατρεύει. Μά, μόλις τὸν εἶδα, ἔξασα ἀμέσως, ὅτι ἤθελα νὰ τοῦ πῶ, καὶ μιλήσαμε πάλι γιὰ τὴν ἀγάπη μας.
«20 Αὐγούστου.— Εἶχα ἓνα μῆνα σχεδὸν νὰ γράψω στὸ ἡμερολόγιό μου. Πέρασα μέρες ἀγωνίας, χαράς, ἔρωτα, εὐτυχίας! Ἀγαπᾷ τρελλὰ τὸν Ρομπέρ! Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου, ὁ Πιέρ μου στέλνει συχνὰ βιαστικά γράμματα ἀπ' τὴν Ἀμερική. Τοῦ ἀπαντῶ με τὴ βοήθεια τῆς μητέρας μου, ποὺ βρίσκει πάντα μερικές εὐγενικές κι' ὥριμες φράσεις.
»Ἡ Λουίζα ξαναρρώστηκε, καὶ τώρα σβύνει σιγὰ-σιγὰ...
«30 Αὐγούστου.— Πόσο εἶμαι λυπημένη! Σήμερα πέθανε ἡ Λουίζα, χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ με δῇ. Στὸ γυρισμό μας ἀπ' τὸ νεκροταφεῖο, βρήκαμε ἓνα τηλεγράφημα: Ὁ Πιέρ ἔφυγε ἀπ' τὴν Ἀμερική, καὶ σὲ λίγες μέρες θὰ βρίσκεται στὴ Μασσαλία.
»Εἶσ' εὐχαριστήμένη; με ρώτησε ἡ μαμά;
— Εὐχαριστήμένη μόνο; Εἶμαι τρελλή ἀπ' τὴ χαρά μου! Μὰ ἡ καρδιά μου ἔκλαιγε. Μόλις νύχτωσε, ἔτρεξα νὰ βρῶ τὸν Ρομπέρ ἔπεσα κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ ἐξήγησα ὅ,τι εἶχε συμβῇ.
— Ὄες νὰ φύγουμε μαζί; μοῦ ψιθύρισε τρυφερά.
— Ναί, ναί, πάρε με μακριὰ ἀπὸ δᾶ, πολὺ μακριὰ!
«10 Σεπτεμβρίου.— Βγήκα ἀπ' τὸ σπίτι, τάχα πὼς θὰ πῆγαίνα στὴν ἐκκλησία, κι' ἔτρεξα στὸ σταθμό.
»Ἦμουν ἀνυπόμονη, κι' ὅμως φαίνονταν ἀπαθής. Τὸ τραῖνο ἔφτασε ξαφνικά καὶ μ' ἔκανε νὰ παγῶσω ἀπ' τὸ φόβο μου. Μὰ συνήλθα γρήγορα, ἀνέβηκα σ' ἓνα βαγόνι καὶ πλησίασα στὸ παράθυρο. Δεν εἶχα πάρει τίποτα μαζί μου, οὔτε μιὰ βαλίτσα...
»Μὰ ποῦ ἦταν ὁ Ρομπέρ; Γιατί ἀργαῖσε;... «Ἄν δεν ἔρχοταν, ... Νάτος! Τὸν εἶδα νὰ βγαίνει ἀπ' τὴν αἰθουσα ἀναμονῆς καὶ νὰ τρέχει πρὸς τὸ τραῖνο. Μὲ εἶδε κι' ἐκεῖνος καὶ μου ἔκανε ἓνα νόημα.
»Ξαφνικά ὅμως, στάθηκε κι' ἔκανε νὰ γυρίσῃ πίσω. Γιατί ἄραγε; Μήπως νόμιζε πὼς δεν ἦμουν ἐγώ; Μήπως δεν με γινώριζε;
»Ἐτοιμαζόμουν νὰ κατεβῶ ἀπ' τὸ βαγόνι καὶ νὰ τρέξω κοντὰ του, ὅταν ἓνα σταθερὸ χέρι ἀκούμπησε στὸν ὤμο μου. Στράφηκα κι' ἀντίκρυσα τὸν πατέρα μου, με τὸ ἀπαθὲς κι'

Ερωτιμὲς ΤΡΕΛΛΕΣ

ΛΙΣΟΝΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

»9 Ἰουλίου.— Έλαβα σήμερα ἓνα γράμμα ἀπ' τὸν ἀρραβωνιαστικό μου, λιγόλογο καὶ βιαστικό. Ένας πολυάσχολος ἐπιχειρηματίας, σὰν τὸν Πιέρ, δεν βρίσκει καιρὸ νὰ γράψῃ λίγες τρυφερὲς φράσεις στὴ μικρούλα του Μάρθα... Κι' ὅμως ἡ μαμά κι' ὁ μπαμπᾶς τὸν θεωροῦν ἰδανικὸ σύζυγο, ποὺ θὰ μοῦ ἐξασφαλίσῃ μιὰ ἀνεπὶ ζωῇ. Ποιὸς ξέρει, ἴσως νάχουν δίκιο...
»Σήμερα τ' ἀπόγεμα, εἶχα ξαπλώσει στὴν ἀκρογιαλιά. Ἡ Λουίζα ἦρθε κι' αὐτὴ κοντὰ μου. Ἡ καὶ μὲν! Εἶναι τόσο ἀδύ.στη ἀκόμα!... καὶ τόσο μόνι!
» Σὲ λίγο, ἦρθε κι' ὁ Ρομπέρ, ὁ φοβερός γυναικοκατακτητὴς, ποὺ τρομοκρατεῖ ὅλους τοὺς γονεῖς κι' εἶναι τὸ σκιάχτρο τῶν συζύγων. Ἀπὸ τότε ποὺ ἀρραβωνιάστηκα, ἀναζητᾷ διαρκῶς τὴ συντροφιά μου. Μοῦ εἶναι πολὺ συμπαθητικός. Κι' ὕστερα, μ' εὐχαριστεῖ ποὺ κάνω κόρτε στὴ Λουίζα, γιατί ἔτσι διασκεδάζει λίγο ἡ μελαγχολικὴ φίλη μου.
«20 Ἰουλίου.— Μοῦ φαίνεται πὼς κάτι ἔχει ἡ Λουίζα, αὐτὲς τὶς μέρες. Εἶναι διαρκῶς λυπημένη. Πολὺ φοβάμαι πὼς πῆρε στὰ σόδαρὰ τὸ φλέρι τοῦ Ρομπέρ. Θάθελα νὰ τῆς πῶ πὼς ὁ κύριος αὐτὸς διασκεδάζει κλέβοντας τὶς καρδιὲς τῶν κοριτσιῶν κι' ὕστερα τὰ παρατάει στὴν τύχη τους. Μὰ θὰ τὴν ἔκανα νὰ πονέσῃ... ἡ θὰ φανταζότανε πὼς τὴν ἔλεω ἀπ' τὴ ζήλεια μου.
«24 Ἰουλίου.— Σήμερα κάναμε ἓνα ὥραῖο περίπατο στὸ δάσος με τὸν Ρομπέρ. Μὲ κῦτταζε περίεργα με τὰ μαῦρα, τὰ φλογερά του μάτια κι' ἔκανε νὰ χτυπήσῃ ἡ καρδιά μου ἀπὸ μιὰ πρωτογνώριστη συγκίνηση. Ἦμουν τόσο ταραγμένη, ὥστε δεν μπορού- τοῦνῶριστη συγκίνηση. Ἦμουν τόσο ταραγμένη, ὥστε δεν μπορού- σα νὰ μιλήσω. Στὸ τέλος ὅμως, βρήκα τὸ θάρρος νὰ τοῦ πῶ πὼς ἐνοιώθα μιὰ μεγάλη τρυφερότητα γι' αὐτόν.

αυστηρὸ πρόσωπό του!... Μοῦ φάνηκε τότε πὼς θὰ λιπεθυμοῦσα.
»Μάρθα, μοῦ εἶπε σοδάρᾳ, εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σου νὰ πᾶς στὴ Μασσαλία γιὰ νὰ ὑποδεχθῇς τὸν ἀρραβωνιαστικό σου. Μποροῦσες ὅμως νὰ μᾶς τὸ πῆς, κι' ὅχι νὰ φύγῃς ἔτσι κρυφά!
»Θεέ μου! Οὔτε εἶχα φαντασθῇ καθόλου πὼς τὸ τραῖνο ἐκεῖνο πῆγαίνα στὴ Μασσαλία!... Μὰ ἡ ἀλήθεια ἦταν ἄλλη: Ὁ πατέρας μου θὰχε ἀνακαλύψῃ ἀσφαλῶς τὸ σχέδιό μου καὶ τώρα με κοροῖδε... Ἡ μήπως μιλοῦσε σοδάρᾳ;
»Ἀπ' τὴν ταραχή μου, ἔξασα νὰ βγάλω εἰσιτήριο...
»Δεν πειράζει, ἀπάντησε ὁ πατέρας μου. Φρόντισα ἐγώ.
»Μοῦδωσε μιὰ βαλίτσα καὶ πρόσθεσε:
»Ἡ μητέρα σου ἔβαλε ἐδῶ μέσα λίγα φορέματά σου...
»Κάθισε ὕστερα ἀντίκρυ μου, ἀνοίξε μιὰ ἐφημερίδα κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ, ἤσυχα-ἤσυχα. Θάθελα νὰ τοῦ φωνάξω:
»Δεν ἀγαπᾷ τὸν Πιέρ δεν θέλω νὰ τὸν παντρευτῶ! Ὁ μεγάλος μου ἔρωτας εἶναι ὁ Ρομπέρ!
»Μὰ ἤξερα πὼς θάχανα ἀδικὰ τὰ λόγια μου.
»Πολὺ καλά, κόρη μου, θὲ μοῦ ἀπαντοῦσε ὁ μπαμπᾶς, σκέ- φθηκες ὅμως πὼς ὁ Ρομπέρ δεν ἔχει δημιουργήσει ἀκόμη μιὰ θεοὶ καὶ πὼς δεν εἶναι ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀντικρύζουν με σοβα- ρότητα τὴ ζωή;... Γι' αὐτό, πρέπει νᾶσαι εὐχαριστήμένη ποὺ σ' ἔ- σωσα ἀπὸ μιὰ τρέλλα!...
»...Τώρα εἶμαι στὴ Μασσαλία μαζί με τὸν πατέρα μου. Αὐριο φτάνει ὁ Πιέρ με τὸ ὑπερκαθένιο.
»Θὰ παντρευτῶ τὸ Νοέμβριο... Μὰ ἡ καρδιά μου θάνα κρύα σὰν τὸν πάγο».

Α. ΜΠΑΡΜΠΕ

Πὼς καταπολεμοῦνται οἱ ἐκδηλώσεις τῆς

Π ΟΛΛΑ ἀπ' ὅσα πιστεύει ὁ κόσμος γιὰ τὴ λευχαιμία, δεν ἀνταποκρίνονται στὴν πραγματικότητα. Δεν εἶναι ἀλήθεια π. χ. ὅτι ἡ βαρεὶά αὐτὴ ἀσθένεια εἶναι «καρκίνος τοῦ αἵματος». Τὸ αἷμα δεν πᾶζει καθόλου ρόλο σ' αὐτὴν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀντανακλᾷ γεγονότα ποὺ συμβαίνουν στὰ αἰμοποιητικὰ ὄργανα: στὸ μυελὸ τῶν ὀστέων, στὴ σπλήνα, στὰ λεμφικὰ γάγγλια καὶ στὸ ἥπαρ.
Δεν εἶναι ἀλήθεια ἐπίσης ὅτι, στὴ λευχαιμία, «τὰ λευκὰ αἰμο- σφαίρια τρώνε τὰ ἐρυθρὰ». Ἀπλῶς καὶ μόνον, παράγονται σὲ ὑπερ- βολικὰ μεγάλῃ, ἀφύσικῃ ποσότητι, κι' ἔτσι προκαλεῖται μιὰ ἀναιμία.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

ΤΗΣ

Λευχαιμίας

Ἀντιθέτως, εἶναι σωστὴ ἡ ἀντίληψη ὅτι ἡ λευχαιμία χτυπάει ἀπροειδοποίητα τὰ θύματά της κι' ὅτι εἶναι ἀμείλικτη καὶ ἀνιάτη, μπορεῖ ὅμως ν' ἀναχαιτι- σθῇ προσωρινὰ με τὰ καινούργια μέσα ποὺ μᾶς προσφέρει ἡ Ἐπιστήμη.
Ἡ λευχαιμία ἀποτελεῖ μιὰ ἀναρχικὴ ὑπεραύξησι τῶν λευκῶν αἰμοσφαιρίων καὶ ἄλλων κυττάρων, ὅχι κανονικῶν, στὰ αἰμοποιητικὰ ὄργανα. Τὰ αἰμοσφαίρια καὶ τὰ κύτταρα αὐτὰ περνοῦν στὸ αἷμα. Ἡ πληθώρα τους δὲ φερ- νει, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐλάττωσις τῶν στοιχείων ἀπ' τὰ ὅποια σχηματίζονται τὰ ἐρυθρὰ αἰμοσφαίρια. Ἔτσι, προκαλεῖται ἡ- λειψις αὐτῶν τῶν αἰμοσφαιρίων, κι' ἐπομένως ἀναιμία.
Ἡ ἴδια ὑπερπαραγωγή κυττάρων προκαλεῖ διόγκωσι τοῦ ἥπα- τος, τῆς σπλήνας καὶ τῶν λεμφικῶν γαγγλίων, ποὺ εἶναι ὀδυνηρὴ κάποτε.
Πρὶν ὅσοι οἱ ἀδένες τοῦ τραχήλου, τῶν μασχαλῶν, τῶν βουβῶ- νων, τοῦ στήθους, τῆς κοιλίας. Ἐπίσης τὸ σπῆκτι καὶ ἡ σπλήνα. Καὶ τὰ κόκκαλα πονᾶνε, γιατί αὐξάνει πολὺ ὁ μυελὸς ποὺ πε- ριέχουν.
Αὐτὲς τὶς βασικὲς ἀλλοιώσεις προκαλεῖ ἡ λευχαιμία. Τὰ κύ- ρια συμπτώματά της, συνέπειες ὅλα τῆς ἀναιμίας, εἶναι: κόπω- σις, ὥχρότης, δύσπνοια, ταχυπαλμία. Ἡ ἔλλειψις «αἰμοπεταλίων» στὸ αἷμα φέρνει συχνὲς αἱμορραγίες. Ἡ κοιλία παρουσιάζει πρήξιμο.
Ὡστόσο, ἡ διάγνωσις δεν εἶναι τόσο ἀπλή. Πρῶτον, γιατί δεν παρουσιάζουν ὅλοι οἱ ἄρρωστοι αὐτὰ τὰ συμπτώματα, με τὴν ἴδια ἔνταση καὶ σειρά ἐμφάνισης, καὶ δεύτερον γιατί κάθε τέ- τοιο σύμπτωμα μπορεῖ κἀλλίστε νὰ βρεθῇ καὶ σὲ ἀρκετὲς ἄλλες ἀσθένειες.

Σὲ περίπτωσι λοιπὸν ἀμφιβολίας, ὁ γιὰτρὸς παίρνει δείγματα ἱστών ἀπὸ τὰ αἰμοποιητικὰ ὄργανα καὶ τὰ ἐξετάζει μικροσκοπι- κῶς. Προτιμᾷ συνήθως νὰ πάρῃ τὸ δείγμα αὐτὸ ἀπ' τὸ μυελὸ, εἰσάγοντας μιὰ βελόνα σὲ κάποιο ἀπ' τὰ μαλακώτερα ὀστά, ἔ- πειτα ἀπὸ τοπικὴ ἀναισθησία, καὶ ἀπορροφώντας λίγο ἀπ' τὸ περιεχόμενό του.
Εἶναι μιὰ μέθοδος ἀπλή καὶ σχεδὸν ἀνώδυνη. Ἄν ὅμως ὁ γι- ατρός πρέπει νὰ πάρῃ τὸ δείγμα ἀπὸ τὰ λεμφικὰ γάγγλια, τὸ ἥπαρ ἢ τὴ σπλήνα, χρειάζεται ἐγκλίσεις γι' αὐτό. Καὶ πάλι δέ, μένει κάποτε κάποια ἀμφιβολία.

Μαζὶ με τὴ διάγνωσι τῆς λευχαιμίας, πρέπει νὰ καθορισθῇ καὶ ὁ τύπος τῆς, γιὰ ν' ἀποφανθῇ ὁ γιὰτρὸς γιὰ τὸν τρόπο καὶ τὶς πιθανότητες τῆς ἀναχαίσεως τῆς ἀσθένειας. Πράγματι, ὑπάρ- χουν διάφοροι τύποι λευχαιμίας, ἀναλόγως τοῦ ὄργανου ποὺ ἔχει προσβληθῇ, τοῦ εἴδους τῶν κυττάρων ποὺ βρίσκονται στὸ αἷμα, καὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς ἀσθένειας.

Όταν ἡ ἀρρώστια προχωρῇ ραγδαίᾳ καὶ ὑπάρχουν στὸ αἷμα πολλὰ νεοσχηματισμένα κύτταρα, λέμε ὅτι πρόκειται περὶ ὀξείας λευχαιμίας. Ἄν ἀντιθέτως τὰ κύτταρα εἶναι παλαιότερα, μιλάμε γιὰ χρόνια λευχαιμία.

Υπάρχουν ἔξ ἄλλου ἡ λεμφικὴ καὶ ἡ μυελογενὴς λευχαιμία. Ἡ πρώτη ἀρχίζει στὰ λεμφικὰ γάγγλια καὶ στὴ σπλήνα, στὰ ὄργανα δηλαδὴ ποὺ παράγουν τὰ λεγόμενα «λεμφοκύτταρα», καὶ συνεπῶς αὐτὰ τὰ κύτταρα κυριαρχοῦν μέσα στὸ αἷμα σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι.

Ἡ μυελογενὴς λευχαιμία προσβάλλει κυρίως τὸν μυελὸ τῶν ὀστέων, καὶ τότε κυριαρχοῦν στὸ αἷμα τὰ κύτταρα ἐκεῖνα ποὺ σχη- ματίζονται μέσα σ' αὐτόν.

Ἡ ὀξεία λεμφικὴ λευχαιμία παρατηρεῖται κυρίως στὰ παιδιά, ἐνῶ ἡ χρόνια λεμφικὴ λευχαιμία εἶναι ἀσθένεια τῆς προχωρημένης ἡλικίας.

Στὴν πρώτη, ὁ ἄρρωστος δεν εἶχε ὡς τώρα περισσότερη ζωὴ ἀπὸ μερικῶν ἐβδομαδῶν ἢ μηνῶν. Τελευταίως ὅμως, τὰ νέα θε- ραπευτικὰ μέσα παρέτειναν σιγὰ-σιγὰ αὐτὴ τὴν προθεσμία μέ- χρι ὀλοκλήρων ἐτῶν.

Ἡ χρόνια λεμφικὴ λευχαιμία εἶναι ἡ πιὸ «ἥπια» μορφή τῆς ἀ-

Ἡ συσκευή αὐτὴ περιέχει ραδιοκαθῆλτιον, χρησιμοποιεῖται δὲ γιὰ ἀκτινοθεραπεία, προκεμένου γιὰ λευχαιμία ἢ γιὰ καρκί- νους, ποὺ βρίσκονται βαθειὰ στὸ σῶμα, ἰδίως δὲ στὶς περιοχὲς τοῦ κεφαλοῦ ἢ τοῦ τραχήλου.

σθενείας. Ἐπιτρέπει συχνὰ στὸν ἄρρωστο νὰ ζήσῃ 10 ἢ 20 χρό- νια ἀκόμη.

Ἡ ὀξεία μυελογενὴς λευχαιμία εἶναι ἀσθένεια τῶν ἐνηλίκων, συνοδεύεται δὲ ἀπὸ τὴ χειρότερη πρόβλεψι, γιατί δεν ἔχει βρεθῇ ὡς τώρα κανένα φάρμακο ἐναντίον της.

Τέλος, ἡ χρόνια λευχαιμία προσβάλλει κι' αὐτὴ τοὺς ἐνηλίκους, ὑποχωρεῖ ὅμως προσωρινὰ σὲ διάφορες θεραπείες, κι' ἔτσι ὁ ἄρρωστος μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἀρκετὰ χρόνια.

Ἄλλοτε, ἡ θεραπεία τῆς λευχαιμίας ἀπέδλεπε ἀποκλειστικά στὴν ἐλάττωσι τῶν λευκῶν αἰμοσφαιρίων στὸ αἷμα. Ἀργότερα, οἱ γιᾶτροι κατέλαβαν ὅτι ἔπρεπε μᾶλλον νὰ στρέψουν τὶς προσπά-θειές τους πρὸς τὰ ὄργανα ποὺ παράγουν αὐτὰ τὰ αἰμοσφαίρια. Πάντως, σήμερα δεν μποροῦμε ἀκόμη νὰ πούμε πὼς θεραπεύει ἡ ἐπιστήμη τὴ λευχαιμία ἐφόσον ἄλλωστε δεν τὴν ἔχει καταλάβει ἀρκετὰ. Καταπολεμεῖ μόνο τὶς ἐκδηλώσεις τῆς, τὰ συμπτώματά της.

Τὰ μέσα ποὺ χρησιμοποιοῦνται συνή-θως, εἶναι: μεταγγίσεις αἵματος, φάρ-μακα καὶ ἀκτινοβολίες.

Ἡ ἀκτινοθεραπεία γίνεται εἴτε με ἀκτίνες X εἴτε με ραδιοσότοπα τοῦ κο-βαλτίου, τοῦ φωσφόρου ἢ τοῦ χρυσοῦ.

Τὰ φάρμακα διαίρονται σὲ τρεῖς κα-τηγορίες: ἐκεῖνα ποὺ καταστρέφουν τοὺς ἱστούς, ἐκεῖνα ποὺ παρεμποδίζουν τὴν ἀναπαραγωγή τῶν κυττάρων, καὶ διά-φορες ὁρμόνες ποὺ δεν ἔχει ἀκόμη ἐξη-γηθῇ τελείως ὁ ρόλος τους (ὅπως εἶναι ἡ πρενιζόλη καὶ ἡ πρενιζολόνη).

Ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ μέσα εἶναι «δι-κοπο μαχαίρι», γιατί προσβάλλουν συγ-χρόνως καὶ τοὺς γειτονικοὺς ὕγιεις ἱ-χρόνους καὶ τοὺς γειτονικοὺς ὕγιεις ἱ-χρόνους.

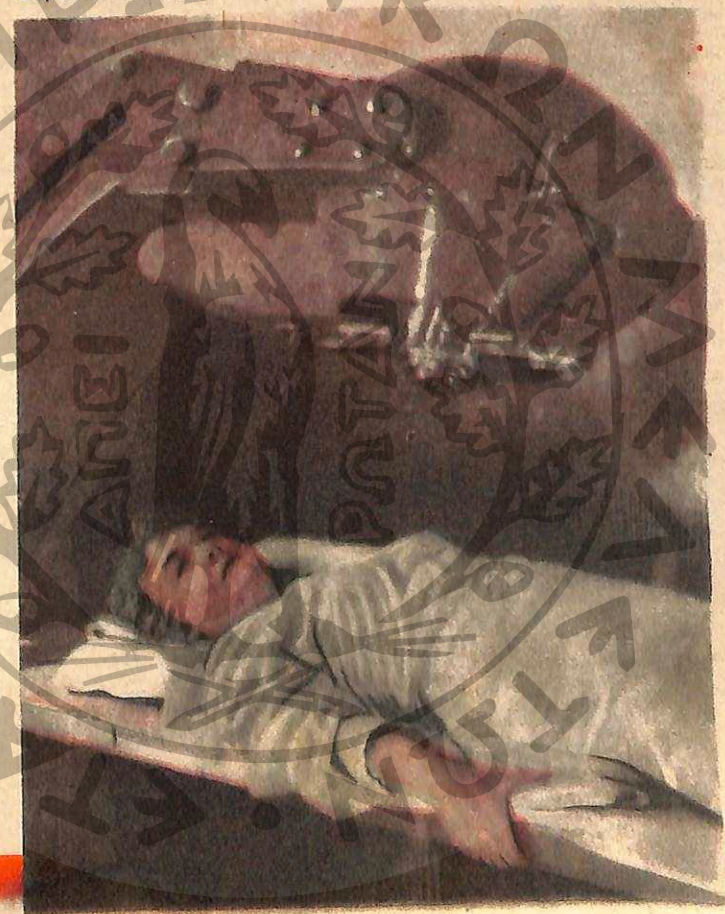
στοὺς, ἡ προκαλοῦν δυσάρεστες καὶ ἐπικίνδυνες παρενέργειες. Μὲ τὶς μεταγγίσεις αἵματος, ἀφ' ἐνὸς ἐλαττώνεται ἡ ἀναιμία καὶ ἀφ' ἑτέρου προσφέρεται στὸ αἷμα κάποιο ὠφέλιμο συστατικό, ποὺ βρίσκεται ἴσως στὸν ὀρρό του.

Ἀπ' ὅλες τὶς ἐπιπλοκὲς τῆς λευχαιμίας, ἡ σοδάρωτηρ εἶ-ναι οἱ αἱμορραγίες. Ὀφείλονται στὴν ἔλλειψι αἰμοπεταλίων στὸ αἷμα. Κι' ὅταν ἀκόμη γίνῃ μεταγγίσις ξένου αἵματος, τὰ πο-λύτιμα αὐτὰ συστατικά δεν διατηροῦνται γιὰ πολὺ στὴ ζωὴ μέσα στὸ αἷμα τοῦ ἀσθενοῦς.

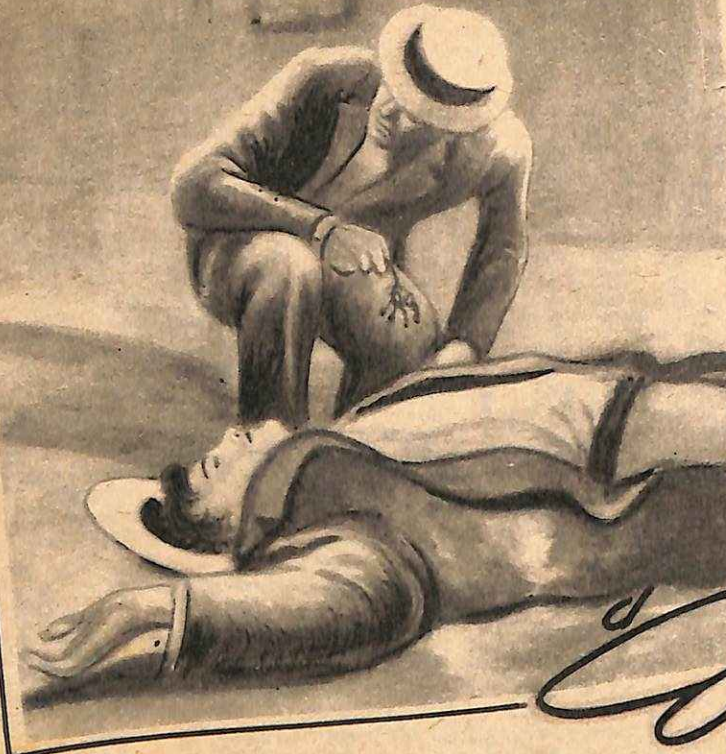
Ἐχουν δοκιμασθῇ διάφορα φάρμακα ἐναντίον τῆς τάσεως αὐτῆς πρὸς τὴν αἱμορραγία, κανένα ὅμως δεν ἀποδείχθηκε πραγματικὰ ἀποτελεσματικό.

Όσον ἀφορᾷ, τέλος, τὴν αἰτία τῆς λευχαιμίας, ὑπάρχουν διά-φορες θεωρίες. Ἡ ἐπικρατέστερη παραδέχεται ὅτι πρόκειται γιὰ καρκινώδη κατᾶστασι τῶν αἰμοποιητικῶν ὀργάνων. Ἄλλη ὑποστη-ρίζει κάποια ἀλλοίωσι τῶν χημικῶν ἀντιδράσεων τοῦ σώματος. Κι' ἄλλη — ἡ πιὸ καινούργια ἀπ' ὅλες — ἀποδίδει τὴ λευχαιμία σὲ μό-λυνσι ἀπὸ κάποιον ἀγνωστο ἀκόμη παράγοντα.

Στὰ τελευταῖα χρόνια, ἡ λευχαιμία γίνεται ὀλοένα συχνότερη. Ἄν ἀληθεύῃ δὲ ἡ τρίτη θεωρία, δεν ἀποκλείεται νὰ καταστήσῃ μιὰ μέρα παγκόσμια ἐπιδημία, σὰν τὴν πανώλη τοῦ Μεσαίωνα. Ἀς ἐλπίσουμε ὅμως ὅτι ὡς τότε, ἡ Ἐπιστήμη θὰ ἔχῃ ἐπιτύχει νὰ τὴ δαμάσῃ τελείως.

Σε λίγα λεπτά, ο δολοφόνος έγινε κάτοχος των πολυτίμων κλειδιών...

Τα παλιά εικοσόφραγκα που προδίδουν το δολοφόνο

ΚΑΘΕ βράδυ μετά τις έννεα άρχιζε το δεύτερο πρόγραμμα της διπλής ζωής του Ζωρζ Φλοράνς, του έντιμου κάτοχου των πολυτίμων κλειδιών. Είχε περάσει τα σαράντα, μά ήταν άγαντος και ούτε σκεπτόταν να δημιουργήσει οικογένεια. "Όταν τακτοποιούσε τους λογαριασμούς και έκλεινε τα βιβλία του έβγαζε από την Τράπεζα σαν ύπνωσιμώνας. Τον μεθούσε η σκέψη πως σε λίγο θα παραχωρούσε τον έαυτο του στις κρυφές επιθυμίες του. Με άργο βήμα, χαϊδεύοντας στις προθήκες των μεγάλων βιβλίων, τραβούσε στη συνεισφορά του μεγάλου λιμανιού για να κατασταλάξει στα ύποπτα κέντρα, εκεί που οι μπουτίες των λικέρ έρέθιζαν τις αισθήσεις και οι γυναίκες αγοράζονταν μ' ένα ζευγάρι καλτσες.

Κάθε πρωί όμως, ξαναγινόνταν ο αούστηρος και σοβαρός τραπεζίτικος υπάλληλος, που δεν μιλούσε σε κανένα και απέκλειε, με την ευσυνειδητή προσήλωσή του στο καθήκον, κάθε ύποπτη για την νυχτερινή του μεταμόρφωση.

Ο Φλοράνς συνέχιζε τη διπλή του ζωή χωρίς να κουράζεται ούτε από την έντασι της καθημερινής εργασίας, ούτε από το χαλάρισμα της νυχτερινής ζωής. Λίγες ώρες ύπνου του άρκουσαν. "Έτσι, κάποια νύχτα γνωρίστηκε μ' ένα περίεργο υποκείμενο που έκτελλε τότε τη στρατιωτική του θητεία από τον Ζόντον. "Ο στρατιώτης αυτός είχε μια καταπληκτική ικανότητα. Μπορούσε να ξεγυλιώσει κάθε νύχτα άδεια και να τ' οσκάει από τη στρατώνια χωρίς να γίνεται αντιληπτός από κανέναν. Την ίδια σατανική επιδεξιότητα έπεστέρευε και προκειμένου να γυρίσει στο λόχο του, τις πρώινες ώρες.

Οι δυο τύποι, ο ραφιναρισμένος τραπεζίτικος και ο άγροίκος φαντάρος, έγιναν άμέσως φίλοι. "Όταν το τραπεζίτη τους γέμισε από άδειες μπουτίες, ο Φλοράνς διασκεδάζει περιγράφοντας στο φίλο του, την εργασία του στη Τράπεζα. Πράγματι, ο Φλοράνς, τότε της ενδιέφεραν αφάνταστα τον στρατιώτη, ο οποίος κάνοντας έντεχνες ερωτήσεις και παραστάσεις τον άφελε και άνόητο, έφτασε στο σημείο να ξέρει που ακριβώς βρίσκεται το κεντρικό χρηματοκιβώτιο και το ποσό σημαντικό, ότι τα κλειδιά της Τράπεζής και του χρηματοκιβωτίου τα είχε πάντοτε μαζί του ο φίλος του. Δεν του άπνευσε παρά να μάθει και τον μηχανισμό, με τον οποίο άνοιγε ή έκλεινε. "Αλλά κι' αυτή την πληροφορία του την έδωσε ο ίδιος ο Φλοράνς, μία νύχτα που το κρασί και οι γυναίκες τον έκαναν υπερβολικά πρόθυμο για έκμυστηρεύσεις.

Τότε ο σατανικός Ζόντον κατέστρωσε το σχέδιό του. Την επομένη νύχτα παρέσυρε τον Φλοράνς σ' ένα έρημο προάστιο με το πρόχημα ότι θα τον άδηγούσε σε μία έξοχη έπαυλη κάποιου κοντέσσης, όπου γινόνταν άκατονάστα άργια. "Ανύποπτος ο Φλοράνς άκούσθησε το φίλο του, ντυμένο με πολιτικά, ως τα τελευταία έξοχά σπιτία. Οι δρόμοι ήταν έρημοι. "Έβριχε ραγδαία και οι δυο άνδρες προχωρούσαν βιαστικά χωρίς να μιλούν. Σε μία στιγμή ο στρατιώτης έπιασε το μπράτσο του Φλοράνς και του έδειξε στο σκοτεινό φόντο μιας δεντροστοιχίας ένα θαυμάσιο οικοδόμημα, λέγοντάς του πως είναι η έπαυλη της κοντέσσης. Συγχρόνως έβγαλε το πιστόριό του και πυροβόλησε τον ταμία κοντά στο ασπί. Κανένας δεν άκουσε έκείνους τους δυο ξέρους πυροβολισμούς μέσα στην καταγινωτική βροχή, που συνέρρουσε θαυμάσια για την επιτυχία των σχεδίων του Ζόντου.

Σε λίγα λεπτά ο δολοφόνος έγινε κάτοχος των πολυτίμων κλειδιών και μετά μισή ώρα έμπαινε στη Τράπεζα. "Η κλειδαριά του χρηματοκιβωτίου άπερνε στον επιδεξιό χειρισμό των χρυσά εικοσόφραγκα σφράγους που περιεχόμενοι: τραπεζογραμμάτια και χρυσά εικοσόφραγκα των 25. Κανένας δεν τον είδε να βγαίνει από την Τράπεζα. Κανένας δεν τον πρόσεξε, όταν ξαναγύρισε στο σπίτι για να ξαναβάλει στη τσέπη του τα κλειδιά της εξώθυρας της Τράπεζής και

το χρηματοκιβώτιο. Τέλος ξαναγύρισε άθέατος πάλι στο στρατώνι, άφου έβαψε σ' ένα οικόπεδο το πιστόριό του και το προϊόν της έπιχειρήσεως. Κράτησε έπάνω του μόνο μερικά χαρτονομίσματα και δυο μασούρια χρυσά εικοσόφραγκα.

Την επομένη η άστυνομία περιορίστηκε να πιστοποιήσει την ταυτότητα του θύματος και να διαπιστώσει την κλοπή της Τράπεζής. Σπό μεσαζύ ο Ζόντον πήγε να έπισκεφθεί τη γρτά μητέρα του κι' έπειδή την βρήκε πολύ στενοχωρημένη εξ' αιτίας ενός χρέους που έπρεπε να πληρώσει, προσφέρθηκε να την βοηθήσει, δίνοντάς της δέκα χρυσά εικοσόφραγκα από τα κλοπιμαία. "Η γερόντισσα άπόρησε βέβαια, αλλά δεν ζήτησε εξηγήσεις για την προέλευσι των νομισμάτων. Γέρασαν άρκετές εβδομάδες και η άνάκρισι για τη δολοφονία του Φλοράνς ψηλαφούσε σε πυκνό ακοτάδι. Μαζί με όλους τους ύποπτους τύπους, που είχε γνωρίσει ο τραπεζίτικος στα νυχτερινά του ξεφαντώματα άδηγήθηκε στην άστυνομία και ο Ζόντον. Με άπολυτή αυτοκυριαρχία άμολόγησε ότι συνδέεται με το θύμα και ότι έκανε συχνά παρέα μαζί του. "Όσο για τη νύχτα του έγκληματος, του Ισχυρίστηκε ότι ήταν κλεισμένος στο λόχο του, έπειδή δεν είχε άδεια διανυκτερεύσεως, πράγμα που έβεβαίωσε και ο άστυνομικός της του λόχου.

"Η έρευνα κινδύνευε να άποτελεστωθή και ο «φάκελλος» να μπει στο άρχειο, όταν η Τύχη άποφάσισε ν' άναμειχθεί και να παίξει κάποιο ρόλο στην υπόθεσι.

"Ένας εισηγμένος της ίδιας Τράπεζής, που ύπηρετούσε ο Φλοράνς, άνεκόνισε στον άστυνομικό της έπιχειρήσεως ότι μία ήλικια, μένη κυρία όνοματι Ζόντον, κατά την ώρα των συναλλαγών με το κοινό, έπεχειρήσε να του δώσει μεταξύ των άλλων νομισμάτων και δυο παλιά εικοσόφραγκα, που είχαν άποσπρη από την κυκλοφορία και δεν περνούσαν πιά. "Η άνακόνισι αυτή, που κανονικά δεν θα έπρεπε να έχει καμιά άσπίστη σημασία, φαίνεται πως έκανε μεγάλη έντύπωσι στον τραπεζίτη. "Έπληξε άμέσως στην άστυνομία λέγοντας ότι ήθελε να κάνει μία κατάθεσι έμπιστευτικού περιεχομένου.

Στον άξιωματικό που τον δέχτηκε δήλωσε τα έξης: "Μερικοί πελάτες της Τράπεζής κατά την ώρα της μεγάλης συρροής του κόσμου, έπωφελοόμενοι από την έντατική έπασχόλησι των εισηγμένων, άφίνουν στις θυρίδες των ταμείων και

Ένα σχεδόν ΤΕΛΕΙΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

κανένα εικοσόφραγκο εκτός κυκλοφορίας. Κάθε μήνα η Τράπεζα συγκεντρώνει υπό τα άκυρα νομίσματα και για να μη ζημώσει τα ξαναφέρνει στην κυκλοφορία βάζοντας από ένα τέτοιο εικοσόφραγκο σε κάθε κύλινδρο των 25 γνησίων. "Έτσι με τη σειρά της η Τράπεζα έξαπατά την άξίολογη πελατεία της, που συνήθως δεν έλέγχει το περιεχόμενο κάθε κυλίνδρου.

"Η άπακούσι που σάς κάνω, πρόσθεσε ο έπιχειρηματίας, ίσως να μην είναι τόσο κολακευτική για την Τράπεζά μου, μπορεί όμως να συμβάλει στη διαεύκυνσι της κλοπής και της δολοφονίας του Φλοράνς έφ' όσον έξορμε το όνομα της γυναίκας που έπεχειρήσε να περάσει παλιά εικοσόφραγκα, τα όποια είναι πιθανόν να προέρχωνται από τους κυλίνδρους, που έκλάπησαν από το χρηματοκιβώτιο της Τράπεζής.

"Ο άστυνομικός χαμογέλασε ελφάνικα και ρώτησε το όνομα της γυναίκας. "Όταν άκούσε πως λεγόταν Ζόντον, άλλάξε άμέσως ύφος. "Θυμήθηκε πως μεταξύ των συλληφθέντων και άνακριθέντων ήταν και κάποιος με το ίδιο όνομα.

"Η γρτά άδηγήθηκε σε λίγ' ώρα στην άστυνομία, όπου κατέθεσε ότι τα χρυσά νομίσματα της τα είχε δώσει ο γυιος της.

"Ο Ζόντον έκανε τη δεύτερη έπισκεψή του στον άνακριτή. Πάντοτε ψυχραιμώς και κυνικός κατέθεσε ότι τα εικοσόφραγκα τα είχε πάρει δανεικά από μία γυναίκα έλευθερίων ήθους, της οποίας δεν ήξερε το πραγματικό όνομα, ούτε τη μόνιμη κατοικία.

"Τη νύχτα που την γνωρίσει, πρόσθεσε, ήμουν λιγάκι ζαλισμένος, μπορούσα να κρατήσω τα δανεικά, αλλά όχι και τ' όνομά της...

"Ο άνακριτής προσφύλαξε τον Ζόντον και διέταξε την άστυνομία να παρακολουθή το σπίτι της μητέρας του. "Όταν μετά μερικούς μήνες ο δολοφόνος παρουσιάστηκε μπροστά στους ένορκους, η κατηγορία δεν ήταν σε θέση ν' άποδείξει την ένοχη του. Δυο μάρτυρες κατέθεσαν ότι εκείνη τη νύχτα είχαν έδη τον Φλοράνς να συνοδεύεται από έναν κομψό κύριο. Με την όπλη αυτή μεταμφίσει ο στρατιώτης μετέθεσε το βάρος των ύποπτών σε κάποιον άγνωστο πολίτη.

Παρ' όλα αυτά και παρά την εύφρεσστη άπολογία του, οι ένορκοι διαίσθανόμενοι ότι η έλλειψι θετικών άποδείξεων όφειλόταν στην τελειότητα, με την όποιαν σχεδιάστηκε και έκτελέστηκε το έγκλημα, τον έκήρυξαν ένοχο και το δικαστήριο τον καταδίκασε σε θάνατο.

"Ο δικηγόρος του τον χτύπησε έναρρηκτικά στον ώμο, λέγοντάς του ότι η άπόφασι αυτή ήταν έντελώς άσπρηκχη και ότι θα κατόρθωνε άποσφήκωσι να έπιτύχει άναθεώρησι της δίκης. Το σύμμετρη μόνο να έχει όμοιο, γιατί η διαδικασία θα ήταν μακρά και θα χρειαζόταν άρκετο χρονικό διάστημα για να τελεσφορήσει.

"Έβδ άκριβώς, σ' αυτή την κρίσιμη φάσι της ζωής του Ζόντον η Τύχη του έπεσε το κατηγορηματικό της «όχι».

"Άφου διέπραξε ένα τέλειο έγκλημα έξαφανίζοντας κάθε ένοχοποιητικό ύλκος, ο καταγυρόμενος Ζόντον δεν στάθηκε ικανός ν' άντιμετώπιση τη μοναξιά του κελλιού της φυλακής και τις άτελείωτες σιωπηλές ώρες, που σφυρακοπούν με τύψεις τη συνείδησι.

Την ίδια ημέρα που ο δικηγόρος του έπετύχανε την άναθεώρησι της δίκης, ο Ζόντον έλάγισε από το βάρος της ήθικης κρίσεως και άμολόγησε! "Η άπόφασι για την άναθεώρησι της δίκης διασταυρώθηκε με τη γροπτή του άμολογία στο γρηφείο του Εισαγγελέως.

"Αν ο Ζόντον είχε την άντοχή να περιμένη ακόμη λίγες ώρες, θα μάθαινε το εύχρηστο γεγονός και το έγκλημά του θα παρέμενε τέλειο, άπόκρυφο και άτιμώρητο.

"Έτσι, στην επανάληψι της δίκης, ο Ζόντον καταδικάστηκε όριστικά και άποκεφαλίστηκε στις 13 Φεβρουαρίου 1903.

Ο Άλγερινός κλέφτης

ΜΕ ΤΟ ΜΑΓΝΗΤΙΚΟ ΒΛΕΜΜΑ

Ζάλιζε με τη ματιά του τα θύματά του, που άφηναν κατόπιν να τ' άπογυμνώνωσι

Ο πιο πρωτότυπος κλέφτης του κόσμου είναι χωρίς άλλο ο Μωχάμετ Σισμπάνε, ένας Άλγερινός ήλικίας εικοσιπέντε χρόνων, που χρησιμοποιεί ως μέσον για να άπογυμνώνη τα θύματά του το μαγνητικό... βλέμμα του.

"Ο Μωχάμετ Σισμπάνε, συνδεόμενος πάντα από την όμορφη γυναίκα του, μία πρώην χορεύτρια, έχει ζαφρίσει μ' αυτό τον τρόπο πλήθος κοσμηματοπωλεία στο Παρίσι, το Λονδίνο, την Κοπεγχάγη, τη Μαδρίτη, τις Βρυξέλλες, τη Ρώμη και τη Γένοβα, όπου στο τέλος την έπαθε και κατέληξε στη φυλακή.

"Ίδου το τελευταίο του κατόρθωμα, που άλλωστε είναι σχεδόν πανομοιότυπο και μ' όλα τ' άλλα.

"Ένα πρωί, έδω και λίγες βδομάδες, το ζεύγος Σισμπάνε μπήκε σ' ένα μικρό κοσμηματοπωλείο της Γένοδας, στην όδδ Τέλια. Πίσω από τον πάγκο, βρισκόταν ο άσικτήτης του καταστήματος Φραντσέσκο Νοφέρι και, καθισμένη σε μία γωνιά, η μητέρα του.

"Ο Μωχάμετ Σισμπάνε, με τα λίγα Ιταλικά που ήξερε, ζήτησε από τον Νοφέρι να του δείξη μερικά ακριβά γυναικεία δαχτυλίδια, για να διαλέξη ένα για τη γυναίκα του.

"Από το άψογο ντύσιμο του ζεύγους κι' από τους άριστοκρατικούς του τρόπους, οι πελάτες αυτοί φάνηκαν στον κοσμηματοπώλη εύποροι.

Χωρίς να βάλη κανένα κακό με το νου του, ο Φραντσέσκο Νοφέρι τους παρουσίασε μία ύπεροχη συλλογή μ' ακριβά δαχτυλίδια, ενώ η μητέρα του, με κινημένο το ένδιαφέρον μπροστά σε τέτοιους πελάτες, πλησίασε κι' αυτή πίσω από τον πάγκο.

"Ο Μωχάμετ Σισμπάνε εξέτασε προσεχτικά τα διάφορα δαχτυλίδια της συλλογής, αλλά δεν φάνηκε και πολύ ικανοποιημένος. "Ο κοσμηματοπώλης πήγε τότε να του φέρη κι' άλλες συλλογές. "Αλλά και άπ' αυτές, ο δύσκολος πελάτης δεν μπόρεσε να διαλέξη.

Κανένα δαχτυλίδι δεν φαινόταν να ικανοποιή το ζευγάρι.

"Ο άντρας, έξ άλλου, είχε έναν τρόπο συμπεριφοράς άρκετα περιεργό. Κύτταζε, βέβαια, με προσοχή τα διάφορα δαχτυλίδια, αλλά πιο πολύ κύτταζε τον κοσμηματοπώλη και τη μητέρα του.

Το βλέμμα του είχε μία έξαιρετική διεισδυτικότητα κι' ήταν πολύ δύσκολο να τραβήξη κανείς το δικό του άλλο.

Σιγά-σιγά, ο Φραντσέσκο Νοφέρι ένοιασε, πως όλα γύρω του άμπαυαν. "Έξ άλλου, τα χέρια του έπαυαν να τον ύποκόουν στις κινήσεις τους. Το χρυσάφι των δαχτυλιδιών και των άλλων κοσμημάτων, δεν έλαμπε πιά και μέσα στην παράξενη όμίχλη, που τον τριγύριζε, οι δυο πελάτες μόλις διακρίνονταν. Τό ίδιο συνέβαινε και στη μητέρα του Φραντσέσκο Νοφέρι, που δεν μπόρεσε να άντισταθή περισσότερο άπο τον γυίο της στην επίδρασι του βλέμματος του νεαρού έκείνου ξένου.

"Όταν επί τέλους—είχε περάσει κάπου ένα τέταρτο της ώρας από μεταξύ, —μητέρα και γυιός βγήκαν από την παράξενη εκείνη νάρκη, οι δυο πελάτες δεν βρίσκονταν πιά μπροστά τους. Και μαζί μ' αυτούς, είχαν κάνει φτερά και τα περισσότερα δαχτυλίδια!

"Ο άστυνομός, στον όποϊον κατέφυγε άμέσως ο κοσμηματοπώλης για να καταγγείλη την κλοπή, δεν φάνηκε να δίνει πίστι σ' όσα άκούσε.

—Πιστεύετε, λοιπόν, πως σάς ύπνώτισαν; τον ρώτησε, χωρίς να ναι σίγουρος για τη δαιμονική κατάστασί του.

"Αλλά οι άμφιβολίες του άστυνομού δεν βάσταξαν πολλές μέρες. "Η άπάντησι που

πήρε από τη διεύθυνσι της άστυνομίας της Γένοδας, όταν άνάφερε αυτό το γεγονός, τον κατέπληξε.

"Ο Μωχάμετ Σισμπάνε ήταν ένας γνωστός στη διεθνή άστυνομία, την περίφημη «Ίντερπόλ», κλέφτης κι' ο τρόπος που έκανε τη δουλειά του ήταν άκριβώς αυτός, που χρησιμοποιήσε στο κατάστημα του Φραντσέσκο Νοφέρι.

"Ως τότε, ο Μωχάμετ Σισμπάνε κι' η γυναίκα του, ύστερα από δράσι πολλών χρόνων, είχαν κατορθώσει να μείνουν άπιαστοι. Παρ' όλο το πυκνό δίχτυ πληροφοριών και προειδοποιήσεων, που είχε άπλώσει σ' όλη την Εύρωπη η «Ίντερπόλ», σε καμία χώρα η άστυνομία δεν είχε μπόρεσει να τους βάλη στο χέρι.

"Η Ιταλική άστυνομία, όμως, στάθηκε τυχερή: Δέκα μέρες ύστερα από την κλοπή στο κοσμηματοπωλείο της Γένοδας, το ζεύγος Σισμπάνε συνελήφθη στη Φλωρεντία, όπου είχε πάει για να συνεχίση τη δράσι του.

"Ο ξενοδόχος τους, έχοντας διαβάσει στις έφημερίδες την κλοπή της Γένοδας, ύποψιάστηκε, ότι οι δυο νεαροί αυτοί Άλγερινοί άριστοκράτες, ήταν ίσως το ζεύγος Σισμπάνε. Είδοποίησε, λοιπόν, την άστυνομία κι' ύστερα από λίγη ώρα, ο Μωχάμετ Σισμπάνε κι' η όμορφη γυναίκα του βρίσκονταν στο φρέσκο.

Τώρα, από τις διάφορες μεγαλουπόλεις της Εύρώπης, όπου είχαν δράσει, φτάνουν σωρηδόν οι μηνύσεις, στο Ιταλικό δικαστήριο, που θα τους δικάσει.

Υμνος προς τὰ... φασόλια

"Ένας από τους μεγαλύτερους διατολόγους του κόσμου, ο δόκτωρ Μπράντλεϋ Πέτ, τόνισε τελευταίως ότι «τα φασόλια είναι η θρεπτικώτερη φυτική τροφή, περιέχουν 75 περισσότερες πρωτεΐνες άπ' το σάτιρι, κι' άπ' το κρέας άκόμα».

"Ένας ιστορικός εξ' άλλου βεβαίώνει δ... τα φασόλια δημιούργησαν τον Καναδά! Πράγματι, άποτελούσαν τη βασική τροφή των κυνηγών, των ψαράδων και των έργατών του αϊθροδρόμου, που πρωτοκατοίκησαν σ' αυτές τις έρημες έκτασεις.

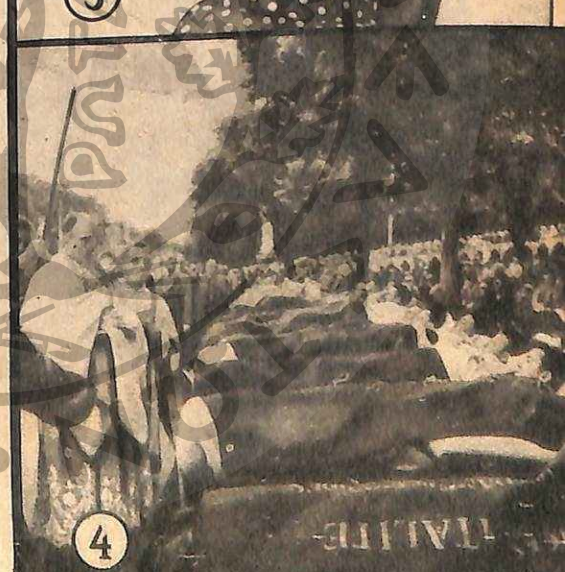
"Όταν, το 1812, κηρύχθηκε πόλεμος μεταξύ Καναδά και Ήνωμ. Πολιτειών, οι χωρικοί της άμερικανικής όχθης του στενού ποταμού Σαίν Κρουά διατήρησαν τη συνήθειά τους να περνάνε άπέναντι για ένα έπαιο γεύμα με φασόλια μαζί με τους Καναδούς γείτονάς τους. Στην περιπτωσι αυτή, ζέχασαν τελείως τον πόλεμο. Παρόμοια περιστατικά συνέβησαν κι' άλλα κατά μήκος των συνόρων, και συντέλεσαν ώστε να τελειώσι ο πόλεμος μία ώρα άρχήτερα!

1 Στο Ναγκασάκι της Ιαπωνίας άρχισε, προ ήμερών, το γύρισμα του πρώτου γαλλο-ιαπωνικού φιλμ με πρωταγωνιστές τους γνωστούς ήθοποιους Ζάν Μαραι και Ντιανιέλ Νταριέ. Στη φωτογραφία μας οι δυο καλλιτέχνες μπροστά στην άναμνηστική πλάκα, που στήθηκε στο μέρος, όπου έξερράγη η δεύτερη άμερικανική άτομική βόμβα. "Η τραγική αυτή άναμνηστική πλάκα γράφει: «Έδω έξερράγη στις 9 Αύγουστου του 1945 η άτομική βόμβα. "Εσκότωσε 73.800 άτομα, έτραυμάτισε 76.700 και κατέστρεψε 18.300 σπιτία».

2 Τα ταχυδρόμια της Βιέννης μεταχειρίζονται ένα τινος για τη μεταφορά του αεροπορικού ταχυδρομείου από το κεντρικό ταχυδρομείο στα γύρω αεροδρόμια και τανάπαλιν, έλικώτερα. Στη φωτογραφία μας ένα έλικώτερο που μόλις προαγειώθηκε στην τάρτασι του ταχυδρομείου για να ξεφορτώση αεροπορικό ταχυδρομείο.

3 Το κομψό αυτό φορεματάκι από μπλέ ύφασμα με άσπρα πουά, άπο παρουσιάσει ο όικος Μανίτα του Μιλάνο έχει την έξης καινοτομία: "Ένα μεγάλο κατάλευκο φυτικό τριαντάφυλλο βρίσκεται στο πίσω μέρος του ιτεκώτε και από το σημείο εκείνο ξεκινούν δυο πλατείες μεταξωτές κορδέλλες, που έχουν το ίδιο μήκος με το φορέμα.

4 Στη Λούρη, την πόλι της Ν.Δ. Γαλλίας όπου γίνονται κάθε χρόνο πολλά θαύματα έγινε προ ήμερών μία έπιδλητική λειτουργία στο ύπαιθρο την όποια παρακολούθησαν 400 περίπου Γάλλοι στρατιώτες τραυματίες των πολέμων Ίνδοκίνας και Β. "Αφρικής. Οι στρατιώτες αυτοί που τα τραύματά τους κρατούν καθηλωμένους στο κρεβάτι του πόνου, μετέβησαν εκεί με έξοδα της Ένώσεως άναπήρων πολέμου και με την κρυφή έλπίδα πως η τόσο θαυματουργή Παπαγια της Λούρης θα τους έκανε καλά.

Μία ξεχωριστή προκήρυξη

ΙΣΤΟΡΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΗΝ έπαρχία Ούμπρια της Ιταλίας ζούσε τον 13ον αιώνα ο κόμης Αλόντσο Μπριγκόνε. Ήταν ο τελευταίος γόνος της αρχαίας οικογένειάς του. Πολλοί πρόγονοί του είχαν λάβει μέρος στις σταυροφορίες.

Όταν ήταν νέος ο Αλόντσο, είχε υπηρετήσει στο στρατό του Πάπα. Τα πολεμικά του κατορθώματα έμειναν θρυλικά. Συγχρόνως ήταν κι' ο μεγαλύτερος ποιητής της εποχής του. Οι χωρικοί της Ούμπρια και σήμερα ακόμα τραγουδάνε τα τραγούδια του και μιλούν για τις ανδραγαθίες του. Ήταν όμως απόλυτος στο χαρακτήρα και μία μέρα χτύπησε το δούκα του Σπολέτο. Εκείνος τότε δήμεισε τον πυργό και την περιουσία του και τον έκπρωξε φονιάδικα, προσφέροντας τεράστια άμοιρη σε όποιον θα του πηγάνε τον Αλόντσο ζωντανό ή σκοτωμένο.

Ύστερ' απ' αυτό, ο κόμης Μπριγκόνε κατέφυγε στα βουνά, που χωρίζουν την Ούμπρια από την έπαρχία των Αβρουζίων.

Οι άνθρωποι του δούκα προσπάθησαν να τον πιάσουν με προδοσία. Κανένας όμως από τους χωρικούς δεν ήθελε να κάνει κακό στον λεοντάκαρδο Αλόντσο. Γιατί, αν τύχαινε κανένας φεουδάρχης της έπαρχίας να τους τυραννάν, ζητούσαν άμείως τη βοήθειά του κι' εκείνος έτρεχε να υπερασπίσει τους φτωχούς και τους δυστυχισμένους. Γενικά ο λαός τον ελάτρευε.

Ο Αλόντσο, που ήταν συγχρόνως ψυχή καλλιτεχνική, αγαπούσε πολύ τη μουσική και την ποίηση. Τις ώρες της αναπαύσεώς του τις περνούσε καθισμένος σ' ένα βράχο και τραγουδούσε παίζοντας λαούτο τραγούδια που τα είχε συνθέσει ο ίδιος.

Οι κάμποι κι' οι πλαγιές άντηκούσαν, καθώς με την ωραία φωνή του, τραγουδούσε το παρακάτω τετράστιχο:

«Την άγάπη δεν φοβάμαι,
ή άγάπη είναι σκλαβιά,
κι' εγώ θέλω να κοιτάω
με έλεύθερη καρδιά».

Όταν όμως άρχισαν να περνούν τα χρόνια, ο Αλόντσο έννοιωσε την ανάγκη της άγάπης. Νοσταλγούσε την συντροφιά μιας τρυφερής γυναίκας. Για να την βρή, λοιπόν, κατέφυγε σ' ένα τέχνασμα, που έμεινε μοναδικό στα έρωτικά χρονικά: Έγραψε μία προκήρυξη στα κορίτσια της έπαρχίας, που έλεγε τα εξής:

«Είμαι μόνος χωρίς χιλιάδες. Το κεφάλι μου έχει έπικρυφθεί για χιλιάδες δούκατα. Αυτό δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου. Αν υπάρχει γυναίκα, που νάχη θάρρος να συνδέση μαζί μου τη ζωή της, ας έρθη κοντά μου. Εγώ δεν θα την αναζητώ. Πρέπει αυτή να ξεκινήσει μόνη της απ' την πόλη, να βολίσει τρεις ημέρες και νάρθη στο καταφύγιό μου, αν δεν φοβάται ούτε το

κρύο, ούτε την κούραση, ούτε τη μοναξιά. Τότε θα παρουσιαστώ και θα της πω: «Είμαι εκείνος που ζητάς. Είμαι ο Αλόντσο Μπριγκόνε». Άμέσως αυτή πρέπει να γονατίσει μπροστά μου και να μου απαντήσει: «Είμαι σκλαβιά σου!» Εγώ θα την δω και θ' ακούσω τη φωνή της. Αν μ' άρεση, θα την άφισω να μείνει κοντά μου. Αν όχι, μ' ένα μου νεύμα πρέπει να φύγει άμέσως, χωρίς να πη τίποτα και να ξαναγυρίσει οπότε της».

Την προκήρυξη του αυτή ο Αλόντσο κατέθεσε ο ίδιος στο Σπολέτο και την κόλλησε στην πόρτα της έκκλησίας. Παρόμοιες έστειλε με τους πιστούς άνδρες του, να τις κολλήσουν στις έκκλησίες των γειτονικών πόλεων.

Ύστερ' από μία βδομάδα, πολλά κορίτσια άρχοντικών οικογενειών άρχισαν ν' αναζητούν το καταφύγιο του Αλόντσο. Εκείνος τα είδε, μα κανένα δεν του άρεσε και τα έστειλε πίσω.

Στο τέλος έφτασε και μία κόρη, όρσοσήρ σαν κρύο νερό, όμορφη σαν νεράιδα, ως δεκαεπτά χρόνων. Ο Αλόντσο, μόλις την είδε, ξετρελλάθηκε και την άφισε να μείνει κοντά του. Τη ρώτησε το όνομά της. Κι' έμαθε πώς την έλεγαν Ρούφα κι' ότι ήταν ή μοναχοκόρη του δούκα του Σπολέτο, δηλαδή του έκπρωτου του. Ένας έρωτας φλογερός γεννήθηκε στην ψυχή του για την όμορφη Ρούφα. Για δυο-τρεις μήνες έζησαν τρισευτυχισμένοι. Η εύτυχία όμως δεν διαρκεί αλάνια. Κι' η δική τους κόπηση με τραγικό τρόπο.

Ο δούκας του Σπολέτο, όταν έμαθε ότι ή μοναχοκόρη τρυ έγινε γυναίκα του Μπριγκόνε, έγινε θύριο! Μάζεψε στρατό και τον έστειλε να του φέρουν πίσω την Ρούφα και τον λεοντάκαρδο Αλόντσο, ζωντανό ή νεκρό.

Ο Μπριγκόνε δεν δειλίασε, όταν είδε τους μισοφόρους του δούκα. Είπε στους άνδρες του, ότι όσοι ήθελαν μπορούσαν να φύγουν. Κανένας όμως δεν θέλησε να τον εγκαταλείψει. Πολλοί μάλιστα σαν λιοντάρια, αλλά όλοι σκυτάθηκαν. Καταλαβόμενος ο Αλόντσο και χτυπώντας αλύπητα με το δίστομο το κεφάλι του, πολέμησε άγρια τους αντίπαλους του. Στο τέλος έπεσε από χέρια τους, μαζί με την αγαπημένη του, που είχε σταθεί από την άρχή της μάχης στο πλευρό του.

Τόν μεταφέρανε στο Σπολέτο και τον έκλεισαν στη φυλακή του φρουρίου. Ο δούκας ζήτησε τότε την κόρη του κι' εκείνη παρουσιάστηκε μπροστά του και του είπε:

—Πατέρα, ο Αλόντσο είναι ο άντρας μου. Μας στεφάνωσε παπές, μπροστά στο βωμό του θεού. Εκτός αυτού, μέσα στα σπλάχνα μου, κλεινών ένα πλάσμα, που είναι παιδί του. Ή θέσι μου είναι από πλευρό του! Ή βγάλ' τον απ' τη φυλακή κι' άφησέ μας να ζήσουμε ευτυχισμένοι ή στείλε κι' έμένα κοντά του. Τρελλός από το θυμό του ο δούκας την έστειλε στη φυλακή. Όταν όμως την είδε ο Αλόντσο, τη μάλωσε για την ατσούσια της.

—Άγνή μου, της είπε, ή θέσι σου δεν είναι εδώ. Είσαι νέα και πρέπει να ζήσης. Να ζήσης για τον εαυτό σου και για το πλάσμα που έχεις στα σπλάχνα σου!

Μέρα νύχτα της επανελέμβανε τα ίδια. Μα ή Ρούφα με τόνο τρυφερό, του άπαντούσε ότι ή θέσι της ήταν στο πλευρό του.

Έτσι περνούσαν οι βδομάδες θλιβερές για τους δυο έρωτευμένους. Στο μεταξύ ο δούκας έστειλε ανθρώπους για να την μεταφέρουν. Άλλ' εκείνη έμεινε άκλόνητη.

Τέλος ή Ρούφα έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, που τ' ώνόμασαν Άντζελίνα. Ο Αλόντσο άρχισε να συνθέτει τραγούδια για την κορούλα του. Κι' όταν τα τραγουδούσε, φυλακισμένοι και δεσμοφύλακες έκλαιγαν από τη συγκίνησή τους.

Όταν πια ο δούκας έμαθε ότι ή Ρούφα γέννησε, μίνιασε. Και στο θυμό του έπ' να διατάζε να γίνει ή δική τους.

Επειδή όμως ή Ρούφα, λόγω του τοκετού, δεν μπορούσε να μετακινηθεί, το δικαστήριο συνεδρίασε μέσα στη φυλακή. Οι δικαστές, όταν είδαν τη κόρη του δούκα με το μωρό στην άγκαλιά της, συγκινηθήκαν και την άδωσαν. Άλλά τον Μπριγκόνε τον καταδίκασαν σε θάνατο.

Το πρωί της άλλης ημέρας στήθηκε στην αυλή το ικρίωμα.

Λίγο πριν ανατείλει ο ήλιος, ο στρατός είχε παραταχθεί γύρω στην εξέδρα. Σε μία στιγμή πρόβαλαν από μία πόρτα της φυλακής, ο Αλόντσο κι' ή Ρούφα με το μωρό στην άγκαλιά της. Ενώ προχωρούσαν, τα μπαντα κι' οι αόλιγγες άντηκούσαν λυπητερά. Η Ρούφα είχε παραγγείλει στον πατέρα της, ζητώντας του για τελευταία χάρη, να μείνει κοντά στον άντρα της την τελευταία στιγμή. Κι' ο δούκας δεν της το άρνιέθηκε.

Πρώτος ανέβηκε ο Αλόντσο με βήμα σταθερό. Η Ρούφα τότε, παραδίδοντας το μωρό στην παρμάνα, ακολουθούσε τον άντρα της. Ο Αλόντσο φίλησε τη γυναίκα του για τελευταία φορά και πήγε και γονατίσει μπροστά στο κούτσουρο. Τότε γονάτισε κι' αυτή κοντά του. Ο δήμιος άρπάχισε αψά-σιγά και κατέβασε το σκεκούρι του με ορμή. Το κεφάλι του Αλόντσο έπεσε μπρός στην αγαπημένη του. Μα την ίδια στιγμή σωριάστηκε κι' εκείνη κάτω. Είχε πεθάνει μαζί με τον αγαπημένο της...

ΜΟΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Ο Αλόντσο, μόλις την είδε, ξετρελλάθηκε και την άφισε να μείνει κοντά του...

Δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό Ζύλ Μαρλ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η Τζένυ Μπερτινιόλ, κόρη ενός βαθύπλουτου και αυτοδημιούργητου έπιχειρηματίου, έχει έρωτευθεί τον κόμητα Λωράν ντε Σουλαίμ. Τον ίδιο νέο αγαπάει κι' ή δασκάλα της του πιάνου, ή Μαρία-Ρόζα Βελλαντί, μία κοπέλλα από άριστη αλλά φτωχή οικογένεια. Εκείνος άγνοεί τον έρωτα της πρώτης κι' αγαπάει τη δεύτερη. Η οικογένεια ντε Σουλαίμ έχει φτωχύνει. Ο αδελφός του Λωράν, ο μαρκήσιος Μισέλ, διευθύνει ένα μικρό εργοστάσιο, μένει δε στην έπαρχία μαζί με την τυφλή μητέρα του και την κόρη του Ζιλμπερτ. Ο Μπερτινιόλ θέλει να ταπεινώσει τους Σουλαίμ, γιατί ο πατέρας του ήταν άλλοτε υπηρέτης στο σπίτι τους και τον είχαν στείλει φυλακή για μία κλοπή. Έτσι, λογαριάζει να εκδικηθεί και συγχρόνως να επιτύχει να δεχθούν πρόθυμα την κόρη του, ως γυναίκα του Λωράν. Δημιουργεί λοιπόν επίτηδες ένα φοβερό σκάνδαλο εις βάρος του Λωράν, επειδή δεν μπόρεσε να πληρώσει ένα χρέος του απ' τη χορηγία. Ύστερα αναθέτει στο γραμματέα του Ρομαίν Γκού, ένα υποπότυπο, να παρακολουθή συνεχώς το Λωράν. Ύστερα απ' το σκάνδαλο, όλα τα μέλη της οικογένειάς Σουλαίμ συγκεντρώνονται στο σπίτι του Μισέλ, και κατακρίνουν αυστηρά το Λωράν για την άσχημη ζωή του και για το άγιστρο χαρτοπαικτικό πάθος του. Εκείνος τους λέει πως είχε διορθωθεί προσωρινά, γιατί είχε έρωτευθεί μία κοπέλλα, κι' είχε άρxisει να εργάζεται τιμια. Όστόσο, αφού παρασύρθηκε και ξανάπαιξε χαρτιά, δέχεται την άποψη ότι οικογενειακού έκκευχο δικαστηρίου, που του επιβάλλει ν' αυτοκτονήσει για να εξιλεωθεί. Την τελευταία στιγμή όμως, που έχει κολλήσει το ρεβόλβερ στο μέγα στο καί πιέζει το σκανδάλη, όρμαίει μέσα στο δωμάτιό του ή Μαρία-Ρόζα, σπρώχνει το χέρι του, ή σφαίρα άτοχεί κι' ο νέος σωζεται. Ύποχωρώντας δε στις ικεσίες της αγαπημένης του, της υπόσκειται να ζήσει μαζί να προσπαθήσει να εξαγοράσει με τη συμπεριφορά του. Η Μαρία-Ρόζα είναι όρρωτη, κόρη άξιωματικού. Η έπιρροή της είχε άπομακρύνει το Λωράν απ' τον κακό δρόμο. Για να βοηθήσει το θείο της Μαρίας-Ρόζας, που κινδυνεύει να χρεωκοπήσει, ο Λωράν παρέδωκε τον όρκο που, ξανάπαιξε χαρτιά, με την έλπίδα να κερδίσει, κι' έχασε 100.000 φράγκα. Η άδυναμία του να πληρώσει και ή καταδίκη του απ' το οικογενειακό συμβούλιο τον έσπρωξαν στην αυτοκτονία, τον έσωσε όμως την τελευταία στιγμή ή επέμβασις της αγαπημένης του, που πρόλαβε να σπρώξει το χέρι του και να κόψει να παρεκκλινή ή σφαίρα. Ύστερα ή Μαρία-Ρόζα τονώνει το ήθικό του με τα λόγια της και τον πείθει να ζήσει και να προσπαθήσει να πανορρώσει με τα έργα του το παρελθόν. Ο Μπερτινιόλ αναθέτει στο γραμματέα του Ρομαίν Γκού να πλαστογραφήσει γραμμάτια 100.000 δραχμών με την υπογραφή του Μισέλ ντε Σουλαίμ και να τα πιά στο Λωράν, λέγοντάς του πως του τα στέλνει ο αδελφός του για να τα προεξοφλήσει και να πληρώσει το χρέος του. Εκείνος δέχεται, από άγνή για τη Τζένυ. Ο Λωράν, άνυποπτος, προεξοφλεί τα γραμμάτια. Ύστερα παρουσιάζεται στο Μπερτινιόλ, τον βεβαιώνει πως διορθώθηκε και τον ρωτάει τί σκοπούς έχει γι' αυτόν. Εκείνη την στιγμή μπαίνει ή Τζένυ.

Ήταν ή Τζένυ. Είχε μάθει πως ο κόμης είχε έπισκεφθεί τον πατέρα της. Και, σαν παραχαϊδεμένο παιδί που δεν φοβότανε ποτέ μη το μαλώσουν, είχε έρθει εκεί που την έσπρωχνε ο έρωτάς της.

Φίλησε τον πατέρα της και χαιρέτησε το νέο. Εκείνος της άνταπεδωσε το χαιρετισμό της, δίχως καμμία συγκίνησι ή ταράχη.

Ύστερα ή Τζένυ κύτταξε το Μπερτινιόλ, σαν να τον ρωτούσε:

«Γιατί ήρθε; Πρόκειται για μένα; Ξέρει πως τον αγαπάω; Θ' άφισε επίτελους την ψυχρότητά του; Αν μ' αγαπά, πρέπει να του δώσω να καταλάβη πως ή περιουσία μου δεν μπορεί ν' άποτελέσει έμπόδιο στην εύτυχία μας;»

Ο Μπερτινιόλ κατάλαβε και της άπάντησε μ' ένα αδιόρατο νόημα που σήμαινε: «Ρώτησέ τον μόνάχ σου, για να μάθης άμέσως την αλήθεια!»

Η Τζένυ κατάλαβε. Παίρνοντας θάρρος απ' την παρουσία του πατέρα της, έδωσε το χέρι της στο νέο και του είπε:

—Είμαι ευτυχισμένη που σάς βλέπω, κύριε. Έμαθα απ' τον πατέρα μου τί κανατε στο άνθρακωρυχείο, πριν αναλάβετε τη διεύθυνσή του. Ξέρετε πως ήταν πολύ ωραίο και άσυνήθιστο;

—Κρατήστε το θαυμασμό σας, δεσποινίς, για πράγματα που τον άξιζουν αληθινά!

—Και τώρα που σάς συγχάρηκα, θα σας μαλώσω...

—Έμένα; Γιατί;

—Ο πατέρας μου σάς έχει προσκαλέσει επανειλημμένως στις γιορτές που έχουμε δώσει στο σπίτι μας. Ήρθατε στην αρχή, ύστερα όμως πάσατε τελείως να μάς βλέπετε. Όστόσο ξέρετε πως ο πατέρας μου νοιώθει άληθινή φίλια για σάς. Κάνετε λοιπόν πολύ άσχημα που μάς παραμελείτε!

—Είμαι ίσως λιγώτερο ένοχος απ' ό τι νομίζετε, δεσποινίς. Πιστέψτε ωστόσο πως νοιώθω πολύ τα μαλώματά σας.

—Κομπλιμέντα! είπε ή Τζένυ άνασπώντας τους ώμους της. Είμαι βεβαία πως θα εξακολουθήσετε να μάς άποφεύγετε.

—Τί σάς δημιουργεί αυτή τη βεβαιότητα, δεσποινίς;

—Η άπόστασι που μάς χωρίζει...

—Δεσποινίς... είπε ο νέος μ' άμνηχανία.

—Ναι, ή άπόστασις. Το άριστοκρατικό διομά σας σας άπομακρύνει από μάς. Κι' επειδή είσατε φτωχός, αλλά περήφανος, σας άναγκάζει να κρατάτε επίφυλαξη.

»Όστόσο, όταν γνωρίσετε καλύτερα τον πατέρα μου κι' έμένα, θα καταλάβετε γρήγορα πόσο λίγη σημασία δίνομε στην περιουσία μας. Γνώρισα τη φτώχεια και την πείνα, όταν ήμουν μικρή... Έχω άπλά γούστα, και θα περιφρονούσα τον πλούτο, αν δεν με βοηθούσε για να συντρέχω τους δυστυχισμένους και τους νικημένους της ζωής.

Με πιστεύετε, κύριε ντε Σουλαίμ;

—Βεβαίως. Ξέρω από καιρό πως ή καλώς ή κακά σας συναγωνίζεται την τέλεια όμορφιά σας...

Η κοπέλλα χαμήλωσε τα μάτια της κι' ανατρίχιασε έλαφρά.

—Α, με βρίσκετε όμορφη; είπε μαλακά.

Η Τζένυ είχε στολίσει το στήθος της με μερικά τριαντάφυλλα. Είχε δεχωρίσει τώρα ένα απ' αυτά και το κρατούσε στο χέρι. Κύτταξε το Λωράν με κάποιο φόβο, κοκκινίζοντας στη σκέψη πως θα φανέρωνε το μυστικό της καρδιάς της. Κι' άφισε να πείσει το λουλούδι μπροστά στα πόδια του.

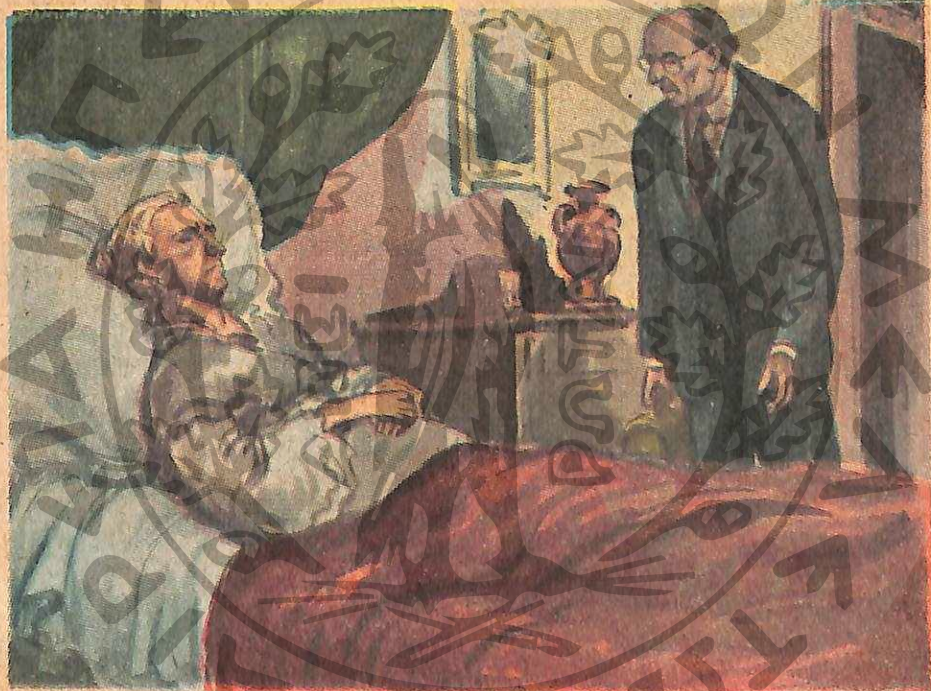
Ύστερα περίμενε, κατάχλωμη, με τα μάτια κλειστά...

Ο κόμης έμεινε για μία στιγμή αστασίσιμος και ταραχμένος απ' τη γλυκειά έκλειψη έκμυστήρευσί.

Το τριαντάφυλλο ήταν πεσμένο μπροστά του. Το σήκωσε.

Κι' όταν ή Τζένυ ξανάνοιξε τα μάτια της, τον είδε να της το δίνει πίσω. Έσπρωξε τότε μαλακά το χέρι του που το κρατούσε, και του είπε σιγανά, σδυσμένα:

—Σας το προσφέρω, αφού σκύψατε να

—Τώρα που είσατε καλά, αγαπητή μου φίλη, της είπε, θα μου επιτρέψετε ν' άνακατευθώ λιγάκι σε ζητήματα που δεν με άφορούν...

Τὸ πάρετε... Κι' αὐτὸ που προσφέρω ἐγώ, δὲν τὸ παίρνω ποτέ πίσω!

Ἦστερα ἐφυγε, ἀναστατωμένη.
Ὁ Λωρὰν ἔμεινε καὶ πάλι μόνος μὲ τὸ Μπερτινιόλ. Ἐπηρεαζόμενοι κι' οἱ δύο ἀπ' τὴ χαριτωμένη τὸλμη τῆς Τζέννυ, δὲν εὐρίσκουν τί νὰ ποῦνε...

Ὁ κόμης ἦταν δυσχερῆς μὲ τὸν ἐαυτὸν, σὰν νᾶχε κάμει κάποιο λάθος. Ὅσο γιὰ τὸ Μπερτινιόλ, αὐτὸ που εἶδε εἶχε συγκινήσει τὴν πατρική του τρυφερότητα. Κι' ὁ τραχὺς κι' ἀδίστακτος τυχοδιώκτης εἶχε παρακολουθεῖ με' ὑγρὰ μάτια τὴν κοπέλλα που εἶχε γίνει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐκούσια σκλάβο τοῦ ἀγαπημένου της.

Ὁ Μπερτινιόλ διέκοψε πρῶτος τὴ σιωπή:

— Κύριε ντὲ Σουλαίμ, σὰς ἔλεγα πρὸ ὀλίγου, πρὶν ἔρθῃ ἡ κόρη μου, ὅτι μετὰ τὸ σκάνδαλο τῆς λέσχης λίγο ἔλειψε νὰ διακόψω τὴ συνομιλία μας. Μὲ συγκράτησε ὁμως μιά σκέψη... Εἶχα ἀποβάσει μὲς' στὴν καρδιά τῆς Τζέννυ τὸ μυστικὸ που σὰς ἀφίσε νὰ καταλάβετε σήμερα... Ἦστερα ἀπ' ὅσα ἀκούσατε, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σὰς πῶ περισσότερα... Ἡ κόρη μου σὰς ἀγαπᾷ... Σὰς ἀγαπᾷ ἀπὸ τότε που σὰς πρωτογνώρισε. Δὲν τὸ εἶχατε ἀντιληφθῇ καθόλου, Λωρὰν;

— Τὸ ἤξερα, ἀπάντησε θλιμμένα ὁ νέος.
— Ἔτσι λοιπὸν ἐξηγεῖται ἡ ψυχρότης κι' ἡ ἐπιφυλακτικότητα σας;

Ὁ κόμης κοίμησε καταφατικά τὸ κεφάλι του.

— Πολὺ καλὰ. Καταλαβαίνω τὴ σκέψη σας, που φανερώνει μιά εὐγενική ψυχὴ. Σὰς εὐχαριστῶ, Λωρὰν.

Κι' ὁ Μπερτινιόλ ἔδωσε τὸ χέρι του στὸ νέο. Ἐκεῖνος τὸ φίλησε. Ἦστερα ὁ Μπερτινιόλ συνέχισε:

— Μετὰ τὴν ἀνακάλυψι αὐτὴ, δὲν μποροῦσα βέβαια νὰ σὰς φερθῶ με' τὴν αὐστηρότητα που ἀξίζατε. Δὲν μποροῦσα νὰ σὰς τιμωρῶ γιὰ τὴν ἐνοχλὴ ἀδυναμία σας, διότι νὰ κάμω τὴν κόρη μου νὰ πονέσῃ, νὰ κλάψῃ. Θεώρησα ὑποχρέωσί μου νὰ σὰς συμπεριφερθῶ σὰν νᾶμουν πατέρας σας... νὰ σὰς μαλώσω καὶ νὰ σὰς συγχωρήσω.

— Πόσο καλὸς εἴσαστε, κύριε Μπερτινιόλ, καὶ πόσο σὰς εὐγνωμονῶ!...

— Ἀς μὴ μιλάμε γιὰ εὐγνωμοσύνη, σὰς παρακαλῶ. Θέλω νὰ σὰς βγάλω ἀπὸ μιά δύσκολη θέση... αὐτὸ εἶν' ὅλο!

Ὁ κόμης ἦταν στενοχωρημένος. Φαινόταν πὼς ἤθελε νὰ κάμῃ κάποια ἐρώτησι, ἀλλὰ δίσταζε τὴν τελευταία στιγμή. Τέλος, πῆρε τὴν ἀπόφασιν.

— Κύριε Μπερτινιόλ, εἶπε, θέλω νὰ σὰς ἐκφράσω πρῶτα ἀπ' ὅλα τὴ συγκίνησί μου γιὰ τὴ καλὴ προθέσει σας ἀπέναντί μου καὶ τὴν περηφάνειά μου γιὰτὶ μὲ διόλεξε ἡ Τζέννυ. Ὡστόσο, δὲν μπορῶ νὰ σὰς κρύψω πὼς θαυμάζω τὴν ὁμορφιά της, ἀναγνωρίζω τὰ μεγάλα καὶ σπάνια χαρίσματα τῆς καρδιάς της, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀγαπῶ... Σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ τὸ θεωρήσετε προσβολή!

Ὁ Μπερτινιόλ χαμογέλασε καλοκάγαθα κι' ἀπάντησε:

— Καλὰ, μπορεῖ νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷτε. Δὲν πιστεύω ὁμως νὰ μὴ σὰς ἀρέσῃ!

— Δὲν εἶπα τέτοιο πράγμα...

— Δὲν θάναί λοιπὸν δύσκολο νὰ τὴν ἀγαπήσετε!

— Βλέπω μὲ λύπη μου, κύριε Μπερτι-

νιόλ, πὼς δὲ μὲ καταλαβαίνετε.

— Δηλαδή;...

— Δὲν ἀγαπῶ τὴ δεσποινίδα Τζέννυ καὶ δὲν θὰ τὴν ἀγαπήσω ποτέ.

— Ποῦ τὸ ξέρετε; Ἐκτός ἀν ἀγαπᾷτε καμμιά ἄλλη...

— Ναί, ἀγαπῶ βαθεῖα καὶ γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ μιά κοπέλλα, που σκοπεύω νὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου.

Ὁ Μπερτινιόλ ἔπαιξε μ' ἓνα καλλιτεχνικὰ σκαλισμένο φιλιππῆνιο χαρτοκόπτη. Τὰ δάχτυλά του τὸν σφίγγανε ἀπότομα καὶ τὸν σπᾶσανε σὲ δύο κομμάτια.

Ἦταν τὸ μόνο δείγμα τοῦ θυμοῦ του.

— Πολὺ καλὰ, κύριε ντὲ Σουλαίμ, εἶπε. Θὰ προειδοποιήσω τὴ Τζέννυ, πρὶν ριζώσει πολὺ βαθεῖα ὁ ἔρωτας στὴν καρδιά της...

Ἄς μὴ μιλάμε πρῶτα γι' αὐτὸ... Ἀντίο σας! Δὲν σὰς κρατῶ καθόλου κακία...

— Ἀντίο, κύριε Μπερτινιόλ.

Πρὶν φύγῃ, ὁ Λωρὰν θέλησε νὰ ξαναγυρίσῃ τὸ λόγο τῆς ἐπισκέφειάς του:

— Πὼς θὰ ἐπικοινωνήσουμε μαζι; ρώτησε.

— Ὅα σὰς γράφω, ἀπάντησε ὁ Μπερτινιόλ.

Καὶ τὸν συνῶδεψε ὡς τὴν πόρτα. Μόλις ὁμως τὴν ἀνοῖξαν, ἐμπήσαν κι' οἱ δύο μιά φωνή.

Πίσω ἀπ' αὐτὴν, ἦταν σωριασμένη στὸ πάτωμα ἡ Τζέννυ, λιποθύμη, σὰν πεθαμένη!

— Τὸ δύστυχο τὸ παιδί!... εἶπε ὁ Μπερτινιόλ.

— Μὰ τί συνέβη;

— Θέλησε νὰ μᾶθῃ, φαίνεται, κρυφάκουσε καὶ τ' ἄκουσε ὅλα!

Μιά βαθεῖα συμπίπτουσα ζωγραφίστηκε στὴ φυσιογνωμία τοῦ Λωρὰν. Καθὼς ὁμως προσπάθησε νὰ βοηθήσῃ τὸ Μπερτινιόλ νὰ περιποιηθῇ τὴ Τζέννυ, ἐκεῖνος τὸν ἀπομάκρυνε ἀπότομα καὶ τοῦ εἶπε μὲ μίσος:

— Φύγετε!... Ἔρεῖς φταίετε... Δὲν πρέπει νὰ σὰς δῇ, ὅταν συνέλθῃ.

Ὁ νέος ὑπάκουσε, ἀφοῦ ἔρριξε μιά τελευταία ματιά στὴν ἀναίσθητη κοπέλλα.

Ὁ Μπερτινιόλ εἶχε παθεῖ στὴν ἀγκαλιά του τὴν κόρη του, τὴ νανούριζε καὶ τῆς γλυκομιλούσε:

— Τζέννυ μου! Λατρευτὴ μου Τζέννυ!

Τέλος, ἡ κοπέλλα ἀνοῖξε τὰ μάτια της, τὸν ἀναγνώρισε, σφίγγετο πρὸς αὐτὸν κι' ἔκρυψε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του.

— Δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃ ποτέ, πατέρα μου! Βόγγησε.

Καὶ ἔξωπασε σὲ λυγμούς.

Μὰ ὁ Μπερτινιόλ τῆς εἶπε, σφίγγοντάς τὴν σὰν θησαυρὸ που φοβότανε μὴ τοῦ τὸν κλέψουνε:

— Κι' ἐγὼ σοῦ ὀρκίζομαι πὼς θὰ σ' ἀγαπήσῃ!

Ἡ κοπέλλα ἄκουσε μονάχα τὰ λόγια του ἐκεῖνα, που ἦταν γλυκὰ σὰν χάδι. Δὲν εἶδε ὁμως τὴν τρομερὴ ἀστραπή τῶν ματιῶν του, που μεταμόρφωσε τὸ πρόσωπό του...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α'

Ὁ Λωρὰν δὲν εἶχε ξαναφανῇ καθόλου στὸ Νοζάν. Τὸν εἶχε διατάξει ὁ ἀδελφός του νὰ μὴν ξαναπατήσῃ ἐκεῖ. Κι' αὐτὸς τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν σεβότανε τόσο, που δὲν μποροῦσε νὰ τὸν παρακούσῃ.

Ἐλεγε μὲ τὸ νοῦ του πὼς θάμενε ὁ παρίας τῆς οικογενείας, ὡς τὴν ἡμέρα που θάσβυνε τὰ νεανικά του σφάλματα.

Δὲν ἄντεχε ὥστόσο νὰ ζῇ τόσο μακριὰ

ἀπ' τὰ ἀγαπημένα του πρόσωπα, διότι νὰ τὸν συνδῇ μαζὶ τοὺς κάποιους κρυφὸς κρῖκος καὶ νὰ διατηρῇ σ' αὐτοὺς τὴν ἀνάμνησί του.

Εἶχε σκεφθῇ λοιπὸν νὰ χρησιμοποίησῃ τὴ Μαρία - Ρόζα, που ἦταν ἀγνωστὴ στὸ Νοζάν.

— Ὅα σοῦ ζητήσω μιά θυσία, Μαρία, τῆς εἶπε.

— Τὴ δέχομαι προκαταβολικά, Λωρὰν μου, ἐφόσον θὰ μοῦ δώσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ σοῦ ἀποδείξω καὶ πάλι τὴν ἀγάπη μου!

— Ὅα φροντίσω νὰ μῆς στὴν οικογενεία μου. Ἡ μητέρα μου, ὅπως ξέρεῖς, εἶναι τυφλή. Ἡ ἀδελφὴ μου Ζιλμπέρτ, που τὴν περιποιότανε πρόκειται νὰ παντρευθῇ σὲ λίγο. Ὅα τὴν ἀντικαταστήσῃς λοιπὸν ἐσύ. Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ σ' ἀγαπήσῃ ἡ μητέρα μου. Ὅα κερδίσεις τὴν ἐμπιστοσύνη της... θὰ σοῦ μιλήσῃ γιὰ τὸ μικρότερο γιούτ της. Ὅα προσέχῃς τὴν ἀγάπη της γιὰ μένα, σὰν πολὺτιμο θησαυρὸ.

Δὲν ἔχω πιά παρὰ τὸν ἔρωτά σου καὶ τὴν τρυφερότητα τῆς μητέρας μου, Μαρία. Τ' ἄλλα ὅλα μοῦ τὰ πῆραν!

— Δέχομαι, καλὲ μου Λωρὰν. Σ' εὐχαριστῶ γι' αὐτὴ σου τὴ σκέψι κι' εἰμαι περήφανη γιὰ τὴν ἀποστολὴ που μοῦ ἀναθέτει. Ναί, θ' ἀγαπήσω τὴ μητέρα σου καὶ θὰ μ' ἀγαπήσῃ κι' ἐκεῖνη. Καὶ σοῦ ὀρκίζομαι, Λωρὰν μου, πὼς, ὅτι κι' ἂν συμβῇ, δὲν θὰ λιγοστῆσῃ ποτέ ἡ στοργὴ τῆς γιὰ σένα, ὅσο θὰ βρίσκωμαι ἐγὼ ἐκεῖ.

Μὰ πὼς θὰ ἐπιτύχῃς τὸ σχέδιό σου;

— Ὅα πᾶν νὰ βρῶ τὸ δόκτορα Φριούλ, γιὰτὸ καὶ φίλο τῆς μητέρας μου. Μ' ἀγαπᾷ σὰν παιδί του. Θὰ μὲ καταλάβῃ, θὰ μὲ συγχωρήσῃ καὶ θὰ μὲ βοηθήσῃ.

— Πήγαμε λοιπὸν, Λωρὰν. Ἐγὼ εἰμ' ἐτοιμὴ.

Πραγματικά, ὁ Λωρὰν πῆγε ἀμέσως στὸ γιὰτὸ.

Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες, ἡ μαρκησία ἦταν ἀρρωστὴ κι' ἔμενε ἀναγκαστικά στὸ κρεβάτι. Ὁ δόκτωρ Φριούλ τὴν εἶχε ἐπισκεφθῇ ἐπειλημμένως — γιὰτὶ, μ' ὅλο που εἶχε γερὴ κρᾶσι, ἡ ἡλικία της ἐπέβαλε νὰ προσέχῃ, νὰ φυλάγεται.

Ἐπιτέλους, ἔγινε καλὰ καὶ σηκώθηκε. Ὁ γιὰτὸς δῆλωσε στὸ Μισέλ καὶ στὴ Ζιλμπέρτ πὼς εἶχε περάσει πιά κάθε κίνδυνος. Ἦστερα μῆλκε στὴν κἀμαρα τῆς μαρκησίας γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ.

Τώρα που εἴσαστε καλὰ, ἀγαπητὴ μου φίλη, τῆς εἶπε, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ν' ἀνακατεῖται λιγάκι σὲ ζητήματα που δὲν μὲ ἀφοροῦν;

— Καὶ βέβαια, ἀγαπητὴ μου Φριούλ.

— Ἀκούσα νὰ λένε πὼς πρόκειται νὰ παντρευθῇ τὴ μικρὴ μας Ζιλμπέρτ μὲ τὸν κ. Ρενώ, τὸ γνωστὸ δικηγόρο.

— Ἀγαπιούνται αὐτὰ τὰ παιδιά. Ὁ κ. Ρενώ δὲν εἶναι πλούσιος, ἀλλὰ καὶ δὲν ζητάει προίκα γιὰ νὰ παντρευθῇ, γιὰτὶ εἶναι βέβαιος πὼς θὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ ἀνετα τὴ γυναῖκα του.

— Ἡ Ζιλμπέρτ σὰς ἦταν πολὺ χρήσιμη, ἀπαραίτητη μπορῶ νὰ πῶ. Ὅταν παντρευθῇ, δὲν θὰ μπορῇ πιά νὰ σὰς προσέχῃ καὶ νὰ σὰς περιποιήται, ὅπως ἔκανε πρὶν. Προσπαθήσατε νὰ βρῆτε στὸ περιβάλλον σας καμμιά νέα γυναῖκα κατὰλληλη γιὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ, νὰ σὰς ὁδηγῇ, νὰ σὰς διαβάξῃ κάθε μέρα;

— Ὁμολογῶ πὼς δὲν τὸ σκέφθηκα ἀκόμη.

— Θέλετε νὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ σὰς βρῶ κάποια;

— Γιὰ νὰ μοῦ κάνετε αὐτὴ τὴν πρότασι, σημαίνει πὼς τὴ βρήκατε κι' ὅλας, εἶπε ἡ μαρκησία χαμογελώντας.

— Μάλιστα, βρήκα ἓνα σωστὸ διαμάντι! Εἶναι ἐξυπνὴ, μορφωμένη, γλυκεῖα, μὲ καλὴ ἀνταστροφή...

— Ἀπὸ καλὴ οικογένεια;

— Ἀρίστη! Εἶναι ὀφθαλμὴ καὶ κούη ἀξιωματικοῦ...

— Πὼς λέγεται;

— Μαρία - Ρόζα Βελαντιέ.

— Καλὰ. Στείλτε μοῦ τὴν.

— Πότε;

— Αὐριο.

Πραγματικά, τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Μαρία - Ρόζα ἔκανε τὴν εἰσὸδὸν της στὸ στίτι τῶν Σουλαίμ. Ἐτρεμε καὶ προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησί της κάτω ἀπὸ ἓνα χαμόγελο.

Ἡ μαρκησία τῆς ἄπλωσε τὰ δύο τῆς χέρια.

— Μοῦ εἶπαν πολλὰ καλὰ γιὰ σὰς, δεσποινίς. Εἶμαι βεβαία πὼς θὰ ταираιάσου με οἱ δύο μας.

Πέρασε ἀνάλαφρα τὰ εὐαίσθητα δάχτυλά της πᾶν ἀπ' τὸ πρόσωπο καὶ τὰ μάλλια τῆς κοπέλλας.

— Μὴ σὰς παραξενεύῃ αὐτὸ που κάνω, πρόσθεσε. Εἶμαι τυφλὴ καὶ δὲν ἔχω ἄλλο τρόπο νὰ «κτυπῶ»... Εἴσατε νέα, καὶ μοῦ φαίνεστε ὁμορφ...

— Ὁ, κυρία!...

— Κι' ἡ φωνὴ σας εἶναι τόσο γλυκεῖα, ὥστε μιλάει στὴν καρδιά... Πιστεύω πὼς θὰ σὰς ἀγαπήσω γρήγορα.

— Πόσο συγκινημένη εἰμαι ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ σας, κυρία!... Ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ κι' ὅλας!

Αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο ἀξιόλογο περιστατικὸ που συνέβη στὴ ζωὴ τῶν προσώπων τῆς ἱστορίας μας, μετὰ τοὺς δύο πρώτους μῆνες που πέρασαν ἀπ' τὸ σκάνδαλο τῆς λέσχης. Ἦστερα ὁμως, τὰ γεγονότα ἄρχισαν νὰ ἐξελίσσωνται μὲ ἀστραπιαῖο ρυθμό.

Ἐνα πρωί, ὁ Μισέλ πῆρε ἓνα γράμμα που τὸν ἔκαμε ν' ἀπορήσῃ. Τοῦ τὸ ἔστειλε κάποιος Παρισινὸς τραπεζίτης, ὀνόματι Οὐρμπαιν Βερνιέ, παλῆς γνώριμος καὶ φίλος του. Τὸν παρακαλοῦσε νὰ περάσῃ τὸ γρηγορώτερον ἀπ' τὴν τράπεζα, που βρίσκοτανε πίσω ἀπ' τὸ Χρηματιστήριον.

Πραγματικά, πῆγε τὴν ἴδια μέρα. Ὁ Βερνιέ τὸν δέχθηκε ἀμέσως.

— Τί συμβαίνει, ἀγαπητὴ μου Οὐρμπαιν; ρώτησε ὁ μαρκησίας.

— Ἰσως κατὰ πολὺ σοβαρὸ, ἢ ἴσως τίποτε ἀπολύτως, ἀπάντησε ὁ τραπεζίτης. Ἐξέρω τὴν οικονομική σας κατάστασι καὶ τὴν κίνησι τῆς δουλειᾶς σας, ἀγαπητὴ μου Μισέλ. Ἀπορήσα λοιπὸν που εἶδα, ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες, νὰ συγκεντρώνωνται στὴν Τράπεζά μου, γιὰ εἰσπράξι, διάφορα γραμμάτια προεξοφλημένα ἀπ' τὸν ἀδελφὸ σας Λωρὰν. Πρόκειται συνολικά γιὰ ἓνα ποσὸν σημαντικὸ γιὰ σὰς: 100 χιλιάδες φράγκα.

— Πὼς! Ἐχετε δικά μου γραμμάτια 100 χιλιάδων φράγκων;... Προεξοφλημένα ἀπ' τὸ Λωρὰν;

— Ναί.

— Καὶ πότε λήγουνε;

— Ἰσως κατὰ πολὺ σοβαρὸ, ἢ ἴσως τίποτε ἀπολύτως, ἀπάντησε ὁ τραπεζίτης. Ἐξέρω τὴν οικονομική σας κατάστασι καὶ τὴν κίνησι τῆς δουλειᾶς σας, ἀγαπητὴ μου Μισέλ. Ἀπορήσα λοιπὸν που εἶδα, ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες, νὰ συγκεντρώνωνται στὴν Τράπεζά μου, γιὰ εἰσπράξι, διάφορα γραμμάτια προεξοφλημένα ἀπ' τὸν ἀδελφὸ σας Λωρὰν. Πρόκειται συνολικά γιὰ ἓνα ποσὸν σημαντικὸ γιὰ σὰς: 100 χιλιάδες φράγκα.

— Πὼς! Ἐχετε δικά μου γραμμάτια 100 χιλιάδων φράγκων;... Προεξοφλημένα ἀπ' τὸ Λωρὰν;

— Ναί.

— Καὶ πότε λήγουνε;

— Στὶς 25 Σεπτεμβρίου, δηλαδὴ μετὰ τέσσερες ἡμέρες...

Ὁ Μισέλ δὲν μποροῦσε ἀκόμη νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν καταπληξί. Πέρασε τὸ χέρι του πᾶν ἀπ' τὸ ἱδρωμένο μέτωπό του. Ὁ τραπεζίτης τὸν κύτταξε μὲ προσοχή.

— Ἦμουν βέβαιος, εἶπε. Τὰ γραμμάτια αὐτὰ εἶναι πλαστογραφημένα.

Ἡ λέξι ἐκείνη ξανάδωσε κάπως τὴν ψυχραιμία του στὸ Μισέλ.

— Πλαστογραφημένα; εἶπε. Πὼς σὰς ἔρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;... Ποίος θὰ τὰ πλαστογραφοῦσε; Ὁ Λωρὰν;... Δὲν φαντάζομαι νὰ σὰς πέρασε μιά τέτοια σκέψι, Οὐρμπαιν!

Ἄντι ν' ἀπαντήσῃ, ὁ τραπεζίτης ἀνοῖξε ἓνα συρτάρι κι' ἔβγαλε τὰ γραμμάτια.

— Τὰ φύλαξα ἐγὼ ὁ ἴδιος, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, εἶπε. Νὰ!

Ὁ Μισέλ τὰ πῆρε. Δὲν χρειάστηκε νὰ τὰ ἐξετάσῃ πολὺ, γιὰ νὰ καταλάβῃ πὼς ἡ ὑπογραφή του εἶχε πλαστογραφηθῇ ἐπιτήδεια.

Τάδωσε ὥστόσο πίσω στὸν τραπεζίτη καὶ τοῦ εἶπε ἡσυχᾶ:

— Ναί, εἶναι δικά μου αὐτὰ τὰ γραμμάτια, ἀγαπητὴ μου Οὐρμπαιν. Ὅα πληρωθῶνε κανονικά στὴ λήξι τους, μετὰ τέσσερες ἡμέρες...

Ὁ τραπεζίτης φαίνετο συγκινημένος.

— Μισέλ... πρόφερε.

Μὰ ὁ μαρκησίας προσποιήθηκε ἀπόλυτη ἀδιαφορία.

— Τί εἶναι, φίλε μου; ρώτησε.

Σίγουρα, ὁ Βερνιέ θὰ εἶχε καταλάβει τὸ συγκλονιστικὸ δράμα που εἶχε παυχθῇ μετὰ σὲ λίγα δευτερόλεπτα στὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου.

Ὁ κόμης Λωρὰν ντὲ Σουλαίμ ἦταν ἓνας ἀβλῖος πλαστογράφος! Μὰ ἔπρεπε νὰ σώσῃ ὁ ἀδελφός του τὴν τιμὴ τῆς οικογενείας του! Ἐπρεπε νὰ δεχθῇ τὶς ὑπογραφὰς ἐκεῖνες σὰν νὰ ἦσαν γνήσιες... καὶ νὰ πληρώσῃ!

Σὰν σὲ μιά ἀστραπή, ὁ μαρκησίας ξανάδωσε τὸ ἐγκλημα καὶ τοὺς λόγους που τὸ εἶχαν προκαλέσει: Ὁ Λωρὰν εἶχε δειλιάσει μπροστὰ στὴν αὐτοκτονία. Μὴ βλέποντας τότε ἄλλη διέξοδο, εἶχε μιμηθῇ τὴν ὑπογραφή τοῦ ἀδελφοῦ του, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του ἀπ' τὰ χορτιά.

Σὰν σὲ μιά ἀστραπή, ὁ μαρκησίας ξανάδωσε τὸ ἐγκλημα καὶ τοὺς λόγους που τὸ εἶχαν προκαλέσει: Ὁ Λωρὰν εἶχε δειλιάσει μπροστὰ στὴν αὐτοκτονία. Μὴ βλέποντας τότε ἄλλη διέξοδο, εἶχε μιμηθῇ τὴν ὑπογραφή τοῦ ἀδελφοῦ του, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του ἀπ' τὰ χορτιά.

Ἐἶχε βασισθῇ στὴ στενὴ ἀλληλεγγύη τῶν μελῶν τῆς οικογενείας του, ὅταν ἔκαμε αὐτὴν τὴν ἀτιμία. Εἶχε σκεφθῇ πὼς ὁ ἀδελφός δὲν θὰ παρέδιδε ποτὲ τὸν ἀδελφὸ στὴ δικαιοσύνη καὶ θὰ πληρωνε... πὼς ἓνας Σουλαίμ δὲν θάστανε ἓνα ἄλλο Σουλαίμ στὴ φυλακὴ καὶ πὼς θὰ πληρωνε... πὼς ἡ ἐπιχείρησι τοῦ Νοζάν θὰ καταστρεφόταν ἴσως, πὼς οἱ Σουλαίμ θὰ πούλουσαν ἀκόμα καὶ τὰ ρούχα τους, ἀλλὰ θὰ πληρωναν.

Ἦταν ἓνας αἰσχροὺς ὑπολογισμός!...

Τσακισμένος τώρα — ἀπ' τὴν βεβαιότητα τῆς χρεωκοπίας που τὸν περιέμενε, ὅσο ἀπ' τὸ γκρέμισμα τῆς ἀγάπης που ἀπομένε ἀκόμα στὴν καρδιά του γιὰ τὸν ἀδελφὸ του — ὁ Μισέλ ὀνειρευότανε. Ξεχνοῦσε που βρισκότανε κι' ἀφῆνε νὰ τρέχουν δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια του...

Ὁ Οὐρμπαιν τοῦ εἶχε πιάσει τὰ χέρια καὶ τοῦ ἔλεγε μαλακά:

— Εἴσατε μιά μεγάλη καρδιά, Μισέλ!... Σὰς θαυμάζω!

Ὁ μαρκησίας

— Στις 25; Κάνετε λάθος, κύριε. Δεν λήγει κανένα γραμμάτιό μας αυτή τη ημέρα! παρατήρησε ο ταμίας.

— Καλά, καλά, Ζακτέλ... Κάμεν, όπως σάς είπα.

— Θ' αναλάβετε σεις και τα γραμμάτια του τέλους του μηνός;

— Όχι. Άφινω σε σάς αυτή τη φροντίδα.

— Ο Μιραντόρ κι' ο Ζακτέλ κυτάχτηκαν, αναστατωμένοι. Μήπως είχε τρελλαθί ο προϊστάμενός τους;...

— Θα μου επιτρέψετε να σάς πω, κύριε, παρατήρησε ο Ζακτέλ με σεβασμό, ότι δεν περιμένα καμιά αξιόλογη εισπραξι ως το τέλος του μηνός. Άν λοιπόν βρίσκονται στα χέρια σας όλα τα μετρητά, πώς θα μπορέσω να πληρώσω τα γραμμάτια;

— Ναί, έχετε δίκιο... Θα φροντίσω γι' αυτό... απάντησε άδριαστα ο Μισέλ.

Καί βγήκε απ' το γραφείο.

Κάποιος τούς κύτταξε σ' όλο αυτό το διάστημα απ' το γυαλόφρακτο χώρισμα του διπλανού γραφείου. Ήταν ένας άντρας με κοκκινωπά μαλλιά κομμένα σαν βούρτσας, και με άδρα χαρακτηριστικά: ο Ρομαίν Γκού.

Είχε κατορθώσει εδώ κι' ένα μήνα να προσληφθί ως υπάλληλος στα γραφεία του έργοστασίου, όπως τον είχε διατάξει ο Μπερτινιόλ.

Είχε ισχυρισθί πως έρχοταν απ' το Σικάγο και πως ήξερε πολλές ξένες γλώσσες.

Είχε πη δέ ότι ονομάζεται Λάζαρος Μπέρμαν. Και τον είχαν προσλάβει.

Ο Μπερτινιόλ χρειαζόταν ένα άφωσιωμένο και τολμηρό άνθρωπο, γιά να παρακολουθί ό,τι γινότανε στο Νοζάν και να τον κρατά ήνυμερο. Καμείς δε μπορούσε να τον εξυπηρετήση σ' αυτό καλλίτερα απ' το Ρομαίν.

Στην αρχή, ο Ρομαίν Γκού θέλησε να εξεγερθί γι' αυτό το ρόλο του κατασκόπου που του άναθετανε. Μα ύστερα του φάνηκε πως ή Τζέννυ τον κύτταζε με λιγώτερη άδιαφορία. Ένώ του φερνότανε πάντα αγέρωχα, του είχε πη «φιλε μου» και του είχε χαμογελάσει. Αυτό έφτανε γιά να τον τρελλάνη. Κι' υπάκουσε τυφλά στη διαταγή του Μπερτινιόλ.

Μερικές φράσεις που είχαν ανταλλάξει προ όλιγου ο Ζακτέλ κι' ο μαρκήσιος, είχαν φτάσει σ' αυτήά του. Αυτός μονάχα

μπορούσε να καταλάβη την έννοιά τους. Πλησίασε στο χάρισμα γιά ν' άκούση καλλίτερα, ενώ συγχρόνως προσποιότανε πως κύτταζε απ' το παράθυρο στον κήπο.

Όταν είδε να φύγη ο μαρκήσιος ντε Σουλαίμ, ξανακάθισε στο γραφείο του.

Ένα τέταρτο αργότερα, ο Ζακτέλ είχε παραδώσει στον διευθυντή του όσα λεφτά είχε στο ταμείο του, κι' εκείνος τα είχε κλείσει στην ιδιαιτέρη κάσσα του.

Άκουμπώντας τους άγκωνες του σ' ένα τραπέζι, με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια του, ο Μισέλ είχε βυθισθί στην άπελπισία.

Τί θάκανε τώρα; Ή κατάστασηι του φαινόταν άδιέδοδη...

Τα λεφτά που είχε πάρει απ' τον ταμία του, δεν άρκούσαν γιά να κρύψουν απ' τα μάτια του κόσμου την πλαστογραφία του Λωράν. Έλειπαν άλλες 20 χιλιάδες φράγκα.

Άν τάδρισκε κι' αυτά, θα ήσυχάζε γιά δυό-τρεις μέρες. Ύστερα όμως θάπρεπε ν' αντιμετώπιση τα γραμμάτια του τέλους του μηνός και όλες τις άλλες πληρωμές που του είχε άπαριθμήσει προ όλιγου ο ταμίας του—δηλαδή περί τις 60 χιλιάδες φράγκα.

Άν δεν εύρισκε το ποσόν αυτό, θα έπρεπε να κηρύξη πτώχευση—και μάλιστα με τέτοιες συνθήκες, ώστε θα μπορούσε να θεωρηθί δολία χρεωκοπία.

Θά ξεφευγε δηλαδή από ένα κίνδυνο, γιά να πέση σ' έναν άλλο, χειρότερο. Άπόφευγε ένα βάραθρο, γιά να κυλήση σ' ένα άλλο.

Μα έπρεπε να κυτάξη το πιδό έπείγον και να συγκεντρώση πρώτα όσα λείπανε γιά να πληρώση τα πλαστά γραμμάτια του Λωράν.

Κατέφυγε σε διαφόρους φίλους του, κι' ύστερα από δυό μέρες είχε στα χέρια του όλο το ποσόν.

Έτσι, στις 25 Σεπτεμβρίου, τ' άπόγευμα, πληρώσε τις 100 χιλιάδες φράγκα και πήρε πίσω τα δέκα γραμμάτια με την πλαστογραφημένη υπογραφή του, που θα μπορούσαν να στείλουν στα κάτεργα το Λωράν.

Τί θα τάκανε τώρα, αυτά; Θά τα φύλαγε;

Γιά ποιά λόγο; Άποτελούσαν μιά απόδειξι της ντροπής του άδελφού του. Άναψε ένα σπίρτο και τους έβαλε φωτιά. Τα κύτταζε να καίγονται. Κι' όταν άπόμεινε

μονάχα λίγη στάχτη, τη φύσηξε και τη σκόρπισε.

Άναστéναξε ύστερα βαθείά. Τώρα που είχαν πληρωθί τα γραμμάτια εκείνα, έπρεπε να βρη το γρηγορώτερο τα άπαιτούμενα λεφτά γιά τις υποχρεώσεις του τέλους του μηνός. Και δεν διέθετε γι' αυτό περισσότερες από πέντε μέρες!

Τ' άλλο πρωί κι' όλος, άρχισε γι' αυτόν το μαρτύριο εκείνο που το γνώρισαν καλά τόσο δυστυχισμένοι όταν τους χρειάζοταν λίγα χρήματα γιά να σωθούν απ' την καταστροφή.

Το βράδυ, γύρισε άπρακτος στο Νοζάν. Την άλλη μέρα όμως, έλαβε ένα γράμμα του τραπεζίτη Ούρμπαν Βερνιέ, που του έλεγε:

«Πληροφορήθηκα στο Χρηματιστήριο τις χρεσινές προσπάθειές σας γιά να βγητέ από μιά προσωρινή δυσχέρεια. Έμαθα επίσης ότι άποτύχατε. Γιατί, αγαπητέ μου Μισέλ, να μην άποταθήτε σ' εκείνους που σάς εκτιμούν και σάς αγαπούν, αντί να χτυπάτε την πόρτα ξένων ή έχθρών;»

Είχε σκεφθί το Βερνιέ ο Μισέλ. Άλλά δεν είχε τολμήσει να του φανερώση την πραγματική του κατάσταση, άκριβώς γιάτι ο τραπεζίτης είχε μαντέψει την πλαστογραφία του Λωράν. Ήθελε ν' άρνηθί μπροστά του, ήθελε να σώση την τιμή του άδελφού του άκόμη και στα μάτια εκείνων που την ήξεραν χαμένη...

Μα, αν δεν δέχοντανε τώρα τη γενναϊόδωρη προσφορά του Βερνιέ, καταλάβαινε πως δεν θα μπορούσε ν' άποφύγη την καταστροφή!

Πήγε λοιπόν στην Τράπεζα του φίλου του. Εκείνος δεν έκαμε κανένα ύπαινιγμό γιά το Λωράν. Κι' ο μαρκήσιος αίσθανθήκε ευγνωμοσύνη γι' αυτό.

Όταν γύρισε το βράδυ στο Νοζάν, είπε στον ταμία του:

— Πάρτε, κύριε Ζακτέλ, τα λεφτά που σάς χρειάζονται γιά το τέλος του μηνός.

Φαινότανε τόσο ευτυχισμένος—σαν ναχε άπαλλαγή από κάποιο τεράστιο βάρος—ώστε ο Ζακτέλ το πρόσεξε. Μα δεν έκαμε την παραμικρή παρατήρησι.

Ύστερα ο Μισέλ βγήκε απ' το γραφείο.

Ο Λάζαρος Μπέρμαν βρισκόταν εκεί, την ώρα εκείνη, αναζητώντας κάποιο χαρτί στα ντουσιέ. Δεν μπόρεσε δε να συγκρατήση μιά κίνησι έκπληξας, όταν άκουσε το μαρκήσιο να λήσ στον ταμία πως θα μπορούσε πιά να πληρώση τις υποχρεώσεις του στο τέλος του μηνός. Τα χαρτιά που κρατούσε, ξεφυγαν απ' τα χέρια του και σκόρπιστηκαν στο πάτωμα.

Όταν έφυγε ο μαρκήσιος, ο Μιραντόρ φώναξε χαρούμενα:

— Πήγε ή καρδιά σας στον τόπο της... έ, μπαρμπα-Ζακτέλ;

Ο γέρος ταμίας κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. Είχε πιστέψει κι' αυτός, σαν τους άλλους, πως δεν θα μπορούσε να κινή τις τακτικές πληρωμές του.

Ο Λάζαρος Μπέρμαν είχε βρη στο μεταξύ το χαρτί που ζητούσε. Περνώντας μπροστά απ' το Ζακτέλ, του είπε:

— Εγώ φοβόμουνα γιά σας, γιάτι μου φάνηκε, έδώ και μερικές μέρες, πως συνέβαιναν παράξενα πράγματα στην επιχείρησή...

Ύστερα πέρασε στο γραφείο του, γιά να συνεχισί τη δουλειά του.

Μπορείτε να φύγετε πιά, κύριε Μιραντόρ, είπε ο Ζακτέλ στο Βοηθό του. Αύριο όμως, όταν τελειώσουμε τη δουλειά μας έδώ, θα σάς παρακαλέσω θερμά ναρθήτε το βράδυ να με βοηθήσετε γιά να ετοιμάσω τις μεθαιριανές πληρωμές.

— Και βέβαια θαρθώ, μπαρμπα-Ζακτέλ, υποσχέθηκε ο Μιραντόρ.

Ύστερα από μερικά λεπτά, ο Λάζαρος Μπέρμαν έπαιρνε το τραίνο γιά το Παρίσι. Ένα ταξι τον πήγε απ' το σταθμό στο σπίτι του Μπερτινιόλ. Τον πρόλαβε, την ώρα που έπρόκειτο να βή γέω.

— Έχομε κανένα νέο; τον ρώτησε εκείνος.

— Πρέπει να σάς αναφέρω ό,τι συνέβη. Κι' ο Ρομαίν Γκού διηγήθηκε τις προσπάθειες του Μισέλ ντε Σουλαίμ γιά να βρη χρήματα—προσπάθειες που έπιτύχανε τελικά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

ΦΑΓΗΤΑ ΚΑΙ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ

ΚΑΛΑΜΑΡΑΚΙΑ ΤΗΓΑΝΗΤΑ

Υλικά:

Καλαμαράκια.
Άλεύρι.
Λάδι ή βούτυρο.

Εκτέλεσις:

Άφαιρείτε από τα καλαμαράκια το μικρό κοκκαλάκι που έχουν στα μάτια, τα πλένετε με πολλά νερά και τα βάζετε σε μιά λεκάνη με νερό. Προσθέτετε μιά χούφτα άλάτι, τα ξεπλένετε και τα ρίχνετε σε τρυπητό γιά να στραγγίσουν. Κατόπιν τα τοποθετείτε επάνω σε πετσέτα γιά να στεγνώσουν.

Βάζετε σε φωτιά το τηγάνι με άρκετο λάδι ή βούτυρο και, όταν σχεδόν καίγη, άλευρώνετε τα καλαμαράκια και τα τηγανίζετε ως ότου ελαφρύνουν. Τα σερβίρετε ζεστά γαρνιρισμένα με φέτες λεμονιού και με μαιντανό. Σερβίρετε μαζί σαλάτα της εποχής.

ΚΑΠΠΑΡΗ ΤΟΥΡΣΙ

Υλικά:

Κάππαρη.
Άλάτι.
Ξύδι.

Εκτέλεσις:

Βάζετε μέσα σε καλαθάκι την κάππαρη σε σειρές με άρκετο άλάτι. Κραμάτε το καλαθάκι, βάζετε από κάτω μιά λεκάνη και αφήνετε να σταθή 5 ως 6 μέρες. Δοκιμάζετε την κάππαρη και, αν έχη γλυκάνει, τη βάζετε σε βάζο και την σκεπάζετε με δυνατό ξύδι. Άν όμως δεν έχη γλυκάνει άρκετά, την αφήνετε άκόμη στο άλάτι μιά ή δυό μέρες και κατόπιν τη βάζετε στο ξύδι.

ΚΑΡΑΒΙΔΕΣ ΠΙΛΑΦΙ

Υλικά:

300 δράμια καραβίδες.
2 κρεμμύδια φιλοκομμένα.
1/2 φλυτζάνι τσαγιού λάδι.
1 μικρό κουτί τομάτες, ή ανάλογες φρέσκες.
2 φλυτζάνια τσαγιού ρυζί.
Άλάτι και πιπέρι.
Βούτυρο.

Εκτέλεσις:

Βάζετε σε κατσαρόλα άρκετο νερό, λίγο ξύδι και άλάτι και, όταν πάρη βράσι, ρίχνετε τις καραβίδες. Αφήνετε να βράσουν επί 10 ως 12 λεπτά, τις τραβάτε από τη φωτιά και όταν μισοκρυσώσουν τις καθαρίζετε.

Σωτάρετε με το λάδι τα κρεμμύδια ως ότου μαραθούν και προσθέτετε την τομάτα, άλάτι και πιπέρι. Αφήνετε τη σάλτσα να σιγοβράση 25 ως 30 λεπτά. Μετράτε τη σάλτσα και προσθέτετε νερό γιά να γίνουν 4 φλυτζάνια τσαγιού υγρό.

Πλένετε το ρυζί σε πολλά νερά, το στραγγίζετε και το στεγνώνετε μέσα σε πετσέτα. Ρίχνετε σε κατσαρόλα 2 κουταλιές βούτυρο και το ρυζί. Το άνακατεύετε επί 5 λεπτά σε σιγανή φωτιά, προσθέτετε τις καραβίδες, την άραιωμένη σάλτσα (βρασθή) και σκεπάζετε την κατσαρόλα. Αφήνετε το φαγητό σε σιγανή φωτιά 16 ως 18 λεπτά.

Άλλος τρόπος: Βράζετε τις καραβίδες και τις καθαρίζετε όπως περιγράφεται ανωτέρω. Ρίχνετε σε τηγάνι, το λάδι και τα κρεμμύδια και τα σωτάρετε, άσπουν να μαραθούν. Κατόπιν ρίχνετε την τομάτα, άλάτι και πιπέρι και αφήνετε τη σάλτσα να σιγοβράση επί 25 λεπτά. Την περνάτε από τρυπητό προσθέτετε τις καραβίδες και τις βράζετε, μαζί με τη σάλτσα, επί 10 περίπου λεπτά.

Βράζετε το ρυζί σε υπόλυκο νερό άλατισμένο. Το στραγγίζετε και το περιχύνετε με καυτό βούτυρο. Το βάζετε σε μιά φόρμα, το ξεφορμάρετε σε πιστέλλα και ρίχνετε επάνω τις καραβίδες με τη σάλτσα.

ΚΕΦΑΛΑΚΙΑ ΑΡΝΙΟΥ ΡΙΓΑΝΑΤΑ

Υλικά:

2 κεφαλάκια άρνιου.
1/2 φλυτζάνι τσαγιού λάδι.
1 κουταλιά πελτέ τομάτας, ή 150 δράμια τομάτες φρέσκες, προαιρετικά.
Λίγο μαιντανό φιλοκομμένο.
1 κουταλιά ρίγανη.
Άλάτι και πιπέρι.

Εκτέλεσις:

Ζητάτε από το χασάπη να χωρίση τα κεφαλάκια στη μέση. Δένετε τα δυό κομμάτια μαζί με σπάγγο και αφήνετε να μείνουν 1/2 ώρα μέσα σε νερό χλιαρό, ελαφρά άλατισμένο. Κατόπιν τα πλένετε σε άρκετο νερό, αφαιρείτε το σπάγγο και τα βάζετε μέσα σε γιουδετσαάκι, κατά προτίμησιν πηλίνο, με το κομμένο μέρος προς τα επάνω.

Αυλώνετε τον πελτέ τομάτας σε 1 ποτήρι νερό. Άν χρησιμοποιήσετε τομάτες, τις καθαρίζετε και τις φιλοκόβετε. Ρίχνετε τον πελτέ ή τις τομάτες επάνω στα κεφαλάκια, προσθέτετε το μαιντανό, τη ρίγανη, άλάτι, πιπέρι και το λάδι. Τα ψήνετε στο φούρνο, ενώ τα περιχύνετε κατά διαστήματα με τη σάλτσα των.

Σ η μ.: Μιά να μη στεγνώσουν τα μυαλά, βάζετε επάνω από μιά φέτα πατάτες.

ΚΕΦΑΛΑΚΙ ΑΡΝΙΟΥ ΨΗΤΟ

Υλικά:

2 κεφαλάκια.
1 υπόλυκο άρνιο.
Άλάτι και πιπέρι.
Σκόρδο.
Πιπέρι άκοπάνιστο.
Θυμαρί και φύλλο δάφνης, το καρότο και τα βράζετε μέσα σε 1/2 φλυτζάνι τσαγιού βούτυρο.
1 καρότο.
1 κρεμμύδι.

Εκτέλεσις:

Βάζετε τα κεφαλάκια μέσα σε νερό χλιαρό και αφήνετε να μείνουν 1/2 ώρα. Τα ξεπλένετε σε πολλά νερά και τα βάζετε σε κατσαρόλα. Προσθέτετε λίγο άλάτι, σκόρδο, πιπέρι άκοπάνιστο, λίγο θυμαρί και φύλλο δάφνης, το καρότο και το κρεμμύδι. Ρίχνετε νερό ζεστό και τα βράζετε 1/2 ώρα. Κατόπιν τα βγαζετε από το ζωμό, αφήνετε να στραγγίσουν καλά και τ' άλείφετε με το βούτυρο. Τα πασπαλίζετε με άλάτι και πιπέρι, τα τυλίγετε, χωριστά το καθ' ένα, μέσα στην υπόλυκα πρώτα και κατόπιν σε λαδόχαρτο. Τα ξανατυλίγετε σε δεύτερο χαρτί και σε στρατσόχαρτο υγρό και τα ψήνετε σε μέτριο φούρνο επί 1 1/2 ώρα.

Βγάζετε τα δυό χαρτιά και αφήνετε να ψηθούν άκόμη 1/2 ώρα. Τα σερβίρετε όπως είναι με το λαδόχαρτο. Σερβίρετε μαζί σαλάτα της εποχής.

Σ η μ.: Μιά να μη στεγνώσουν τα μυαλά, βάζετε επάνω από μιά φέτα πατάτες.

ΚΕΦΤΕΔΕΣ

Υλικά:

1/2 όκα κιμάς.
75 ως 100 δράμια ψίχα ψωμιού.
Νερό ή γάλα.
3 ως 4 μέτρας κρεμμύδια.
2 κουταλιές λάδι ή βούτυρο.
2 αυγά.
3 κουταλιές φιλοκομμένος δυόσμος, μαιντανός, ή λίγη ρίγανη τριμμένη.
Άλάτι και πιπέρι.

1 φλυτζάνι τσαγιού περίπου άλεύρι.
1 φλυτζάνι τσαγιού περίπου λάδι, ή λίπος γιά το τηγάνισμα.

Εκτέλεσις:

Μουσκεύετε την ψίχα ψωμιού σε νερό ή σε γάλα. Τη σιτέετε. Φιλοκόβετε τα κρεμμύδια, τα ξεματάρτε, τα στραγγίζετε και τα σωτάρετε με το λάδι ή με το βούτυρο. Αφήνετε να κρυσώσουν και τα προσθέτετε στον κιμά. Κατόπιν ρίχνετε τ' αυγά, το δυόσμο, μαιντανό, ή τη ρίγανη, μιά κουταλιά σουπας περίπου (κοφή) άλάτι και λίγο πιπέρι και την ψίχα ψωμιού. Ζυμώνετε καλά το μίγμα και το πλάθετε σε κεφτέδες, γμα και το πλάθετε σε κεφτέδες. Τους άλευρώνετε και τους τηγανίζετε σε λάδι ή λίπος. Τους σερβίρετε με σαλάτα και εάν θέλετε, με πατάτες πουρέ ή τηγανητές.

ΚΕΦΤΕΔΕΣ ΠΑΝΕ

Υλικά:

1/2 όκα κιμάς περασμένος από μηχανή δυό φορές.
50 δράμια ψίχα ψωμιού.
1 κρεμμύδι φιλοκομμένο.
2 κουταλιές βούτυρο.
2 ως 3 κουταλιές τυρί τριμμένο.
2 κουταλιές μαιντανός φιλοκομμένος.
Άλάτι και πιπέρι.
Λίπος γιά το τηγάνισμα.
2 αυγά.
2 κουταλιές νερό.
Γαλέτα κοπανισμένη, ή άλεύρι.

Εκτέλεσις:

Βάζετε την ψίχα ψωμιού σε νερό γιά να μουσκεύη. Σωτάρετε το κρεμμύδι με το βούτυρο σε σιγανή φωτιά ως ότου μαραθή. Σιτέετε καλά την ψίχα του ψωμιού.

Άναμινώνετε τον κιμά, το τυρί, χα ψωμιού, το κρεμμύδι, το πιπέρι, το μαιντανό, λίγο άλάτι και λίγο πιπέρι. Ζυμώνετε καλά το μίγμα και το πλάθετε σε μεγάλους κεφτέδες.

Χτυπάτε μέσα σε πιάτο τ' αυγά με το νερό. Βάζετε μέσα σε ένα άλλο πιάτο άρκετη γαλέτα ή άλεύρι. Παιώνετε έναν έναν κεφτέ, τον βυθίζετε στ' αυγό και κατόπιν τον τυλίγετε στη γαλέτα ή στο άλεύρι. Τηγανίζετε τους κεφτέδες σε άρκετή και καυτή φριτούρα (λίπος) ως ότου ελαφρύνουν. Τους σερβίρετε, αν θέλετε, με πατάτες πουρέ και με σαλάτα.

ΚΕΦΤΕΔΕΣ

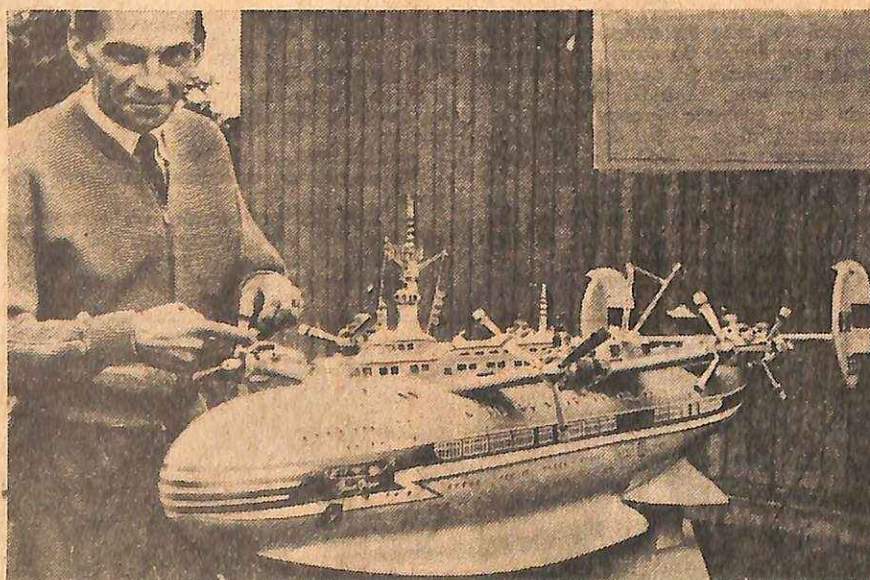
ΜΕ ΣΑΛΤΣΑ ΝΤΟΜΑΤΑ

Ετοιμάζετε τους κεφτέδες όπως περιγράφεται στη συνταγή «Κεφτέδες» και τους βάζετε σε πιατέλλα. Τους σκεπάζετε με την κατσαρόλα σάλτσας τομάτας.

Περνάτε από τρυπητό 1/2 όκα ώτερης τομάτες. Βάζετε σε κατσαρόλα 1 ως 2 κουταλιές βούτυρο και 1 κουταλιά σουπας (κοφή) και 1 κουταλιά άσπας (προαιρετικά). Ρίχνετε τις περασμένες τομάτες, ρίχνετε τις περασμένες τομάτες, ρίχνετε άλάτι, πιπέρι και μιά λίγο νερό, άλάτι, πιπέρι και μιά κουταλιά γάλακτος (προαιρετικά).

Αφήνετε τη σάλτσα να σιγοβράση επί 15 ως 20 λεπτά, ή ως ότου πήξη. Την τραβάτε από τη φωτιά και προσθέτετε, εάν θέλετε, ένα κομματάκι βούτυρο φρέσκο.

Οι κεφτέδες με σάλτσα τομάτας ταιριάζουν με ρυζί, πιαφί, με πατάτες τηγανητές, ή πουρέ.

ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Ο Γερμανός ναυπηγός Ντίπερ Γάουεν, κατασκεύασε στο Άμβούργο, το ελκονίζόμενο μοντέλλο του πλοίου του μέλλοντος. Έφοδιασμένη με 6 κινητήρες «Ηθελ», που κινούν έλικες, ή μικρογραφία ανέπτυξε κατά τις δοκιμές ταχύτητα 100 χιλιομέτρων την ώρα. Το πλοίο έχει, όπως βλέπετε, το σχήμα αεροπλάνου και είναι εξ ολοκλήρου κλειστό. Κατά τους υπολογισμούς του Γάουεν, το νέο σκάφος που θα μωρη να μεταφέρει 2.500 επιβάτες μ' όλες τις ανέσεις τους, θα διανύη την απόστασι από το Άμβούργο στη Νέα Υόρκη μέσα σε 46 ώρες.

B7

*Η Ντίνα Γεωργιάδ (17 χρόνων) και η Ελένη Ζηλατόγλου (18 χρόνων), Αγία Αναργύρων 49, Νίκαια, Πειραιεύς, Γρεσ, ζητούν αλληλογραφία με νέους απ' όλον τον κόσμο.

*Η Α. Μ. (19 χρόνων), θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους άνω των 30 χρόνων στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό το γάμο. Όσοι επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν μαζί της στα ατελείωτα την διεύθυνση τους στα γραφεία του «Πρωτοφύρου».

*Η Τούλα Καρρά, Έρμού 3, Ν. Ίωνία, Αθήναι, Γρεσ, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή κάρτ-ποστάλ.

*Η Σούλα Μανιώτου, μαθήτρια, Μαϊάνδρου 2, Ξάνθη, Γρεσ, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο. Είναι 17 χρόνων.

*Η Στέλλα Σαντζούδη, Πέραν 18, Επτάλοφος, Θεσσαλονίκη, Γρεσ, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλον τον κόσμο.

*Η Έφη Μουσουρίδου (35 χρόνων, χήρα), Παλαιών Πατρών Γερμανού 22, Θεσσαλονίκη, Γρεσ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες του εξωτερικού, 50 περίπου χρόνων, με σκοπό το γάμο.

*Η Έλλη Κατσιγιάννη (21 χρόνων, πολύ ώραία), Γερμανίου 9, Αθήναι, Γρεσ, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού και κατά προτίμηση Έλληνοαμερικανούς, με σκοπό το γάμο.

*Η Εύα Βαλάνη, η Ζαφειρά Γαλατάνου, η Άννα Βασιλοπούλου, η Χρυσάνθη Βασιλείου και η Λεμονία Κατασπύκου, Ν. Σ. «Σωτήρια», 11 Κλινική, Αθήναι, Γρεσ, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλον τον κόσμο.

*Η Νίτσα Ίωαννίδου (17 χρόνων), δδς Αλυσόπουλου 30, Ξάνθη, Γρεσ, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

*Ο Δημήτριος Καβαλινακίης, Λιτσορβία Αποκορώνου, Χανιά, Κρήτη, Γρεσ, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' όλον τον κόσμο. *Ο Γεώργιος Σαουλίδης, Αμερικής 31, Ρόδος, Γρεσ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους του εξωτερικού και κατά προτίμηση στην Αυστραλία και της Αμερικής, ηλικίας κάτω των 25 χρόνων στην ελληνική ή ιταλική γλώσσα, *Ο Μιχαήλ Λαδάκης, Μαράλια Σελίνου, Χανιά, Κρήτη, Γρεσ, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη μετανάστευση.

*Ο Δημήτριος Φίνος, Βαδικτών 19, Μακρυγιάννη, Αθήναι, Γρεσ, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο. *Ο Γεώργιος Σαουλίδης, Μαυροβάλασσα, Σέρραι, Γρεσ, ο Νάκης Φρεγκίδης, Μελοσυργιανών, Κιλκίς, Γρεσ, και ο Ζαχαρίας Καλλιανικίδης, δδς Γκούζη, Β' πάροδος αριβ. 3, Θεσσαλονίκη, Γρεσ, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλον τον κόσμο. *Ο Εύαγγελος Διακοδημήτριος (19 χρόνων), Τσαμαδού 1, Πειραιεύς, Γρεσ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες του εξωτερικού.

*Ο Δημήτριος Μανίκος, Poste Restante, Κεντρικών, Βόλος, Γρεσ, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' όλον τον κόσμο ηλικίας 19-25 χρόνων. *Ο Λάκης Κυριακίτης (25 χρόνων) και ο Φίλιππος Βισέντης (23 χρόνων), Πλάτωνος 36, Μέον, Ήρακλειον, Αθήναι, Γρεσ, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους του εξωτερικού και κατά προτίμηση της Ισπανίας. *Ο Άρης Παπαθεοδώρου, Μεγαλόπολις, Αρκαδία, Γρεσ, ζητεί αλληλογραφία με συλλέκτες γραμματοσήμων απ' όλον τον κόσμο.

*Ο Φίλιππος Ολύμπιος, Ξενοδοχείον «Νέος Όλυμπος», Δελφίνων 38, Αθήναι, Γρεσ, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο που τους

ενδιαφέρει το θέατρο και ο κινηματογράφος. Οι δύο φίλοι Βασίλειος Παπαδόπουλος (19 χρόνων) και Αθανάσιος Παπαδόπουλος (18 χρόνων), Προφήτου «Ηλία 28Α, Θεσσαλονίκη, Γρεσ, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

*Ο Έμμη. Καρανδράνης, Λέρος, Δωδεκάνησα, Γρεσ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο στην ελληνική ή ιταλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμάτων και κάρτ-ποστάλ. *Ο Αίμιλιος Κωνσταντίνιδης (21 χρόνων), Ήπειρου 34, Βόλος, Γρεσ, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Με την «Ερρίκη Λ.» της οποίας την αγγελία δημοσίευσαν σε προηγούμενο τεύχος μας επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν οι κάτωθι: *Επιλοχίας Παναγιώτης, Ανωγειάδης, 415 Σ.Δ.Ι., Β. Σ.Τ. 902. *Υποσημνία Ε. Μ. Σταυρούλας, 111 Π.Μ., Μοίρα Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 904Α. *Σάκης Σιώτης, Πάροδος Χατζηλαζάρου 5, Θεσ/νίκη, Κων. Μαρκοεάνης, 3η Μ.Κ.Ε.Π., Β. Σ.Τ. 903. *Ιωάννης Φατούρος, Γραφείον Στρατολογίας, 801, Τ.Π., Σ.Τ.Γ. 918Γ, Πλ. Ουταρχος Ε. Γεωργίου, διά Λ. Αλμπέρ, Άγιος Τριάντος, Θη. Αλμπέρ, Άγιος Τριάντος, Σαλαμίνος 15, Αιγάλεω, Αθήναι, Δημ. Φαλλίδης, 123 Μ.Π.Π., Σ.Τ.Γ. 918. *Νόντας Τσοβόλος, Κ. Ε.Ν.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Δ.Ε., Σ.Τ.Γ. 927. *Θεόδ. Παπαγιάννης, 625 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 918Γ, Λοχίας Λάκης, Ορφανού 5, 504 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Β και Δημ. Ανδρεάδης, 504 Τ.Π., Σ.Τ.Γ. 916Β.

*Ο Σωτήριος Αρβανιτίδης, 65ος Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 914, ο Γεώργιος Παπαδημητρίου, 111 Π.Μ., 408 Μ.Π.Α., Σ.Τ.Γ. 905, ο Αθανάσιος Κούστης, Χαλκουργειών Πτολεμαΐδας, Κοκάνη και ο υπαξιάρχος Ιωάννης Νικολάου, Κ. Ε.Ν. Πατρών, 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με την αναγνωστική μας που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Πρωτοφύρου».

Με την «Οδάλια» θέλουν ν' αλληλογραφήσουν ο Αθαν. Καντζιάρης, 65ος Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 914, ο Χρήστος Σαρρή, Ασκλήπιου 16, Λυγουριόνη, Ναυπλίου, ο Τάκης Παράσκευας, Αγίου Γεωργίου 36, Μεγάλο Πεδίο, Μεγαρίδας και ο Λάμπρος Φράγκος, 158 Μ.Π.Π., Β. Σ.Τ. 903. Τόσο με την «Πρωτοφύρου», όσο και με την «Οδάλια» ζητούν αλληλογραφία και οι εξής: Χαραλάμπος Τσιλιός, Ραφειών Χ. Τρικοπούλη, Σιδηροπούλου, Βέρροια, Παναγ. Στεφανόπουλος (22 χρόνων), Μελά 35, Πατήσια, Αθήναι, Γεώργιος Νευράκης (19 χρόνων), Πατριάρχου Γρηγορίου Ε' Καλλιθέα, Αθήναι. *Ιωάν. Παλάτος (19 χρόνων), Παλαιά Σφαγεία 253, Καλλιθέα, Αθήναι. *Ιωάν. Τσιραμάνης (18 χρόνων), Πάροδος Θεάτρου 62, Αργος, Γεώργιος Οικονομολόγος, 110 Π.Μ., 339 Μ.Π.Α., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 904. Δημ. Σωτήριος, 7η Κλινική, Αθήναι, Σ.Τ.Γ. 904. *Υποσημνία Γεωργίου Χρηστάκη, 408 Μ.Π.Α., 111 Π.Μ., Σ.Τ.Γ. 904 Α. *Βόλος, Υποσημνία Τζήνης Παλαιολόγου, Λάκης Αδαμόπουλος, Σπύρος Ξένος και Βραδύλας Αμυρόπουλος, 28ος Α.Τ.Α., Μ.Σ., Β. Σ.Τ. 904. Βασ. Καταούλας, 110 Π.Μ., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 904. *Ο Φοίβος Ροδίτης, 522 Τ.Π., 2ος Λόχος, Β. Σ.Τ. 903, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους, κοπέλες απ' όλον τον κόσμο. *Ο Παναγιώτης Σπυράκης και ο Χαραλάμπος Ματθιόπουλος, Δ.Δ. Λέως, Σ.Τ.Γ. 912 Β., Γρεσ, ζητούν αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. *Ο Δημ. Σωτήριος Καρακίτης, 506 Τ.Π., Α.Β.Ο., Β. Σ.Τ. 901, Γρεσ, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' όλον τον κόσμο. *Ο υπαξιάρχος Αλ. Κ. Α. Τ. Σ.Τ. 904, Γρεσ, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες και Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Οι υπαξιάρχες Γεώργιος Καρακίτης, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Γ. Λιάπης (21 χρόνων) και Ι. Θεσσαλονίκης (20 χρόνων), 111 Π.Μ., Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 904Α. *Χρήστος Λαϊνάς, 339 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 904. Κωνσταντίνος Βακαλόπουλος, 28ος Α.Τ.Α., Β. Σ.Τ. 904. *Υποσημνία Εύαγγελος Τσιρακίτης και Αλέξανδρος Δουζίνης, 111 Π.Μ., 408 Μ.Π.Α., Β. Σ.Τ. Γ. 904 Α. Γεώργιος Ακαρπής, 335 Μ.Δ.) Β., 111 Π.Μ., Σ.Τ. Γ. 904 Α. *Αθανάσιος Γραμματισκόπουλος, 110 Π.Μ., Μ.Π.Π., Β. Σ.Τ. 904. Παντ. Γιαννίλης, 110 Π.Μ., Μ.Σ. Β. Σ.Τ. 904. *Υποσημνία Γεώργιος Μακρούλης και Κων. Χαϊροπούλου, 28ος Α.Τ.Α., Μ.Σ., Β. Σ.Τ. 904. *Ιωάννης Γεωργίου, 112 Π.Μ., Μ.Π.Α., Τ.Γ.Α. 1010. Π. Βαμβακάς, Χρ. Ταμπουράς, Π. Ζ. Μαθιόπουλος, 28ος Α.Τ.Α., Μοίρα Α.Κ.Ε., Β. Σ.Τ. 904. Εύαγγελος Μουτσιας, 110 Π.Μ., 339 Μ.Δ.) Β., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 904. Δημ. Σωτήριος, Αθανασόπουλος, 408 Μ.Π.Α., 111 Π.Μ., Σ.Τ.Γ. 904 Α. *Βόλος, Υποσημνία Τζήνης Παλαιολόγου, Λάκης Αδαμόπουλος, Σπύρος Ξένος και Βραδύλας Αμυρόπουλος, 28ος Α.Τ.Α., Μ.Σ., Β. Σ.Τ. 904. Βασ. Καταούλας, 110 Π.Μ., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 904. *Ο Φοίβος Ροδίτης, 522 Τ.Π., 2ος Λόχος, Β. Σ.Τ. 903, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους, κοπέλες απ' όλον τον κόσμο. *Ο Παναγιώτης Σπυράκης και ο Χαραλάμπος Ματθιόπουλος, Δ.Δ. Λέως, Σ.Τ.Γ. 912 Β., Γρεσ, ζητούν αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. *Ο Δημ. Σωτήριος Καρακίτης, 506 Τ.Π., Α.Β.Ο., Β. Σ.Τ. 901, Γρεσ, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' όλον τον κόσμο. *Ο υπαξιάρχος Αλ. Κ. Α. Τ. Σ.Τ. 904, Γρεσ, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες και Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

*Άκης Τυροβολάς, Χάρης Παπαδόπουλος και Αιμίλιος Ρέπας, Δ.Ν.Β.) Γ.Ε.Ν. Σ.Δ.Ε. Σ.Μ., Β. Σ.Τ. 902. Γ.Ε.Ν. Χρήστος Παπασιαντάς και Αθανάσιος Κονταξής, Β. Π. «ΚΑΝΑΡΗΣ», Β. Ν. Κρήτης, Σούδα, Γ.Ε.Ν. Υποκελευστής Νικόλαος Μητσόπουλος, Κυριάκος Τσολλάκης και Μιχαήλ Πολίτης, Ν.Α. 2185 «ΑΦΡΟΕΣ-Σ.Α.», Δ. ΝΑΡ., Γ.Ε.Ν.

*Υπαξιάρχος Γεώργιος Παρής, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι υπαξιάρχες Γεώργιος Καρακίτης, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι υπαξιάρχες Γεώργιος Καρακίτης, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι υπαξιάρχες Γεώργιος Καρακίτης, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι υπαξιάρχες Γεώργιος Καρακίτης, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι υπαξιάρχες Γεώργιος Καρακίτης, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι υπαξιάρχες Γεώργιος Καρακίτης, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι υπαξιάρχες Γεώργιος Καρακίτης, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι υπαξιάρχες Γεώργιος Καρακίτης, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι υπαξιάρχες Γεώργιος Καρακίτης, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι υπαξιάρχες Γεώργιος Καρακίτης, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι υπαξιάρχες Γεώργιος Καρακίτης, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι υπαξιάρχες Γεώργιος Καρακίτης, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι υπαξιάρχες Γεώργιος Καρακίτης, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι υπαξιάρχες Γεώργιος Καρακίτης, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι υπαξιάρχες Γεώργιος Καρακίτης, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι υπαξιάρχες Γεώργιος Καρακίτης, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι υπαξιάρχες Γεώργιος Καρακίτης, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι υπαξιάρχες Γεώργιος Καρακίτης, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι υπαξιάρχες Γεώργιος Καρακίτης, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι υπαξιάρχες Γεώργιος Καρακίτης, 254 Τ.Π., Λόχος Δ' Λόχου, Β. Σ.Τ. 902. Νικηφόρος Ουράνης και Θεόδωρος Ζιάκας, 210 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 916. Διονύσιος Παπαγιάννης, 503 Τ.Π., Α.Β.Α., Β. Σ.Τ. 903. *Υποσημνία Δημ. Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Παναγιώτης Γκαβέρας και Ευσταθίου Κτενάς, 111 Π.Μ., Μ.Σ. Εφορίας, Σ.Τ.Γ. 905. Θεόδωρος Μιχαηλίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. *Αλέξανδρος Αποστολίδης και Άλκης Αποστολίδης, 111 Π.Μ., 340 Μ.Δ.) Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Οι υπαξιάρχες Γεώ

Οι Διδάσκει ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Ο σκύλος

«Ήθελε με το σκύλο του απ' την έπαρ-
χία ένας ξάδερφος της δασκάλας, και γύ-
ρευε φiri-φiri να βρη δωμάτιο. Κι' η πο-
νόφυκη γυναικογειτονιά σκέφθηκε την 'Ε-
φταλία πουχε γκιουζελιμ σπιτί.

— Αίντε, εσύ, που ξέρεις τὰ χούγια
την, είπανε στην καρσινή το 'Εφταλίας,
να τὰ μπασαρνίσης, να τὰ καταφέρης, να
κάνης την γνώμη τση...

— Εφταλία μου, το' ήλεγε σε λίγο ή
πανούργα δὴθεν ἀνήσυ-
χη, σαν κοιμάται ο Νι-
κολάκη σου ζουρνάδες
και νταούλια να παίζουν
δὲν ζυπνὰ ντουονιαντ!
Γι' αὐτὸ πρέπει να κά-
νης τὰ μαλλιά σου φο-
καλιά να βρῆς κανένα
μπεκιάρη να νοικιάσης
την μπροστινή σου κά-
μαρα, κι' ἔτσι νάχης μιὰ
παρηγοριά.

Κι' ἔτσι ἔπειτα ἀπ' τὴν
πρέντικα πούκανε
το 'Εφταλίας, πήγε ντο-
γοῦ ή πανούργα και
βρῆκε τὸν ξάδερφο τῆς
δασκάλας.

— Τρέξε, τοῦπε, τὴν
ἔχω προετοιμάσει. Πρό-
σεξε μονάχα, γιατί ἀντιπαθεῖ τὰ σκυ-
λιά. Γι' αὐτὸ πρὶν πὰς, ἄφησε τὸ σκύλο
σου στὴ δασκάλας...

Πράγματι, τὴν ἄλλη μέρα ἐκεῖνος πήγε,
παρουσιάστηκε καὶ τῆς εἶπε δειλά:

— Ημεθα, κερά Φταλία μου, πὺς θὰ
νοικιάσης, ὄχι γιὰ νενότισο, ἀλλὰ ἔτσι γιὰ
συντροφιά, γι' ἄλλὰ βέλο να με προτιμή-
σης. Θάχης πολλὰ ἀδάντσα, καὶ γκελίρια.
Σκέψου ὡς καὶ θεῖο χασάπη ἔχω καὶ θὰ
σοῦ φορνῶμι μπόλικο ἡόκκαλα γιὰ τὸ
σκύλο σου...

— Καλέ, ποῖδ σκύλο μου; ξεφώνισέ ἐ-
κείνη ἀγριεμένη. Ἐγὼ τὰ σκυλιά τ' ἀντι-
παθῶ, σαν τὰ κρίματα μου!

Κι' ἦταν τὸση ἡ ἔξαψη καὶ τὸ μπουγιο
ποῦ πήρε, ποῦ ὁ νοικιάρης τὰ βρῆκε μπα-
στούνια κι' εἶδε κι' ἦπαθε να τὴν καλμάρη.
— Βρῆ ξάδερφ! — ἤλεγε σε λίγο στὴν
δασκάλα — ὅλα ἐν τάξει, τὴν κατάφερα,
πήγα τὸ μπαούλο μου, ἀλλὰ γιὰ τὸ σκύλο
ἀδύνατον να τὴν τομπάρω. Γι' αὐτὸ να τὸν
κράτησης ὥσπου να κάνω τὴ γνώμη τῆς...

— Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἱστερ-ἱστεμέξ
περνοῦσε, τακτικά κάθε ἀπόγευμα ἀπ' τὸ
σπιτί τῆς ξαδέφρης, του γιὰ να δῇ καὶ να
βγάλη λίγο σεργιάνι τὸν σκύλο του.

— Δυστυχῶς, ἕνα βράδυ τὸν πήρε ξοπίσω
κι' εὐθὺς ποῦ τὸν καραϊνάντισε ἡ 'Εφταλία
στὴν οὐδωπαρτα τῆς, ξεφώνισε:

— Οὐστ!... Οὐστ!... Βρωμώσκυλο!
'Ο σκύλος ὁμῶς τρίβετα, τῆς γλύφει τὰ
χέρια, κουνά τὴν οὐρά του κουντουρντίζει.

— Ἡβόι, καλέ, εἰπε ἴποτε, δῆτε, μὲ κά-
νει τζιγκτζινά! Σιγούρα εἶναι σπιτίσιό
σκυλί. Πάω να τοῦ φέρω κάτι να φαῇ.

— Εἶδες, κερά Φταλία μου, καὶ να μοῦ
λὲς πὺς δὲν ἀγαπᾷς τὰ σκυλιά! Δὲς πὺς
σε κυττάζει. Σε συμπάθησε!...

Εὐθὺς ἡ 'Εφταλία τὸ πήρε μέσα, τοῦ-
φτασε γιὰτὰκι, τοῦβαλε ἕνα τσουμπλέκι με
νερό, τὸχε μὴ σάξη καὶ μὴ βρέξη!

— Βρῆ ξάδερφ, ἤλεγε ἐνθουσιασμένος
στὴν δασκάλα, τὴν κατάφερα!...

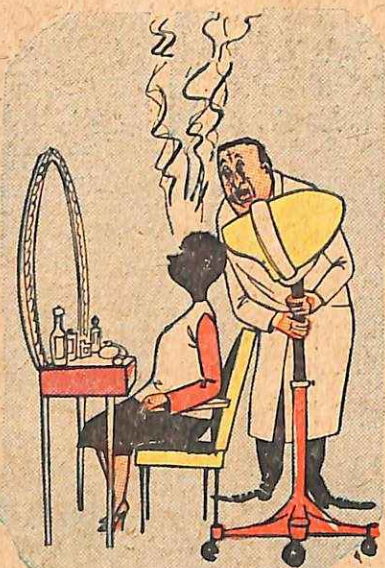
— Δυστυχῶς, μετὰ μιὰ βδομάδα, ἡ 'Εφτα-
λία λὲς κι' ἦδινε οὐλτιμάτο, ἤλεγε στὸ νοί-
κάρη τῆς:

— Σοῦ νοικιάσα γιὰ νάχω συντροφιά,
γιατὶ φοβόμουνα τὴν κλεφτουργιά. Ἀλλὰ
τώρα με τὸ σκύλο ποῦ οὐλῇ τὴν νύχτα με
τὸ παραμικρὸ ταβatoῦρι γαυγίζει, ἔχω ἕ-
να σπουδαῖο φύλακα! Γι' αὐτὸ, σκάπα
βία! Στὸ τέλος τοῦ μηνὸς να μ' ἀδείασης
τὴν κάμαρα!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Τί σπουδαῖο ὕφασμα!...
Δὲν εἶναι δέκα χούνια ποῦ τὸ
φοράς;

— Μήπως ἐκαιγε πολὺ, μαν-
τάι;

— Χρυσόχρη μου!... Τί σοῦ ὁ-
φείλω;

ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΝΤΥΝΟΝΤΟΥΣΑΝ ΑΛΛΟΤΕ ΠΙΟ ΚΟΜΨΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἡ πατρὶς καὶ ἡ ἡλικία τῶν εἰδῶν
ἀμφιέσεως

Οἱ γνώμες τῶν ἐπιστημόνων διχάζονται σχε-
τικὰ μετὰ τὴν προέλευσι τῶν ἐνδυμάτων. Ἀλλοὶ
ὁποστηρίζουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὰ ἐκρησποποίη-
σε γιὰ νὰ προστατεύεται ἀπὸ τὸ κρύο. Ἀλλοὶ,
ταυναντιῶν, ἔχουν τὴ γνώμη ὅτι, στὴν ἀρχὴ
τοῦλάχιστον, ἦταν ἀπλὸ μέσον στολισμοῦ.

Ὅπως κι' ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, τὸ βέβαιον εἶ-
ναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐξασθένησε βαθμιαία καὶ
ὅτι τὰ ἐνδύματα τοῦ ἐγίναν ἀπαραίτητα. Κι'
ἐπειδὴ εἶχε ἐγκαταλείψει πιά τὸ κυνήγι κι' εἶ-
χε στραφῇ στὴ γεωργία, ἀναγκάστηκε νὰ ζη-
τήσῃ ἄλλα μέσα γιὰ νὰ καλύψῃ τὸ σῶμα του,
ἐκτός ἀπὸ τὰ δέρματα ποῦ χρησιμοποιοῦσε
ὡς τότε.

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ προσδιορίσῃ πὺς καὶ
πότε ἐφευρέθηκαν τὰ πρῶτα ὕφασματα. Γε-
γονὸς εἶναι πάντως ὅτι οἱ γυναῖκες στὴν ἐρ-
χία Αἰγύπτου ἤξεραν νὰ στρίβουν τὸ μαλλί
καὶ νὰ ὀφθαίνουν τὸ λινάρι. Ξέρουμε ἐπίσης ὅτι
οἱ Ἰνδὲς ὕφαιναν ὕφασματα ἀπὸ βαμβάκι
πρὶν ἀπὸ τέσσερις χιλιάδες χρόνια.

Ἀπὸ τῆς Ἰνδίας προήλθε ἐπίσης καὶ τὸ βε-
λοῦδο. Οἱ φοινίκες τὸ διεδώσαν ἀργότερα
στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴ Ρώμη. Οἱ Ρωμαῖοι φο-
ροῦσαν τὸ χειμῶνα ζεστοὺς χιτῶνες ἀπὸ βε-
λοῦδο.

Εἶναι γνωστὸ, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ πατρὶς τῶν
μεταξωτῶν ὕφασμάτων εἶναι ἡ Κίνα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὕφασματα ἐμπριμέ, κάθε
ἄλλο παρὰ σύγχρονη ἐφεύρεσι ἀποτελοῦν. Ἡ-
ταν γνωστὰ στὴν Εὐρώπῃ ἀπὸ τὸν 17ον αἰῶνα.
Οἱ ἀρχαῖοι ἀγνοοῦσαν τῆς κάλτσες. Οἱ πρῶ-
τες κάλτσες ἐμφανίστηκαν κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν
Σταυροφοριῶν. Δὲν ἦταν, ὅμως, κάλτσες, ἀλλὰ
θηκάκια ἀπὸ μάλ्लινῃ ἢ βομβάκερο ὕφασμα,
ποῦ προοριζόνταν ἀποκλειστικὰ γιὰ τοὺς ἀν-
δρες. Τὸ 1564, τέλος, ὁ Ἀγγλος Οὐίλλιαμ
Ρίντερ κατασκεύασε τῆς πρῶτες πλεκτῆς κάλ-
τσες. Οἱ γυναῖκες ἀρχίσαν νὰ φοροῦν γὰλ-
τσες ἀπὸ τὸν 15ον αἰῶνα. Ἀλλ' ὄχι ὅλες.
Μόνον οἱ πριγκίπισσες καὶ οἱ αὐτοῦν τῶν με-
γάλων ἀρχόντων.

Γιὰ πολὺν καιρὸ ἐπίσης, τὸ ποικίλισμα ἦταν
μεγάλῃ πολυτέλεια. Ἡ σύζυγος τοῦ Καρόλου
του εἶχε μόνον δύο ἀπὸ λινὸ ὕφασμα. Ἡ χρῆ-
σις τῶν γενικευθῆκε ἀπὸ τὸν 15ον αἰῶνα.
Ὁ Μεσαίων ἀγνοοῦσε τῆς δαντέλλες. Δυὸ
χιλιάδες χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστό,
ὡστόσο, οἱ γυναῖκες τῆς Αἰγύπτου ἐπλέκαν ὡ-
ραϊότατες δαντέλλες.

Οἱ πρῶτοι κορσέδες, ἐξ ἄλλου, ἔκαμαν τὴν
ἐμφάνισιν τοῦς στὴ Βενετία. Εἶχαν μεταλλινὸ
ὄπλισμό κι' οἱ γυναῖκες ποῦ τοὺς φοροῦσαν
ὕψεραν πολὺ.

Τὰ πρῶτα παπούτσια, μετὰ τὴν σημασία ποῦ
δίνουμε σήμερὰ σ' αὐτὴ τὴν λέξη, ἐμφανίστη-
καν πολὺ ἀργά. Οἱ βασιλεῖς τῆς Βαβυλωνίας,
τῆς Περσίας καὶ τῆς Ἀσσυρίας ἐμφανίζονται
στῆς σωζόμενης παραστάσεως ἐκποδητοί. Τὰ
πρῶτα σανδάλια φαίνεται ὅτι ἐπινοήθηκαν
στὴν Αἴγυπτο, ἀπὸ ὅπου πέρασαν ἀργότερα
στὴν Ἑλλάδα.

Οἱ Ἕλληνες, οἱ θαυμαστοὶ αὐτοὶ καλλιτέ-
χνες τῆς ἀρχαιότητος, ἐπενόησαν κατόπιν τοὺς
κοθόρνους, ποῦ τοὺς φοροῦσαν ἀντρες καὶ γυ-
ναῖκες.

Οἱ κόθορνοι δὲν εἶχαν τακοῦνι. Ἡ ἐφεύρεσις
τοῦ τακουνοῦ φαίνεται ὅτι ὀφείλεται στοὺς
Ρωμαίους, ποῦ κατασκεύασαν ἐπίσης τὰ πρῶ-
τα παπούτσια σὲ σχῆμα γόδας.

Τὰ γάντια ἦταν γνωστὰ ἀπὸ τὰ πολὺ παλιὰ
χρόνια. Ἀποτελοῦσαν τὸ χαρακτηριστικὸ γινώ-
ρισμα τῶν ἱππέων καὶ τῶν πολεμιστῶν.

Ὅπως καὶ γιὰ τοὺς κορσέδες, πατρὶς τῶν
μαντηλίων εἶναι ἡ Βενετία. Μιὰ ὥραία Βενε-
τσιάννα τὰ ἔφερε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Γαλλία
κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἑρρίκου 2ου. Οἱ ἀντρες,
ποῦ ντυνόταν τότε πὺς κομψὰ ἀπὸ τῆς γυναι-
κας, τὰ ἔκαμαν ἀμέσως συμπλήρωμα τῆς τουα-
λέττας τοῦς. Ἡ χρῆσις τῶν γενικεύθηκε ἀρ-
γότερα καὶ στὰ δύο φύλα.

Τὰ καπέλλα μεταφέρθηκαν στὴ Δύσι ἀπὸ
τοὺς Σταυροφόρους.

Ἡ ὁμπρέλλα ἦταν γνωστὴ στοὺς Κινέζους
καὶ τοὺς Ἀσσυρίους. Χρησιμοῦμε ἀρχικὰ γιὰ νὰ
προστατεύῃ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τῆς καυστικῆς
ἀκτίνος τοῦ ἡλίου καὶ στῆς χάρης τῆς Ἀνα-
τολῆς ἦταν διακριτικὸ γινώρισμα τῶν πριγκί-
πων καὶ τῶν μεγάλων ἀρχόντων. Ἡ ὁμπρέλ-
λα γιὰ τὴ βροχὴ —τὸ ἀλεξίβροχιο— πρωτοεμ-
φανίστηκε στὴν Ἀγγλία κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα.

Ἀλλὰ πὺς παλαιὰ κι' ἀπὸ τὰ εἶδη ἀμφιέσεως
καὶ ὑποδήσεως, εἶναι τὰ κοσμήματα. Θὰ μπο-
ροῦσε νὰ πῇ κανεὶς ὅτι χρονολογοῦνται ἀπὸ
τὴν ἐποχὴ τῆς Εὐας. Ἡ γυναῖκα, σ' ὅλες τῆς
ἐποχῆς καὶ σ' ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη, αἰ-
σθανθῆκε πάντοτε τὴν ἀνάγκη νὰ στολίσῃ μετὰ
τὸ σῶμα τῆς. Τὰ ἀρχαιότερα γυναικεῖα
κοσμήματα, ποῦ σώθηκαν ὡς τῆς ἡμέρας μας,
εἶνε ἀπὸ κογγύλια ἢ ἀπὸ ὀστά. Ἡ ὕλη ἀπὸ
τὴν ὅποιον κατασκευάζονται τὰ κοσμήματα
καὶ τὸ σχῆμα τῶν ἀλλάζει συχνά. Ἐκεῖνο ποῦ
δὲν ἀλλάζει ὅμως ποτὲ εἶναι ἡ προσήλωσις τῶν
γυναικῶν σ' αὐτά.

Ο χορὸς τῆς φωτιάς

ΕΞΩΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΤΙΣ ὄχθες τοῦ Γουαδαλκιβίρ, ποῦ εἶναι τὸ ἐθνικὸ ποτάμι
τῆς Ἰσπανίας, ἐκεῖ ποῦ σμίγουν καὶ δίνουν τὰ κρυφὰ ραν-
τεδοῦ τοὺς οἱ ὁμορφες Σεβιλιάνες κι' οἱ φλογερεῖς κόρες
τῆς Σιέραι - Μορένα, ἐκεῖ ποῦ οἱ φτερούγες τοῦ Ἑρώτα ἀγ-
γίζουν τὴν καρδιά κάθε διαδάτῃ, ἔστησε ἀπόψε τὰ τσαντήρια του
τὸ σκονιομένο καραβάνι τῶν τσιγγάνων.

Ἰχούσαν τὰ νταούλια κι' οἱ πιπίδες, καθὼς πλησίαζε. Καὶ
στέριασαν τῆς σκηνῆς τοὺς μετ' αὐτοῦ οἱ τσιγγάνοι. Καὶ
τώρα ποῦ τοὺς πήραν τὰ μεσανυχτα, δὲ λένε ἀκόμα νὰ ἡσυχά-
σουν.

Ἄναψαν μιὰ μεγάλη φωτιά καὶ γύρω τοὺς στήσανε τὸ χορὸ.
Ντέρια, νταούλια, πίπιζες, κλαρίνα, ὅλα τὰ σύνεργα τῆς ἀγρίας
μουσικῆς τοῦς, κάνουν τῆς καρδιῆς ν' ἀνατριχιάζουν μετὰ τῆς παρὰ-
ξενες μελωδίες τοῦς.

Ἐβῶ καὶ διακόσια χρόνια, ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ Μπερναλφού,
τοῦ πιδ μεγάλου γύφτου τῆς Ἰσπανίας, αὐτὸ τὸ βράδυ, ὅταν
περνᾶνε τὰ μεσανυχτα, οἱ γύφτοι στήνουν τὸ χορὸ τῆς φωτιάς.
Εἶν' ἕνα ἔθιμο ποῦ δὲν τὸ πάτησαν ποτέ.

Πρῶτα οἱ ἀπείραχτες κοπέλλες, μετὰ τὰ ἐλεύθερα παλληκά-
ρια. Ἡ φωτιά εἶναι ἡ καλύτερη προζενήτρα. Μετὰ τὰ χαράματα,
ἀπ' τὰ κορίτσια ποῦ χόρευαν καμμιὰ δὲν θὰ μείνῃ παρθένα. Ἡ
μέρα ποῦ ζημερώνει πρέπει νὰ τῆς βρῇ ὅλες ζευγαρωμένες, τὴν
καθεμιὰ μέσα στὸ δικὸ τῆς τσαντήρι.

Δυὸ - δυὸ ἢ τρεῖς - τρεῖς οἱ τσιγγάνες μπαίνουν, χορεύοντας
γιὰ λίγο ἕνα ἐξωτικὸ χορὸ, στὸ λαμπερὸ κύκλο ποῦ ρίχνει ἡ
φωτιά. Μετὰ πηδᾶνε τῆς φλόγες, κι' ἄλλες παίρνουν τὴ θέσι τοὺς
στὸ χορὸ. Ὅλες οἱ γυφτοπούλες τῆς Ἀνδαλουσίας θὰ περάσουν
ἀπόψε ἀπὸ δῶ πέρα.

Τὸ φεγγάρι κυττάει θαμπωμένο, γλυστρώντας μαλακὰ ἀνά-
μεσα στὰ χλωμὰ ἀστέρια.

Κι' ἡ τελευταία κοπέλλα πῆδησε τὴν φωτιά, μετὰ μιὰ θριαμβευ-
τικὴ φωνή. Ἐκλεῖσε πιά ὁ γύφος τῶν γυναικῶν, καὶ τὸ πρῶτο
παλληκάρι πῆδησε μετὰ περηφάνεια στὴ μαλακὴ ἄμμου κι' ὕψωσε τὸ
κεφάλι, ἔτοιμο ν' ἀρχίσῃ.

Μά, τὴ στιγμή αὐτῇ, ὤρμησε ἀπ' τὴν ἀντίθετη πλευρὰ ἡ ὁ-
μορφὴ Βαϊσέ.

Ἰερουσιλὰ! Τρομερὴ προσβολὴ γιὰ ἕνα λεβέντη!
Τράβηξε ὁ νέος τὸ μαχαίρι του. Μὰ ὁ τόπος ἐδῶ εἶναι ἱερὸς
ἀπόψε.

— Σκύλα! Βρωμιάρη! οὐρλιάσε ὁ γύφος μετὰ ἀφροῦς λύ-
σας. Δὲν θὰ γλυτώσης ἀπ' τὰ χέρια μου!

Σταμάτησε, ἔκανε δυὸ βήματα πίσω, ἀνακατέυτηκε μ' αὐτοῦς
ποῦ περίμεναν τὴ σειρά τοῦς, κι' ἔστησε καρτέρι.

— Σκύλα, ἀκαρδῆ!... μούγκρισε πάλι ὁ γύφος.

Οἱ φίλοι του τὸν τριγύρισαν. Ἄκουσε δίπλα του μιὰ λαχα-
νισμένη φωνή. Γύρισε κι' εἶδε τὸ Γκούγκουρα, τὸ σιδερά, ποῦ
δαὶ ἔβρισκε πὺς λάτρευε τὴ Βαϊσέ.

— Δὲν τὰμαθες; τοῦ σφύριζε αὐτός. Μὰς πρόδωσε ἡ πρό-
στυχη! Τὴν εἶδα μετὰ τὰ μάτια μου στὴν ἀγκαλιά ἐνὸς ἀντρα, ποῦ
δὲν ἦταν ἀπ' τὴ φυλὴ μας. Δὲν ἦταν καν γύφτος... Ἐνας ξένος!

Ὅλοι ἀνατριχιάσανε. Τὸ ἐγκλημα ἦταν τρεμέρο. Τὰ ἔθιμα
δὲν ἐπιτρέπουνε σὲ μιὰ τσιγγάνα ἀπειραχτῇ νὰ πρωτοπῇ
στὴν ἀγκαλιά ἐνὸς ἀλλόφυλου. Ἡ ποινὴ εἶναι μιὰ: ὁ θάνατος.

— Στρίγγλα! οὐρλιάσε ὁ Γκούγκουρας, ρίχνοντας μιὰ μα-
τιά σὰν ἀστραπὴ σ' αὐτὴν ποῦ τὸν εἶχε σκλαδῶσει.

Μά, σὰν τὴν εἶδε νὰ χορεύῃ, βουδάρθηκε. Ἐπρεπε νὰ περι-
μένουν νὰ τελειώσῃ...

Ἡ Βαϊσέ τράβηξε τὸ μαντήλι ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς, ξέμπλεξε
τὰ μαλλιά τῆς καὶ φιδολύγισε τὸ κορμί τῆς. Τὰ πόδια τῆς τότε
ἔλεγες πὺς ἔχουν φτερά καὶ τότε πὺς ριζώσανε στὸ χῶμα καὶ
πὺς τῆς ἀπελπισμένα τὰ χέρια τῆς γιὰ νὰ ξεφύγῃ.

— Σκύλα, ἀκαρδῆ!... μούγκρισε πάλι ὁ γύφος.

Ἡ κοπέλλα ἀρχισε τὴν τὴν τραγοῦδι. Ἐνα λυπητερὸ ἀνατο-
λίτικο σκοπὸ.

Ξαφνικά, μετὰ μιὰ φωνὴ γεμάτῃ ἄγριο πάθος, πέταξε στὴ φω-
τιά τὴν μπλούζα τῆς κι' ἄρπαξε τὸ ντέφι ἀπ' τὰ χέρια τοῦ μου-
σικοῦ.

Τὰ γυνὰ στήθη τῆς τρεμούλιασαν, κάτω ἀπ' τῆς βαρεῖες μα-
τιές τῶν γύφτων. Ὁ χορὸς τῆς ἔγινε τρελλός, μετὰ ἀπότομες κι-
νήσεις τῶν βῆματα ἀνωστα. Τὸ ντέφι τραγουδοῦσε κάτω ἀπ'
τὴν δαχτύλ τῆς, σὰν ζωντανό. Σὲ κάθε στροφῇ οἱ φλόγες ἀγγί-
ζαν τὸ κορμί τῆς. Τὸ πρόσωπὸ τῆς ἔπαιρνε μιὰ μπροντίντση ἀν-
ταγεία.

Ποτὲ καμμιὰ τσιγγάνα τῆς Ἰσπανίας δὲν ἔδωσε τόση λαγνεῖα
στὸ χορὸ τῆς καὶ δὲν ξεπέρασε σ' ἐρωτισμὸ τῆ Βαϊσέ. Χορεύει
ἀπόψε τὸν πρῶτο καὶ τελευταῖο γι' αὐτὴν χορὸ τῆς φωτιάς.

Ὁ Γκούγκουρας κι' ὁ Γκαρίτσας καρτεροῦν μετὰ μιὰ μαχαί-
ρια στὰ χέρια. Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ
νὰ σφάζουν ἐκείνη ποῦ δόθηκε σ' ἕνα ξένο καὶ ποῦ μετὰ τόση
ἀναιδέα προέβαλε ἕνα Γκαρίτσα στὴν πιδ μεγάλη γιορτὴ τῶν
τσιγγάνων...

Μὰ ὁ χορὸς εἶναι ἀτέλειωτος. Κοντεῖνουνε χαράματα. Λάλη-
σαν τὰ πρῶτα κοκόρια. Οἱ γύφτοι ποῦ κουβαλοῦσαν ξύλα γιὰ τὴ
φωτιά, σταματήσανε.

Τὸ παλληκάρι δὲν θὰ χορέψουν ἀπόψε. Κι' ἡ Βαϊσέ, μπροστὰ
στὸ πλήθος ποῦ, μετὰ τὴν πρώτη ἐντύπωσι, ἀρχισε ν' ἀναταρά-
ζεται πάλι ζητώντας ἐκδίκησι, λικνίζει ἀκόμα τὸ λυγερὸ κορ-
μί τῆς.

Σὰν εἶδε πὺς ἐξημέρνε, ἄρ-
χιζε τὴν «πετάγκα», ἕνα πολὺ
χρήγορο ἀνδαλουσιάνικο χορὸ.
Αὐτὸν ποῦ στήνουν οἱ τσιγγά-
νοι μετὰ ἀπ' ἕνα θάνατο.

Κι' ὅταν ἀπόκαμ, πέταξε
μετὰ ἀπότομη κίνησι καὶ τὸ
τελευταῖο ρούχο ποῦ τὴ σκέπα-
ζε, κι' ἔτσι ὀλόγυμνη πῆδησε
μέσ' στὴν φωτιά! Οἱ φλόγες τὴν
τύλιξαν σὰν ἄρπαχτικά χέρια.

Μά, τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας
ψηλὸς ἀντρας ὤρμησε, ἔ-
πεσε μέσ' στὴν φωτιά, ἄρπαξε
τὴν κοπέλλα καὶ χύμηξε ἐξω
νὰ φύγῃ.

Οἱ γύφτοι πέσαν ἀπάνω του.
Πρῶτος ὁ Γκαρίτσας τοῦ πέτα-
ξε μιὰ βαρεῖα βρισιά, στὴ
γλώσσα του:

— Γκούραμπουσάκ ἐρκιτάνο!
Ἐκεῖνος ἔφισε δίπλα του τὸ
ἄμμοχο σχεδὸν κορμί ποῦ ἐσφιγ-
γε πᾶν τοῦ, καὶ μετὰ τὸ μαχαί-
ρι στὸ χέρι ρίχτηκε στὸ γύφτο.

Τὸ μακελειὸ βάσταξε ὡς τὴν
ῶρα ποῦ οἱ πρῶτες ἀχτίδες τοῦ
ἡλίου φίλησαν τὰ νερά. Τότε
κλήσαν κι' οἱ δυὸ στὸ χῶμα,
πνιγμένοι στὸ αἷμα τοῦς.

Ἡ φωτιά εἶχε σβύσει πιά.
Ἡ μέρα βρῆκε βαπλωμένα στὴν
ὄχθῃ τρία ἀκίνητα κορμιά: τῆς
Βαϊσέ, ποῦ οἱ τσιγγάνοι θὰ
θυμῶνται πάντα τὸν τελευταῖο
τῆς χορὸ, τοῦ ἀγαπημένου τῆς
καὶ τοῦ μελαγχροῖνο παλληκά-
ρι τοῦ μελαγχροῖνο τῆς ποῦ ἐκδι-
κήθηκε πληρώνοντας μετὰ τὴν ἰ-
δία του ζωὴ.

ΤΖ. ΚΙΝΓΚ

Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Το μάθημα του Χότζα

Σ'τά νιάτα του ο Ναστραδίν Χότζας, επειδή ήταν όρφανός, πήγε να δουλέψει έξω από το Έσκρ - Σεχρ, στα κτήματα του θείου του, για να βοηθήσει κάπως τη χήρα μάνα του, που είχε άλλα πέντε παιδιά στην πλάτη της να θρέψει.

Στην αρχή ο Ναστραδίν, σαν ξέμπας κι' εργάτικος που ήταν, τά πήγαινε μιά χαρά με το θείο του, τον Άλη Ντουρρή. Οι δουλειές ήταν μπλόγκες κι' έβγαине γρόσι με την ούρα, έτσι που περισσεύε αργείο και ν'α την τσέπη του Χότζα.

Σ'τά σ'τα σ'τα όμως με την ξηρασία, οι δουλειές λιγόστευαν, οι παράδες θγαίναν δύσκολα κι' ο Άλη Ντουρρή, για να ξεχάσει τη στενοχωρία του, τόρριζε στο πιό-τό... Έτσι τα πράγματα πήγαιναν από το κακό στο χειρότερο, γι' αυτό κι' ο Χότζας αποφάσισε να δώσει ένα τέλος και να φύγει από τη δουλειά του υπάργμα του άφου όμως του έδινε πρώτα ένα καλό μάθημα...

Κάποιο βράδυ, λοιπόν, που ο Άλη Ντουρρή ήταν απέναντος κι' έσκαιε για κρασί, φώναξε τον Ναστραδίν και του είπε:

— Πάρε αυτό το μπουκάλι, παιδί μου, και πήγαινε να πάρης κρασί...

— Καί με τί λεφτά, υπάργμα Ντουρρή να τ' αγοράσω το κρασί; τον ρώτησε τότε ο Ναστραδίν.

— Μιά εδώ θέλω, ανηψιέ μου να φανή η εξειασύνη σου, του αποκρίθηκε ο Άλης. Γιατί η δυσκολία δεν είναι ν' αγοράζης κρασί, όταν έχεις παράδες, αλλά ν' αγοράζης κρασί όταν δεν έχεις γρόσι. Έδώ με θέλω, ανηψιέ!

Ο Ναστραδίν έκανε πώς άκουσε των Ντουρρή, πήρε το μπουκάλι κι' έφυγε. Σε λίγο όμως ξαναγύρισε για ν' αφήσει πάλι το μπουκάλι πάνω στο τραπέζι δίχως κρασί.

— Έξω φρενών τότε ο Άλη Ντουρρή για την άποτυχία του Χότζα — ή για την κοροϊδία του — ξεφώνησε:

— Ανηψιέ, πρόσεξε καλά, το μπουκάλι είναι άδειο...

— Μά υπάργμα κι' αφέντη μου, του αποκρίθηκε ο Ναστραδίν, η δυσκολία δεν είναι να πίνης κρασί, όταν υπάρχει. Η δυσκολία είναι να πίνης όταν δεν υπάρχει! Έδώ σε θέλω, υπάργμα!

Και το ίδιο βράδυ ο Χότζας παράτησε το μπερλή Άλη Ντουρρή για νάβρη καλύτερη τύχη στο Ίκονο...

*

Κάποτε στην Προύσα, ένας καθής, που γύριζε στο σπίτι του μεθυσμένος έπεσε σαν το γουρουνί μέσα σ' ένα λάκκο κι' αποκωμήθηκε.

Ο Ναστραδίν Χότζας που πέρασε από εκεί και είδε τα χάλια του καθή, έσκυψε, πήρε το «καφτάνι» του — ένα ωραίο μεταξωτό καφτάνι — που είχε πέσει δίπλα του, και το έβαλε στα πόδια.

Την άλλη μέρα — ξεμεθυστος πιά ο καθής — συνάντησε στο δρόμο τον Ναστραδίν, που πήγαινε καμαρωτός στο παζάρι, φορώντας με μεγαλοπρέπεια το κλεμένο καφτάνι του.

— Έλα εδώ μπρέ! του φώναξε γεμάτος όργη ο καθής. Πού βρήκες το καφτάνι που φοράς;

Ο Ναστραδίν διατήρησε την άσαραξία του.

— Καθή μου, αποκρίθηκε, είχα βγλή χτές περίπατο, όταν εκεί που πήγαινα, είδα σ' έναν λάκκο περμένο έναν άνθρωπο, μεθυμένο και καταλασπιμένο σαν γουρουνί. Σκέφτηκα, λοιπόν, κι' έγώ πως ήταν κρίμα ένα τέτοιο πολύτιμο καφτάνι να στοίμα ένα γουρουνί. Τώρα, καθή μου, αν σού-ζη ένα γουρουνί, χολάει σου, αν σού-ζη το καφτάνι σου άνηξη, χαλάει σου, αν σού-ζη ένα γουρουνί να το κρατήσω, αν είναι δικό σου...

— Όχι, όχι! Δεν είναι δικό μου! φώναξε ντροπισμένος ο καθής.

Και τράβηξε το δρόμο του... κι' ο Χότζας το δικό του!

Τα βάσανα του Καραμπέτ

«ΦΕΣΤΙΒΑΛ...»

Φεστιβάλ λένε άμα ντέν ήξέρω τί θά πη. — Κουζούμ, λέει, άπάνω στον Λυκαβητός, μεάλα γράμματα φεστιβάλ ήλνε, στο ίσημεριδες φεστιβάλ, γράφουνε, στο τοίχος κολλημένο φεστιβάλ ήδελώ. Γιαχό, πέστε μου τί είναι το φεστιβάλ;

Το φίλος μου το Μανωλάκης με λέει:

— Δεν ξέρεις;

— Όχι, γιαβρούμ, ντέν ήκσέρω.

— Πά, πά, με λέει τόσο καιρό ζής μέσα στην Άθηνά και άκόμα δεν έμαθες τά πιό άπλά πράγματα. Το φεστιβάλ, κουτέ, είναι ένα καλό φάρμακο.

— Φάρμακο είναι μπρέ;

— Άμ, τί νόμισες ότι είναι, φαγητό;

— Όχι φαγητό ντέν ένόμισα ότι είναι, άμα χίτς από το μυαλό μου ντέν έπέρασε ότι είναι φάρμακο.

— Κρίμα σ' έσένα Καραμπέτ! το φίλος μου το Μανωλάκης με λέει. Κρίμα σ' έσένα! Κύτταξε μή το πής και παρατέρα ότι δεν ήξερες τί είναι το φεστιβάλ και γελάνε μαζί σου.

— Καί τί φάρμακο, ένεται το φεστιβάλ;

— Για το συνάχι, είναι.

— Τί λές μωρέ, λέω, για το συνάχι είναι;

— Άμεί, Καί βέβαια.

— Τί λές μωρέ Μανωλάκη.

Και πάλι στο κοιλά χτυπημένο με κάνει και λέει:

— Κρίμα σ' έσένα Καραμπέτ! Μπίτ ζών είσαι.

— Ζών είσαι και φαίνεσαι! Λέω.

Το λοιπόν — βάί κιοπόγλου κιοπέκ τί έπαθα! — Ιχτές το βιράδυ το Σουρπουίτσα μου στον ύπνο της εσκεπαστήκε, ιδρωμένη ήτανε το πρωί συναχωμένη έξυπνησε άφου, άφου έκανε. Όλο το ήμέρα μύτη της κόκκινο ήτανε, σαν μελιτζάνα γιαβρούμ.

Το λοιπόν το άπόγεμα μαζί περίπατο ήβήκαμε και το Σουρπουίτσα μου ώραίο φιστάνι έβαλε άμα άφου, άφου έκανε.

— Κουζούμ, λέω, Σουρπουίτσα μου, με τιρέλλανες! Τί θά ήν αυτό το δουλειά;

— Έ τί να κάνω, με λέει. Άφου είμαι συναχωμένη.

Άπάνω εκεί άμέσως τί μου έίπε το φίλος μου το Μανωλάκης θυμήθηκα και άμέσως παίρνω το Σουρπουίτσα μου και μέσα σ' ένα φαρμακείο ήμπαίνω.

— Ηθέλω, λέω, ένα φεστιβάλ να με δίνετε.

Το φαρμακοποιός αού του σκυμένο έκανε, νόμισε καλά ντέν άκουσε.

— Πάς είπατε; με λέει.

— Κουζούμ, λέω, ένα φεστιβάλ ήθέλω.

— Τί φεστιβάλ κύριε; Δεν σάς καταλαβαίνω. Από μάς ζητάτε φεστιβάλ; Εισιτήρια θέλετε;

Βάί, ντινινί ήμανινί! Έμένα άμέσως νεύδι-ρα μου με πιάνουν.

— Κουζούμ, χίτς έλληνικά ντέν ήξέρεις; Τί εισιτήρια, μισειτήρια, με λές; Συνάχι έχω φεστιβάλ ήθέλω!

— Μη χειρότερα Παναγία μου! το φαρμακοποιός με λέει. Έχετε συνάχι και θέλετε φεστιβάλ;

— Νάι, Ιοτέ! Πιρίεργο σε φαίνεται;

— Έσάς δεν σάς φαίνεται περιεργο;

— Τί περίεργο να με φαίνεται, μπέ! Τι-ρελλός είσαι; Παλαβός είσαι; Κουζούμ τί είναι έδώ; Φαρμακείο ντέν είναι; Φάρμακα ντέν πουλάτε;

— Καί βέβαια! με λέει.

— Έ το λοιπόν, δώσε μου ένα φεστιβάλ μπέ!

Όλώρα μάς άλλοι μα-ζευτήκαν και με κυτάνε:

— Κουζούμ, λέω, αυτό το αντιπράπος φαρμακείο έχει άμμη χίτς όχι μόνο φεστιβάλ ντέν έχει για το συνάχι, άμα ούτε και ξέρει τί θά είπής!...

Τότε όλοι πολλά έλια έκαναν και έγώ ρεζίλης είνα! Βάί, βάί κιοπόγλου κιοπέκ.

Ούτε να ταξιδέψω δεν μπορεί ένας καθής πρέπει πολίτης. Ου ά μου χαθής, Λαδόχαρτε!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Στο βαγόνι

Τί θά γίνη με αυτή την άθλία κατά-στασι, κύριε συνταξιδιώτα; Το καταλαβαίνεις πώς έγινες άηδής ένόχλησις ή δ-χι; Πάς; Περί τίνος πρέκειται; Πρόκει-ται για το άκατάσχετο φαγοπότι που έσπηρες έδώ μέσα, κύριε συνταξιδιώτα. Τί διάβολο. Νηστικός μπήκες στο βα-γόνι.

Τί είπες; Το ταξίδι άνοίγει την όρε-ξι; Πιθανόν. Δεν το άνοούμαι. Και άν έπρόκειτο μόν για κανένα ταξίδι δώδε-κα, δέκα ή και έ-πτά, ώρών, το πρά-γμα έσώκωνε συή-τησι. Άλλά έδώ εί-ναι ένα ταξιδάκι τριών ώρών όλο κι' όλο. Μέχρι να μπού-με φτάσαμε. Κι' έ-πι τέλους, πότε πεί-ναςες κι' όλας; Για-τί του λόγου σου, από τί στιγμή που σφυρίξε το τραίνο, ά-χισες την κατα-βρόχισι. Άνοιξες ένα πακέττο και

δουλεύεις τις μασσέλες άδιακόπως. Ψω-μιά, τυριά, έληές, αυγά, κεφτέδες, ντο-μάτες, γιουβαρλάκια, μέχρι μιστοτάρτα! Και δός του, χλάπα τις και χλούπα τις. Και πλημμύρισε το βαγόνι από λαδω-μένα χαρτιά και από μυρωδιές και βρω-μοκόπησε ο τόπος. Μιάμιση ώρα ταξι-δεύουμε, μιάμιση ώρα τρώς. Και καθώς βλέπω, έχεις τη διάθεσι να συνεχίσης άκόμη.

Πάς; Ρωτάς άν άπαγορεύεται; Πιθα-νόν να μην άπαγορεύεται επισήμως. Το άπαγορεύει, όμως, ή καλή άγωγή. Διό-τι ο άλλος πληρώνει εισιτήριο πρώτης θέσεως, για να ταξιδέψη σαν άνθρωπος, με άνεσι και εύκομιά. Και δεν σου χρωστάει τίποτα να βλές έσένα να με-ταβάλης το βαγόνι σε μπακάλικο και ν' άπλώνης τα στρατσόχαρτα και τα λα-δόχαρτα και να πέφτουν χόμα τα ψί-χουλα και τα τσόφλια των αυγών και γε-νικώς να δίνης αυτή την έντυπωσι της άηδίας στους συνεπιβάτες σου. Διότι δεν είσαι μόνος σου, κύριε.

Υποτίθεται, ότι, πριν μπής στο βα-γόνι, έφαγες. Και άμα φτάσες στο τέρ-μα, μπορείς να πάς σ' ένα ρεστωράν και να τριλίκωσες. Στο κάτω της γραφής, άν σου άνοιξε ή δρεξι, υπάρχει κι' ένα μπαό στο διπλανό βαγόνι, τράβα εκεί, στρογγυλοκάθισε και σαβούρωσε. Κι' άν δεν θέλεις να πάς εκεί, τράβα στη σκευοφόρο, άδειασε το μπακάλικο που κουβάλησες μαζί σου και πέσε με τα μούτρα. Χλάπα τις και χλούπα τις. Έ-δώ όφειλεις να σεδαστής τους συνταξι-διώτες σου, την καθαριότητα του βαγο-νιού, τα βελούδα, το περιβάλλον τέλος πάντων και να δείξης ευπρέπεια. Όπως δείχνουν και οι άλλοι επιβάται, που κον-τεύεις να τους πασαλείνης όλους με λά-δια. Η πρώτη θέσι σου έλειπε, άνάγωγε γαργαντού! Έσένα και κάτι άλλους σαν και σένα, που θεωρούν υποχρέωσι τους, μόλις μπούν σ' ένα βαγόνι, να βγάλουν τυριά και αυγά, κεφτέδες και ντομάτες, λάδια και βούτυρα, άλάτια και πιπέρια και ν' άρχίσουν να τρώνε ά-ναισχυντάς.

Άλλά δεν φταίτε σείς. Φταίει ή ύπη-ρεσία των σιδηροδρόμων που άνέχεται αυτή την κατάσταση και δεν σάς πιάνει, μαζί με τους κεφτέδες και τα βούτυρα, να σάς πετώδη από το παράθυρο. Άπο-λίτιστοι άνθρωποι. Κι' έπειτα σου λέει τουρισμός. Κολοκύθια με τη ήγανη. Ούτε να ταξιδέψω δεν μπορεί ένας κα-θώς πρέπει πολίτης. Ου ά μου χαθής, Λαδόχαρτε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η έκδικσις του Ζώρζ Νανσόν ή-ταν οκληρή. Περισσότερο οκλη-ρή από ό,τι κι' ο ίδιος θά μπο-ρούσε να φαντασθή.

Αυτή ή άνώνημη έπιστολή που είχε λάβει στη Μασσαλία τον είχε άναστα-τώσει. Ο άνώνημος έπιστολογράφος του έγραφε: «Η γυναίκα σου Λυδία σε προδίδει με τον καλύτερο φίλο σου».

Μόλις πήρε αυτό το γράμμα, ο Ζώρζ Λανσόν άφησε μισοτελειωμένες τις δουλειές που τον είχαν κά-μει να πάη στη Μασσαλία κι' έτρεξε να γυρίση στο Παρίσι.

Ήταν βράδυ όταν βγήκε ά-πό το τραίνο. Μπήκε άμέσως σ' ένα ταξί για να τρέψη στο σπίτι του. Άλλ' αντί για τη διεύθυνσι του σπιτιού του, έ-δωσε στο σωφέρ τη διεύθυνσι του σπιτιού του Μορτιέ.

Ο Λιονέλ Μορτιέ ήταν ο καλύτερος φίλος του. Ο Ζώρζ Λανσόν δεν τον υποπτευόταν. Άλλ' αισθανόταν την άνάγκη να τον συμβουλευθή.

— Πάς; έίπε ο Μορτιέ μόλις τον είδε. Γύρισες κι' όλας; Η Λυδία μου είχε πη ότι σε περιμένε μεθαύριο.

— Τέλειωσα νωρίτερα τις δουλειές μου, άπάντησε ο Ζώρζ.

— Ένα ούισκι, πρότεινε ο Μορτιέ. Φαινόταν πολύ ήρεμος. Του κάκω ο Ζώρζ, Λαν-σόν προσπαθούσε να διακρίνη κάποια ταραχή στο πρόσωπό του.

— Ευχαριστώ, όχι, άπάντησε.

— Έβγαλε το γράμμα από την τσέπη του. — Ήθελα τη γνώμη σου, έίπε άδέξια, σαν να ντρεπόταν γι' αυτό που έλεγε.

Ο Μορτιέ το πήρε στα χέρια του και το διάβασε. — Άνοσιές, άπάντησε. Τί άξία έχει ένα άνώ-νημο γράμμα; Κι' έπειτα, όπως βλέπεις, ο κακοή-θος που σου το έστειλε δεν τολμάει να διατυ-πώση μία κατηγορία εναντίον ώρισμένου προσώ-που...

— Μιλάει άόριστα για τον καλύτερο φίλο σου. Ο καλύτερος φίλος μου είσαι σύ, ψιθύρισε ο Λανσόν.

— Καί βέβαια, είμαι ο καλύτερος φίλος σου, συ-νέχισε ο Μορτιέ. Ένας λόγος παραπάνω για να μην πιστέψης αυτές τις κακοήθειες.

Πήγε κοντά και τον τράνταξε από τους ώμους.

— Τί διάβολο! του έίπε. Σε ήξερα γεν-ναίο... Δεν σου έπιτρέπεται να δηλητηριά-ζης την ψυχή σου μ' αυτές τις άνοσιές...

Η Λυδία είναι άνωτερη από κάθε ύπόνοια. Του μίλησε άρεκτή ώρα άκόμη. Η φωνή του ήταν θερμή και τα λόγια του πειστικά.

— Έσύ τί θά έκανες στη θέση μου; ρώτησε ο Λανσόν.

— Τί θά έκανα; Θά έρριχνα αυτό το γράμ-μα στη φωτιά κι' ούτε θά το σκεφτόμουν πιά.

— Έχεις όικνο, συμφώνησε ο Λανσόν. Τί άνόητος που είμαι!

Εγκώθηκε άμέσως, ξαναπήρε το γράμμα από τα χέρια του Μορτιέ και το πέταξε στο άναμμένο τζάκι.

— Τέλειωσε αυτή ή ιστορία, έίπε γελώντας. Φαινόταν άλλος άνθρωπος τώρα. Τα μάτια του είχαν ζωπρέψει και το ύφος του είχε γίνει πρό-χαρο.

— Μαυ έπιτρέπεις να περάσω στο λουτρό σου; έίπε. Θέλω να φρεσκαρισθώ λίγο, προτού έμφαν-τώ μπροστά στη Λυδία.

Ο Μορτιέ άνοιξε την πόρτα του διαδρόμου.

— Ξέρεις το σπίτι μου καλύτερα από μένα, έίπε. Ο Μανσόν πέρασε στο λουτρό κι' άρχισε να πλένη τα χέρια και το πρόσωπό του. Η έπαφή του φρεσκαρίζει το μυαλό του και ξεκαθάριζε τις ιδέες του. Στ' άλήθεια, ήταν πολύ άνόητος να δώση πίστι σ' ένα άνώνημο γράμμα...

Άλλά τί ήταν αυτό το πράγμα που γυάλιζε πάνω στο νιπτή-ρα; Ο Λανσόν το κύτταξε σαν ύπνωτισμένος...

— Έπειτα άπλω-σε το χέρι του, το πήρε και τώθαλε στην τσέπη του.

— Όταν ξαναδύθηκε στο διάδρομο, το πρόσωπό του ήταν και πάλι ήρεμο.

— Ψεύγω, έίπε στο Μορτιέ. Θά ξανακουβουντιάσωμε... Έφτασε σ'ε λίγο στο σπίτι του. Η Λυδία είχε γυρίσει μόλις πριν από μερικές στιγμές.

— Είχα πάει στον κινηματογράφο, έίπε. Άλλά... δεν σε πε-ριμένα πώς θά γυρίζες άπόψε... Μου είχες πη...

Ο Λανσόν κυττάζε τα χέρια της.

— Άλλά τί ύφος είναι αυτό; Ξαναείπες ή νεαρή γυναίκα. Για-τί δεν άγκαλιάζεις τη γυναίκα σου; Έλα, φίλσέ με...

Την άπομάκρυνε με μία ήρεμη κίνησι.

— Ξέχασα κάτι προτού έρθω έδώ, άπάντησε. Μπήκε στο γραφείο του, άνοιξε ένα συρτάρι κι' έχωσε ένα χοντρό αντικείμενο στην τσέπη του παλτού του.

— Θά γυρίσω σε λίγο, έίπε.

Και βγήκε.

Η νεαρή γυναίκα έτρεξε άμέσως στο τηλέφωνο κι' έφτιαξε τον αριθμό του Μορτιέ.

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΚΟΤΟΝΑΝΤ

ΜΕ την ονομασία κοτονάντ βλέπουμε να φηγοιράουν στις βιτρίνες τα πιο χαριτωμένα βαμβακερά υφάσματα. Ποιός να μ'ας πάλει ποτέ ότι θάρχονταν εποχή, που θα δίναμε τόσο τιμητική θέση στα απλά αυτά υφάσματα. 'Η σύγχρονη όμως βιομηχανία τα εμφανίζει τόσο διαφορετικά και σε τόσο μεγάλη ποικιλία, ώστε δεν έμεινε γυναίκα που να μην έχει στην καλοκαιρινή γκαρνταρόμπα ένα-δυο φορεμάτκια κοτονάντ.

Χαρακτηριστικό αυτών των υφασμάτων είναι το όραίο και άρμονικό σταμπαρίσμα από τα πιο άπρόσπαστα μοτίβα ως τα πλέον κοινά: Πολλά λουλουδία μικρά και μεγάλα, μπουκετάκια πολύχρωμα, πουλιά, πεταλούδες, ψάρια, κογχύλια, μέδουσες. Δηλαδή όλη η φύση δριγιάζει πάνω στις τουαλέτες σε χρώματα, που αμυλλάνται να παρουσιάσουν τους ωραιότερους συνδυασμούς. Έτσι που να ικανοποιούνται όλα τα γούστα, ακόμη και τα πιο δύσκολα.

Εξ άλλου, η μεγάλη μόδα των ραβδώσεων και των «πουά» συνδυάζεται κι' αυτή. 'Ετσι στις φετεινές κοτονάντ εκτός από τα λουλουδία και τ' άλλα που αναφέραμε, βλέπουμε απειρίαν ραβδώσεων πάνω σε λευκά φόντα. Και πολλές φορές οι ραβδώσεις αφήνουν κενό χώρο που τον συμπληρώνουν τα «πουά».

Κατά προτίμηση οι κοτονάντ με ραβδώσεις χρησιμοποιούνται με τις ραβδώσεις οριζόντιες, αν βέβαια το επιτρέπει η σιλουέτα. 'Η ακούμπ' που τους ταιριάζει είναι η πολύ φαρδειά σουρωτή φούστα που συμπληρώνεται από ένα μπουφάν κορσάζ με γιακάδα ή ντεκολτέ χωρίς γιακά και κοντά μαγιότσια.

Η ζώνη που δένει μπροστά σε φιδγκό γίνεται από το ίδιο υφάσμα.

Παρ' όλα αυτά που αναφέραμε μη νομίσετε πως δεν φοριούνται και οι μονόχρωμες κοτονάντ, ιδίως σε ζωηρά χρώματα τόσο για δολοκλήρα φορέματα όσο και για φούστες. Αυτές οι τελευταίες γίνονται συνήθως πολύ φαρδείες με σούρες ή ελεύθερες πιέτες.

Η μεγάλη τους μόδα συντελεί ώστε να συνδυάζονται και με πολυτελή υφάσματα. 'Ετσι βλέπουμε φούστες από κοτονάντ να φορούνται με άμπιγιέ μπλουζές από δρυκαντζά που καταλήγουν συνήθως σε ντραπαριστό κορσελέ.

ΟΙ ΦΟΥΣΤΕΣ ΚΟΡΣΕΛΕ

Ανάμεσα στις γραμμές που λανσάρισε η φετεινή μόδα η γραμμή κορσελέ προσελκύει ιδιαίτερα την προσοχή μας.

Επιτυχάνεται με διάφορες ακούμπ', άλλοτε σε δολοκλήρα φορέματα με ωρισμένες ντεκούπ ή ντραπαρίσματα στο κορσάζ ή επιμήκυνσι της φούστας προς τα επάνω, και άλλοτε σε ατοτελείς φούστες, οι οποίες με μία κούμπ' έβαζε συνεχίζονται ψηλότερα από τη μέση.

Χαρακτηριστικό συμπλήρωμα μιάς τέτοιας φούστας είναι το μπολερό, που μόλις καλύπτει το προς τα επάνω τέλος της φούστας. Αυτό όμως δεν εμποδίζει τις κορσελέ φούστες να φοριούνται και με μπλουζίτσες κι' έτσι βλέπουμε συχνά τον συνδυασμό της μονόχρωμης φούστας με έμπριμέ μπλουζά. Το φάρδος της κορσελέ φούστας ποικίλλει. Δέχεται την εθθυγραμμία, αλλά και την έβαζε γραμμή. Στην τελευταία αυτή το φάρδος επιτυγχάνεται άλλοτε με ακούμπ' αν φόρμ και άλλοτε με συνδυασμό φύλλων, που σχηματίζουν το κλό. 'Ας σημειώσαμε επί πλέον ότι για να στέκεται στη θέση του το κορσελέ μιάς φούστας είναι ανάγκη να χρησιμοποιούνται μικρές μπυαλένες ανάμεσα στην κάθε ραφή, που δίνει στο κορσελέ το σχήμα του.

Ο ΠΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Η φετεινή μόδα χάρισε στον πατροπαράδοτο λευκό πικέ την ελευθερία να εμφανίζεται χρωματιστός. Και η ελευθερία αυτή τον έκανε παντοδύναμο. Εμφανίζεται διαρκώς και σε καθημερινά φορέματα και σε τουαλέτες άμπιγιέ που δεν διστάζουν να αντιμετώπισουν οιαδήποτε συγκέντρωση.

Οι γνωστές φαρδείες ή στενές «κότ» είναι επίσης της μόδας και βλέπουμε στον πικέ, όπως και στα ριγανά υφάσματα, συνδυασμούς αντίθετης τοποθέτησης των «κότ»: διαγωνίως, καθέτως ή οριζοντίως.

Αλλά βλέπουμε συχνά τις «κότ» να εναλλάσσονται το χρώμα μεταξύ τους σε λευκό και μπλέ, λευκό και ρόζ, λευκό και κίτρινο ή λευκό και πράσινο. 'Ωστόσο, το τελευταίο είδος περιορίζεται να μ'ας προσφέρει τουαλετίτσες καθημερινές στον τύπο σεμιζιέ, ενώ οι μονόχρωμοι πικέδες χρησιμοποιούνται, καθώς είπαμε, ελεύθερα και για άμπιγιέ τουαλέτες.

Οι πικεδένιες τουαλέτες παρουσιάζουν κάτι το εξαιρετικά δροσερό και τις βλέπουμε να εφαρμόζουν την έβαζε γραμμή με φούστες φαρδείες, που σχηματίζουν κλό, είτε κομμένες αν φόρμ είτε με φύλλα. Τα κορσάζ δεν διστάζουν να εφαρμόζουν μεγάλα ντεκολτέ, είτε συγκρατούμενα στους ώμους με φαρδείες μπρετέλλες, είτε ακόμη αφήνοντας τους ώμους ελεύθερους και σχηματίζοντας τον τύπο «μπυστί».

ΝΕΕΣ ΕΜΠΝΕΥΣΕΙΣ

Η μεγάλη μόδα του λευκού λινό, με κεντήματα και «αζούρ», έπαιξε άλλοτε πρωτεύοντα ρόλο στο καλοκαιρινό μας ντύσιμο. Τη μόδα αυτή την βλέπουμε ξαναζωντανισμένη εφέτος και ο γυναικείος κόσμος

και σ'ας επιτρέπουν να κάθεσθε με όλη σας την άνεση και να μη φοβάστε πως θα χάσετε την άνοιξη σας εμφάνιση.

Η «κούμπ' στα λινά φορέματα ακολουθεί φυσικά την γραμμή της εποχής που εμφανίζεται πότε ίσια πότε έβαζε. 'Εν τούτοις θα μπορούσαμε να πούμε πως η έβαζε γραμμή είναι πιο ταιριαστή στο ανάλαφρο που παρουσιάζει το σύνολο.

Οι πιέτες στις φούστες, αφού μάλιστα δεν φοβούνται το σαλάκιωμα, έρισκονται στην ημερησία διάταξη. Πότε κουφωτές πλαγιαστές, πότε απεικονίζοντας ως τη μέση και άφημένες ελεύθερες προς τα κάτω.

Μία χαριτωμένη έμπνευσι της μόδας είναι να στολίσουμε το διάστημα ανάμεσα στις κουφωτές πιέτες με μία κάθετη γραμμή «αζούρ», που το βλέπουμε να επαναλαμβάνεται καθέτα επίσης στις πένες που σχηματίζουν το στήθος στο κορσάζ και οριζόντια πάνω από το ρεδέρ του κοντού μανικιού. Μία τέτοια τουαλετίτσα έχει την ακούμπ' των μανικιών ζαπωνέ, κι' ένας μεγάλος γιακάς ελαφρά σηκωμένος προς τα πίσω συμπληρώνει το σύνολο μ' ένα μυτερό ανοίγμα μπροστά. 'Η απλότης αυτής της τουαλέτας της εξασφαλίζει μία εξαιρετική κομψότητα.

Μαζί με τα αζούρ που μπορούν να στολίσουν ένα φόρεμα με τον τρόπο που περιγράψαμε αλλά και με χίλιους άλλους τρόπους έχουμε και το λευκό κέντημα τρυπητό ή γεμάτο που έχει κι' αυτό τη χάρη του.

Πολλές φορές βλέπουμε δολοκλήρο το κορσάζ κεντημένο, ενώ άλλοτε το κέντημα συγκεντρώνεται στη φούστα που σχηματίζει ακούμπ' κορσελέ και το κορσάζ συνεχίζεται σκέτο.

Είναι επίσης της μόδας ο συνδυασμός κεντήματος και αζούρ και τότε το αζούρ σχηματίζει ένα είδος ραβδώσεων, που ανάμεσα τους εξελίσσεται το κέντημα.

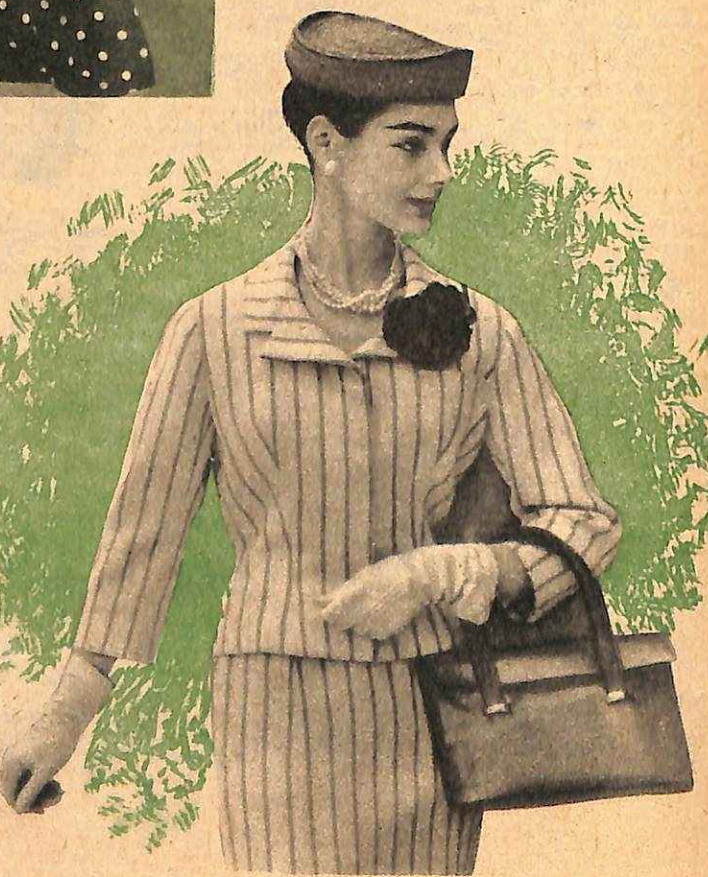
Η μόδα του κεντημένου λινό πήρε τέτοια επέκταση, ώστε θνήσκει και στα βαρδυνά φορέματα. Βλέπουμε βαρδυνά «μπυστί» από λινό κεντημένο με φούστες φαρδείες που σχηματίζουν πλούσια γκουνιέ.

ΓΙΑΚΑΔΕΣ - ΚΑΠΕΣ

Οι γιακάδες σ'ότοι είναι έντελως ανεξάρτητοι από το φόρεμα και φοριούνται συνήθως για να σκεπάσουν ένα μεγάλο ντεκολτέ. Είναι πρακτικώτατα, γιατί μεταβάλλουν αμέσως μία τουαλέτα σε πιο απλό φόρεμα ή απλώς στολίζουν ένα φόρεμα και του δίνουν μία κοκέτικη εμφάνιση.

Το λευκό έχει κι' εδώ μεγάλη θέση και δίνει μία πολύ εύθυμη νότα σ' ένα φόρεμα σκούρο. 'Ο γιακάς-κάπα μπορεί να γίνει στην περίπτωση αυτή από δρυκαντζά που έχει μία φάσα από το χρωματιστό υφάσμα του φορέματος.

Μοντέλο του Πακέν από μπλέ μαρέν ταπτά με άσπρα «πουά». Έχει κορσάζ κυτό, χωρίς ζώνη κι' γαρνίρεται με άσπρες γιακαδάκι.

την δέχθηκε με μεγάλο ένθουσιο σμύ. Γιατί αν τα χρώματα έχουν τη χάρη τους, άλλη τόση χάρη έχει και το λευκό χρώμα που είναι τόσο ταπεινά με την εποχή.

Η σημερινή μόδα εύχως προς θέτει ένα ακόμη προσόν στην δολοκλήρη εμφάνιση. Μας χαρίζει τα δμορφα λινά που δεν σαλακώνουν με όλη σας την άνεση και να μη φοβάστε πως θα χάσετε την άνοιξη σας εμφάνιση.

Η «κούμπ' στα λινά φορέματα ακολουθεί φυσικά την γραμμή της εποχής που εμφανίζεται πότε ίσια πότε έβαζε. 'Εν τούτοις θα μπορούσαμε να πούμε πως η έβαζε γραμμή είναι πιο ταιριαστή στο ανάλαφρο που παρουσιάζει το σύνολο.

Οι πιέτες στις φούστες, αφού μάλιστα δεν φοβούνται το σαλάκιωμα, έρισκονται στην ημερησία διάταξη. Πότε κουφωτές πλαγιαστές, πότε απεικονίζοντας ως τη μέση και άφημένες ελεύθερες προς τα κάτω.

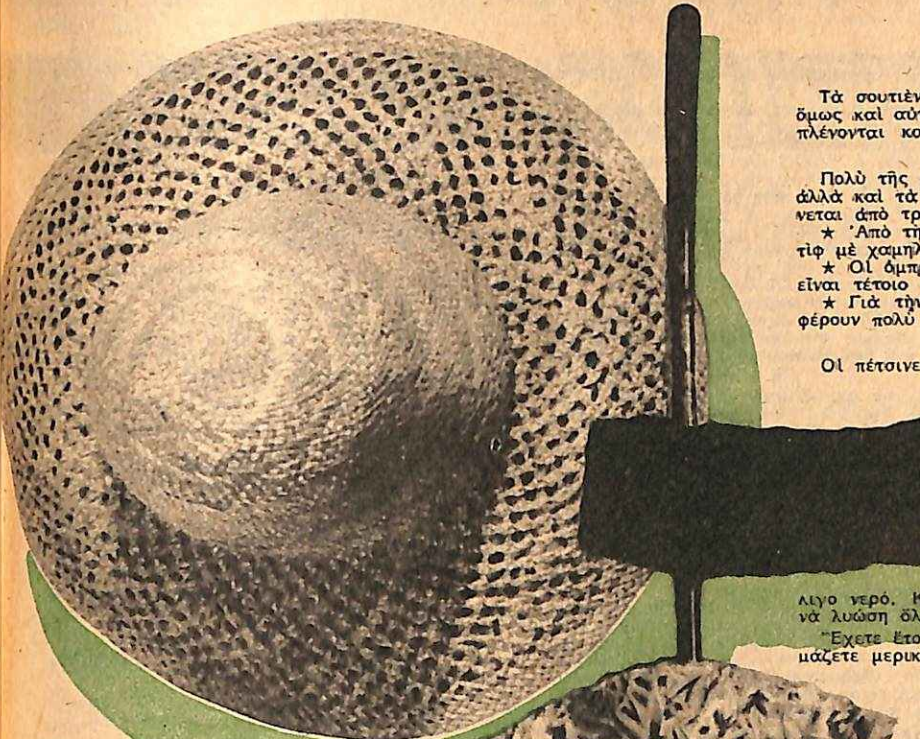
Μία χαριτωμένη έμπνευσι της μόδας είναι να στολίσουμε το διάστημα ανάμεσα στις κουφωτές πιέτες με μία κάθετη γραμμή «αζούρ», που το βλέπουμε να επαναλαμβάνεται καθέτα επίσης στις πένες που σχηματίζουν το στήθος στο κορσάζ και οριζόντια πάνω από το ρεδέρ του κοντού μανικιού. Μία τέτοια τουαλετίτσα έχει την ακούμπ' των μανικιών ζαπωνέ, κι' ένας μεγάλος γιακάς ελαφρά σηκωμένος προς τα πίσω συμπληρώνει το σύνολο μ' ένα μυτερό ανοίγμα μπροστά. 'Η απλότης αυτής της τουαλέτας της εξασφαλίζει μία εξαιρετική κομψότητα.

Μαζί με τα αζούρ που μπορούν να στολίσουν ένα φόρεμα με τον τρόπο που περιγράψαμε αλλά και με χίλιους άλλους τρόπους έχουμε και το λευκό κέντημα τρυπητό ή γεμάτο που έχει κι' αυτό τη χάρη του.

Πολλές φορές βλέπουμε δολοκλήρο το κορσάζ κεντημένο, ενώ άλλοτε το κέντημα συγκεντρώνεται στη φούστα που σχηματίζει ακούμπ' κορσελέ και το κορσάζ συνεχίζεται σκέτο.

Είναι επίσης της μόδας ο συνδυασμός κεντήματος και αζούρ και τότε το αζούρ σχηματίζει ένα είδος ραβδώσεων, που ανάμεσα τους εξελίσσεται το κέντημα.

Η μόδα του κεντημένου λινό πήρε τέτοια επέκταση, ώστε θνήσκει και στα βαρδυνά φορέματα. Βλέπουμε βαρδυνά «μπυστί» από λινό κεντημένο με φούστες φαρδείες που σχηματίζουν πλούσια γκουνιέ.

«Αλλοτε πάλι ο γιακάς-κάπα γίνεται από χρωματιστό υφάσμα και τότε συνοδεύει μία λευκή τουαλέτα.

ΣΟΥΤΙΕΝ ΚΑΙ ΖΩΝΗ

Μη ξεχνάτε πως για να έχετε καλή εμφάνιση, ιδίως το καλοκαίρι, που το ντύσιμο είναι τέτοιο, ώστε δείχνει περισσότερο το σώμα, πρέπει απαραίτητως να έχετε καλό σουτιέν και καλή ζώνη λαστέξ, που να μαζεύει το σώμα σας.

Ακόμη και αν είστε πολύ λεπτή, μη παραλείπετε ποτέ να φοράτε τα δυο αυτά εξαρτήματα, που είναι απαραίτητα για την καλή σας εμφάνιση.

Η έκλογη μιάς καλής ζώνης δεν είναι τόσο εύκολο πράγμα, γιατί, για να παρουσιάσει καλά αποτελέσματα μιά ζώνη, πρέπει να εφαρμόζει στο σώμα χωρίς να το σφίγγει περισσότερο απ' ό,τι πρέπει. Το πολύ σφίξιμο καταστρέφει τη σιλουέτα γιατί δημιουργεί τα λεγόμενα «ψωμάκια».

Πιο δύσκολη είναι ακόμη η έκλογη του σουτιέν. Κι' αυτό δεν πρέπει να σφίγγει το στήθος, αλλά απλώς να το περιβάλλει και να το κρατήσει στη θέση του χωρίς να το αφήνει να πέφτει. Οι νέες δεν το φοβούνται αυτό, αλλά όσο περνά η ηλικία τόσο χαλαί το μέρος αυτό του γυναικείου σώματος κι' έχει ανάγκη από καλό σουτιέν καλωμένο από κορσεδού που ζέρει καλά τη δουλειά της. Τα έτοιμα σουτιέν είναι κατάλληλα μόνον για τις νέες κοπέλλες.

Αριστερά: Μοντέλο του Ζαν Ντεσέ με πιασέ φούστα και κορσάζ ζαπωνί με στενή δερμάτινη ζώνη. Δεξιά: Μία κομψή φούστα κορσελέ από κοτονάντ, που φοριέται με άσπρη μπλουζά.

Τα σουτιέν γίνονται από σατέν και δαντέλλα ή τουλί, μη ξεχνούμε όμως και αυτά που γίνονται από νάυλον και είναι πρακτικώτατα, γιατί πλένονται και στεγνώνουν άμεσα χωρίς να χρειάζονται σιδερώμα.

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

Πολύ της μόδας τα μικρά καπέλλα σε σχήματα κανοτιέ ή μπρετόν, αλλά και τα μεγάλα κλός καμωμένα με δυο είδη ψάθας. Το μπόρ γίνεται από τρυπητή ψάθα και ο τεπές από ψάθα πανομά.

* Από την ίδια τρυπητή ψάθα γίνονται και γόδες σε σχήμα σπορτίφ με χαμηλά τακούνια.

* Οι όμπρέλλες γίνονται από κοτονάντ έμπριμέ και το σχήμα τους είναι τέτοιο που θυμίζει, λίγο τις Γιαπωνέζες.

* Για την έξοχη βλέπουμε μεγάλες ψάθινες τσάντες που δεν διαφέρουν πολύ από καλάθια της αγοράς.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΕΤΣΙΝΕΣ ΠΟΛΥΘΡΟΝΕΣ

Οι πέτινες πολυθρόνες λερώνουν εύκολα απ' την έπαφή των χειρών και του κεφαλιού. Μπορείτε λοιπόν να τις καθαρίσετε με φρέσκα καρύδια.

Λούνετε σε χλιαρό νερό σαπούνι κασάλλας. 'Όταν σχηματισθεί μία αλλή σαπουνάδα, τη ρίχνετε σε μία κατασρόλα και προσθέτετε 15 γραμμάρια (5 δράχμια) άγριο κερύ ψιλοκομμένο και 2 χλωρά φλούδια καρυδιών, επίσης ψιλοκομμένα.

Βάζετε την κατασρόλα μέσα σε μία άλλη, μεγαλύτερη, που περιέχει λίγο νερό. Και τη ζεσταίνετε έτσι στη φωτιά, σε μπαιν-μαρί, όπου να λιώσει όλο το κερύ και να πάρει το νερό ένα σκούρο χρώμα.

Έχετε έτοιμο μέσα σ' ένα δοχείο ένα άσπραδι αλγού. 'Επίσης έτοιμάζετε μερικά καθαρά πανιά.

Βουτάτε ένα πανί σε κρύο νερό, το στύβετε και το περνάτε πάνω απ' το δέρμα της πολυθρόνας, ώστε να βραχεί δολοκλήρο. Αμέσως κατόπιν, βουτάτε άλλο πανί, στο μύγμα, που έχει κατέθει απ' τη φωτιά κι' έχει χλαφρύνει.

Μ' αυτό περνάτε την πολυθρόνα, έπιμένοντας και τρίβοντας ελαφρά τα πιο λεκιασμένα μέρη. Σκουπίζετε μ' άλλο πανί, καθαρό.

Βουτάτε άλλο στο άσπραδι και το περνάτε πάνω απ' όλο το δέρμα. Ξανασκουπίζετε με καθαρό πανί.

Αν χρειάζεται, επαναλαμβάνετε τα ίδια, με την ίδια σειρά.

Η άλλη λογαφία μου

Γαλιάντρα, Ζάκυνθο: Δεν νομίζω ότι θα κόψετε καλά ν' αλλάξετε το χρώμα των μαλλιών σας. Το ξανθοχρυσό δεν θα πηγαίνει με το χρώμα της επιδερμίδος σας.

Νο-Νό-Νανέτ: Λιγάκι δύσκολο. Έλάτε στην Αθήνα και τότε μπορείτε να δοκιμάσετε τη φωνή σας.

Κ.Α.Μ.Ν.: Παίξει στο θέατρο «Γκλόρια», όπου έχει δικό του θίασο. Γράφει του εκεί. Όσο για την άλλη διευθυνσι, που μου ζητάτε, δεν καταρωόμα να τη μάθω.

Ηρώ Ν. Κοκκινιά: Να πάρετε λίγη μαγιά της μύρας και θα δώτε μεγάλη όφελεια.

Μαρ. Κλεόγ.: Ένταθα. Προτιμήστε ένα μονόχρωμο ήμιλινο ρόζ, θαλασσι ή κίτρινο. 'Όποιο χρώμα σας πηγαίνει καλύτερα.

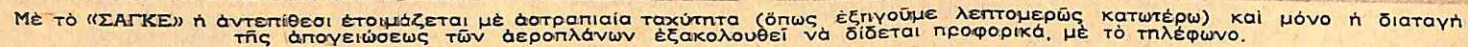
Τάτ. Βρασ.: Πειραιά: Μπορείτε να μη κόψετε το κλασσικό νυφικό, αλλά μιά άσπρη τουαλέτα που θα μωρήτε να την φοράτε και σε συγκεντρώσεις. 'Η άδελφούλα σας θα φορέσει άσπρη φόρεμα, αφού θα είναι παράσημος.

Λουλουδί της Ανατολής: Για την ηλικία σας προτιμώ το ρόζ βερνίκι στα νύχια και προς Θεοδ όχι «ρίμελ» στα ματωσίνοια, ούτε να μαρκάρετε τη γραμμή των φρυδιών σας.

Ρ. Μ. Ν. Ψυχικό: Δεν είναι απαραίτητη η μακρεία φούστα. 'Όσο για το «γκάρντεν πάρτυ», προτιμήστε κάτι βομδεκερό σταμπατό με λουλουδία.

Τα εξαρτήματα της μόδας είναι: Η όμπρέλλα από κοτονάντ, το καπέλλο με το τρυπητό μπόρ και τον τεπές πανομά, ή μεγάλη ψάθινη τσάντα και οι γόδες από τρυπητή ψάθα.

ΠΟΥ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ★ ★ ★

Ξαπλώσει σ' ένα μοσχάκι κρε-

Προσπάθησε ν' ανασκηθώ, άλλα βόγγησε απ' τον πόνο.

— Μην κουνιέσαι, χρυσέ μου, του είπε γλυκά στ' αυτί η Τζίλ. Κοιμήσου λίγο ακόμα.

Βρισκόταν κι' αυτή δίπλα του και τόν έσφιγγε τρυφερά στην αγκαλιά της και τραβούσε το πονεμένο κεφάλι του πάνω στο στήθος της.

Ο Μπόχου προσπάθησε να θυμηθεί το όνειρό του... Μα οι προσπάθειες που κατέβαλλε, μεγάλωναν τους πόνους του κεφαλιού του.

— Τζίλ... τραύλισε.

— Ναί, αγάπη μου, είμ' εδώ, κοντά σου.

— Πού είμαστε;

— Πού θές ναίμαστε; 'Ο ένας στην αγκαλιά του άλλου... Μα, σε παρακαλώ, προσπάθησε να κοιμηθείς.

— Ακουγε τώρα καθαρά κάτι σαν συνεχές μουγκρητό, σε μικρή απόσταση. Ήταν η θαλάσσια που χτυπούσε σε μία ακρογιαλιά.

Την πρώτη φορά που είχε σφίξει στην αγκαλιά του τη Τζίλ, ήταν κάτι πάλι σε μία ακροθαλασσιά. Μα δεν μπορούσε τώρα να βρισκόνται εκεί, τόσο μακριά...

Ανασκηώθηκε με κόπο, ακουμπώντας στον αγκώνα του, κι' έριξε μία ματιά γύρω του, στο δωμάτιο. Τα μόνα γνωστά του πράγματα ήταν τα ρούχα του, διπλωμένα πάνω σε μία κορέλλα, μπροστά σε μία τουαλέτα. Τα ρούχα του... κι' η γυναίκα του.

Η Τζίλ χάρειψε ελαφρά τη γυμνή του πλάτη και τόν κούταξε, τρυφερά και γελαστά μαζί.

— Μην προσπαθής να θυμηθείς, του είπε. Θάθελα μάλλον να τ'α ξεχάσεις όλα... όλα όσα μπορεί να γίνανε.

Μα εκείνος ζητούσε να ξεκαθαρίση τις θολές αναμνήσεις του, με μικρές και κοφτές φράσεις:

— Με περιμένανε κι' οι δυο... ο Σόλ κι' ο Γιάνκο... Με πήγανε κάπου... 'Εδώ ίσως... Με σπάσανε στο ξύλο... Και σύ τους είπες να σταματήσουν... Μα γιατί έγινε αυτό, Τζίλ;

— Γιατί σ' αγαπώ, Λούκε.

Ανοιγόκλεισε τα βλέφαρά της, χαμογελώντας.

— Γιατί σ' αγαπώ, πρόσθεσε. Χτές, πριν φύγεις απ' το σπίτι, μ' έβρισες με το χειρότερο τρόπο και με χτύπησες. Αυτό όμως δεν τ' ανέχομαι από κανένα, και προπάντων από σένα! Τ' άκουσε, Λούκε; Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να με χτυπήσει, ούτε ο άντρας μου.

— Ήθελα να τ'α καταλάβεις, αυτό, μία και καλή. Σου χρειαζόταν ένα μάθημα.

— Δηλαδή... Θες να τ'α πώς έσυ τους έβαλες να με χτυπήσουν;... κι' ήσουν μπροστά;

Η Τζίλ σφίχτηκε πιο πολύ πάνω του.

— 'Ε, δεν ήταν τίποτα σπουδαίο... Ήθελα μονάχα να σου δώσω να καταλάβεις... Κι' ύστερα, έχω χάσει τόσα πράγματα, τον τελευταίο καιρό, ώστε δεν έννοούσα να σε χάσω κι' εμένα. Έπρεπε να τ'α καταλάβεις κι' αυτό.

— Ήθελες να με δής να εξαγυρίζω... ή τόκανες μόνο για την τσάντα;

— 'Ω, τι ανόητος που είσαι!... μουρμούρισε γλυκά η Τζίλ. Και τόν τράβηξε πιο κοντά της, χώνοντας τα νύχια της

στούς ώμους του.

Εκείνος προσπάθησε μια στιγμή ν' αντιταχθεί στο μαγνητή των υγρών και μισανούχτων χειλιών της. Μα ο έρωτας του διαλύθηκε μπροστά στο φλογερό πάθος που του ξυπνούσαν τα φιλιά της.

Δεν ένιωθε καν πια πόνο.

— Όλος ο εαυτός του άγαπούσε τη γυναίκα του, που τόν έσφιγγε στην αγκαλιά της.

Δεν είχε πια δύναμη ν' αντιταχθεί. Και παραδόθηκε...

Όταν κούταζε, λίγο αργότερα, το παράθυρο, είδε ένα ελαφρό αεράκι ν' ανασκηώνει τις κουρτίνες.

— Πού είμαστε; ρώτησε τη Τζίλ, που περνούσε τα δάχτυλά της ανάμεσα στα μαλλιά του και στο πονεμένο και μωλωπισμένο πρόσωπό του.

— Στόν παραδεισο, απάντησε εκείνη.

— Ναί, αλλά... πού αλλού;

— Στην παραθαλάσσια βίλα μου, βόρεια απ' το Μαλίμπα. Δεν σου είχα μιλήσει ποτέ γι' αυτήν... Σχεδόν κανείς δεν την ξέρει άλλωστε. Είναι η κρυψώνα μου. 'Εδώ έρχομαι, όταν έχω ανάγκη να μείνω μόνη... αληθινά μόνη.

Ο Μπόχου έσκυψε πάνω της και την κούταζε με προσοχή.

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΙ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ΑΝΕΓΓΟΡΙΣΜΕΝΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

— Θες να πής ότι έπρεπε απαραιτήτως ναρθής εδώ τώρα;

— Ναί, κατά κάποιον τρόπο... Μα μην ανησυχής για την ασφάλειά μου, χρυσέ μου... Έφύσανε είμαστε μαζί, όλα τ' άλλα δεν έχουν καμμία σημασία.

Βλέποντας ωστόσο απ' την έκφρασή του πώς δεν είχε καταρθεί να τόν πείσει, πρόσθεσε:

— Καλά λοιπόν, αφού θέλεις να μάθεις, έχουμε πόλεμο... πραγματικό πόλεμο, αυτή τη φορά.

— Με τόν Κίρο;

— Ναί. 'Εδωσε σ' όλους να καταλάβουν πώς έννοούσε να ναι αυτός το έφεντικό. Δεν πρόκειται δε πια για κρυφές μανούρες. Έχει στη διάθεσή του όλα τα λεφτά της Μαφίας.

— Η άψιμαχία που είχαμε, προχτές το βράδυ, ήταν ένα απλό όρεκτικό! 'Υστερα οι άνθρωποι του Κίρο ρίξαν μπήμες σε τρία μαγαζιά του Ρούντυ. Τους απαντήσαμε μία - δυο φορές, μα φοβάμαι πώς υστερούμε απέναντί τους.

— Απλάσε το χέρι της, πήρε απ' το κομποδινό ένα τσιγάρο και τ' άναψε. Έπειτα συνέχισε:

— Ο Ρούντυ κλείστηκε στο

φουρίό του, στο Μπέρελν Χίλς. Τόν φυλάνε τα ηλεκτρικά μάτια κι' οι άλλες έφευρες που έχει εγκαταστήσει... Όσο για το Φράν Κίρο, κανείς δεν ξέρει ακριβώς πού βρίσκεται. Έγώ ήρθα εδώ.

— Όλοι μας δηλαδή φροντίζουμε να μένουμε μακριά απ' την πρώτη γραμμή. Γι' αυτό σε ήθελα εδώ και σένα. Φοδόνουν μήπως σε πετύχει ο Κίρο.

— Δεν τόν φοβάμαι, τόν Κίρο.

— Το ξέρω, χρυσέ μου. Μα είσαι ο άντρας μου!... Σκέφθηκα τόσο πολύ για μάς τους δυο, έπειτα από... από την άνοησία μου! Βλέπεις, όταν συναντηθήκαμε, έρχομαστε από ένα κόσμο τελείως διαφορετικό, έσύ κι' εγώ...

Η Τζίλ έκαμε μία νευριασμένη κίνηση, γιατί δυσκολευόταν να εκφράσει καλά τις σκέψεις της.

— Το βέβαιο είναι, συνέχισε φιλώντας τον στο μάγουλο, πώς είμαι η γυναίκα σου, Λούκε! Δεν έχω το συναίσθημα πώς φέρω ένα άσχημα απέναντί σου. Αρχίζω όμως να καταλαβαίνω πώς βλέπεις εσύ τα πράγματα... προπάντων για κάτι πουτά έπεισόδια, σαν εκείνη την ιστορία με το Ρούντυ.

— Σου τ' αναλέω ωστόσο, δεν έγινε τίποτε μεταξύ μας! Κι' από τότε κι' εμπρός, θαμαι δόλετα δική σου, με την ψυχή και το σώμα μου... μονάχα δική σου!

— Εκείνο που θα μάς χρειαζότανε, είτε ο Μπόχου, είναι ένα μέρος όπου να μπορή καθένας μας να ήσυχασε. Θάπρεπε να τ'α παρατήσουμε όλα και να φύγουμε...

— Α, όχι! Ν' αφήσω το Φράν να κερδίσει έτσι, μ' όλη του την ευκολία; Όχι, δεν μπορώ, Λούκε! Προπάντων τώρα που ετοιμάζεται να πανηγυρίσει το θρίαμβό του!

— Έχει αναγγείλει πώς θα ξανανοική τον «Κέντουρο με τα σπληνίνα», το Σάββατο το βράδυ, για να δείξω σ' όλο τον κόσμο πώς είναι ο νικητής.

— Έσβυσε νευρικά το τσιγάρο της στο τασάκι και πρόσθεσε:

— Μα εγώ δεν ξεφύγα ακόμα! Ούτε κι' έχω τέτοιο σκοπό! Δεν πρόκειται να παρατήσω το παιχνίδι!

Ο Μπόχου δεν εύρισκε επιχειρήματα για να την αντικρούσει. Είχε πολεμήσει πολύ κι' ο ίδιος, στη ζωή του, και δεν άνεχότανε την ήττα.

Δεν είπε λοιπόν τίποτα, μη έχοντας να προτείνει καμμία λύση.

— Τα λεφτά, είπε η Τζίλ συλλογισμένη. Τα λεφτά πάντα.

— Δανείσου απ' το Γκρανάντα, της σύστησε χλιαρά ο Μπόχου. 'Αφού είναι ο ταμίας, θαχί όσα θέλει στη διαθεσή του.

Εκείνη τόν κούταζε για λίγο. Κι' ο Μπόχου φοβήθηκε μήπως θυμώση για την άνοησία που της είχε πη.

Μα ύστερα η Τζίλ χαμήλωσε τα μάτια της και φάνηκε να βυθίζεται σε σκέψεις, ενώ εξακολούθωνε να τού χαϊδεύει μηχανικά τα μαλλιά.

Ξαφνικά είπε, μ' ένα πνιγμένο γέλιο:

— Μπα, κάτι θα βρούμε... Δεν υπάρχει λόγος να χολοσκάζω, αφού έχω εσένα μαζί μου... Είσαι το φυλαχτό μου... Βλέποντας πώς δεν απαντού,

σε, τόν ρώτησε με λαχτάρα:

— Θα μείνεις πάντα κοντά μου, αγάπη μου; Πές μου πώς με συγχωρείς και πώς μ' αγαπάς... Πές μου το!...

Ο Μπόχου δεν είχε πια το θάρρος να της κάνει παρατηρήσεις. Τη ρώτησε μονάχα:

— Γιατί μου δίνεις τόσο πολλή σημασία;

— Μα γιατί σε χρειάζομαι! Σε χρειάζομαι περισσότερο παρά ποτέ.

— Γιατί τώρα ειδικά;...

Η Τζίλ διάτασε μία στιγμή. Στάματησε να περνάει τα δάχτυλά της ανάμεσα στα μαλλιά του.

— Λούκε... ψιθύρισε. Μου φαίνεται... είμαι βέβαιη... πώς θα γίνω μητέρα!

Ο Μπόχου ανασκηώθηκε απότομα και την καταβρόχθισε με τα μάτια. Η καρδιά του είχε αρχίσει να σφυροκοπά με σ' αυτή τη του. Έκατομύρια λέξεις ανέβαιναν στα χείλη του. Κι' όμως κατάρθωνε να τραυλίσω μονάχα:

— Τζίλ... είσαι βέβαιη;...

— Ναί... όχι... δηλαδή, δεν μου δόθηκε καιρός να ρωτήσω γιατρό... όλα όμως δείχνουν ότι...

— Πώς αισθάνεσαι; τη διέκοψε απότομα.

— Πολύ καλά. Δεν έχω ακόμη την παραμικρή αδιαθεσία. Είμαι μονάχα λίγο τρομαγμένη, όσο το σκέπτομαι... Βλέπεις, δεν μούχει ξανασυμβεί ποτέ...

Την τράβηξε κοντά του και τη γέμισε φιλία. Εκείνη ανατρίχιαζε, τα χείλη της τρέμανε.

— Μα είναι μεγάλο, πολύ μεγάλο αυτό που μου λές! της είπε.

Είχε ξεχάσει ξαφνικά τους πόνους του και σκεπτόταν μόνο εκείνη!

— Δεν θάπρεπε να καπνίσω εκείνο το τσιγάρο... πρόσθεσε. Πές μου, Τζίλ, πότε πιστεύεις να...;

— Δεν ξέρω. Μα υποθέτω πώς ήταν στο 'Ακαπούλκο... 'Αλήθεια, Λούκε, είσ' ευτυχισμένος;

Προσπάθησε να ξεφύγει απ' το αγκάλιασμά του, μα εκείνος την κρατήσε, λέγοντάς της:

— Είναι να ρωτάς;... Εύτυχισμένος και περήφανος μαζί!...

— Νά γιατί σε χρειάζομαι τώρα περισσότερο από πρίν, Λούκε.

— Δεν θ' α' αφήσω ποτέ!

Ο Μπόχου είχε πάρει πια την απόφασή του και τη δεχότανε με χαρά και ηρεμία. Τώρα ήταν εξασφαλισμένο το μέλλον. Το παρελθόν και το παρόν δε λογαριάζονταν πια. Το παιδί του θαρχότανε στον κόσμο, θα τ'α ταχτοποιούσε όλα. Θάταν τα φυλαχτά τους, η ασφάλεια της ευτυχίας τους.

— Πόσο σ' αγαπώ, Τζίλ!... της είπε.

— Κι' εγώ τ'ο ίδιο. Μπορέσα επιτέλους να κάμω κάτι για σένα, κάτι καλό.

Ο Μπόχου την κρατούσε πάντα στην αγκαλιά του, μα δίχως να τη σφίγγει πολύ. Έπρεπε να προσέχει τώρα... Η χαρά του ξεχείλιζε. Χαμογελούσε, παρ' όλο το πρήξιμο των χειλιών του. Με τη σκέψη του αφιερωμένη στο γυνί (δεν μπορούσε παρά νατάν αγάπη το πρώτο τους παιδί) βυθίστηκε σιγά - σιγά στον ύπνο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'

Σάββατο 15 Δεκεμβρίου, 6 το βράδυ.

Την Πέμπτη εκείνη, ο Λούκε Μπόχου άρχισε ν' αφήνει μυστάκια. 'Ως το Σάββατο, του είχε δώσει σχεδόν το όριστικό του σχήμα. Η Τζίλ ήταν κατενθουσιασμένη.

Το ίδιο εκείνο Σάββατο άρχισαν να παίρνουν την όριστική τους μορφή οι σχέσεις τους.

Όπως όλα τα ανθρώπινα, είχαν δώσει μία σιωπηλή μάχη μεταξύ τους, για την τελική επικράτησι του ενός ή του άλλου. Κι' αυτή τη μάχη την είχε κερδίσει η Τζίλ, με κάθε είδους όπλα...

Η συνθηκολόγησι του Μπόχου ήταν πολύ πιο απόλυτη απ' όσο μπορούσε ο ίδιος να πιστέψει. Μα κι' η Τζίλ ήταν επινοήτρια. Οί τρεις εκείνες μέρες κύλησαν χωρίς το παραμικρό σενεφάκι.

Η Τζίλ είχε ατελείωτες τηλεφωνικές συνδιαλέξεις, που δεν ενδιαφερότανε να τις παρακολουθήσει ο Μπόχου. 'Αφού άλλωστε φαινόταν εκείνη ικανοποιημένη, ήταν κι' αυτός...

Το Σάββατοβράδυ, μετά το ήλιοβασίλεμα, καταστράφηκε ξαφνικά αυτή η ευτυχισμένη γαλήνη.

Είχαν γυρίσει απ' την ακροθαλασσιά. Η Τζίλ διάβαζε ένα βιβλίο με ποιήματα. Ο Μπόχου όνειροπολούσε κι' έπιανε ρού-

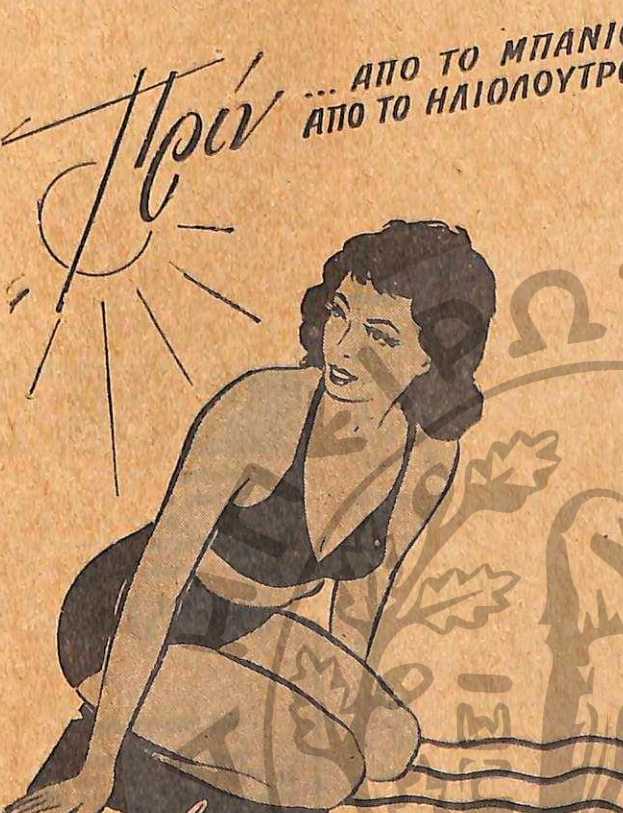
... ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΑΠΟ ΤΟ ΗΛΙΟΛΟΥΤΡΟ

Τρίν

Μεταχειριζόθε μόνο

CRÈME Μουαίς

Μελετημένη στο Έμπνικό κλίμα & προσαρμοσμένη στον Έμπνικό ήλιο

μι, στο ίδιο δωμάτιο όπου τόν είχαν ξυλοφορτώσει ο Γιάνκο κι' ο Σόλ.

Η καμαρα σκοτεινίασε σιγά - σιγά. Η Τζίλ αναγκάστηκε ν' αφήσει πια το βιβλίο της. Αναστράφηκε, σηκώθηκε και πήγε ως τ'α τηλεφώνου.

— Μου κάνεις τη χάρη ν' ανήψης το φώς, Λούκε; είπε.

Ο Μπόχου ανασκηώθηκε λίγο, άπλωσε το χέρι του και γύρισε το κουμπί μιας πολυής μπρούντζινης εξοχικής λάμπας.

Τη στιγμή που το φώς πλημμύρισε το δωμάτιο, το τζάμι του παραθύρου μπροστά στο οποίο καθόταν, έγινε χίλια κομμάτια. 'Η σφαίρα που είχε έρθει απ' έξω, χύθηκε στο πτώνο.

Η Τζίλ έμπηξε μία πνιγμένη φωνή, ενώ ο Μπόχου πετούσε χάρμη τη λάμπα με μία δυνατή γροθιά.

Το φώς έσβυσε κι' απλώθηκε πάλι σκοτάδι μέσ' στο σπίτι, ακόμα πιο πυκνό από πρίν. Σκοτάδι και σιωπή... Δεν έπρεπε άλλος πυροβολισμός.

Η Τζίλ μουρμούρισε μ' άγανία, απ' το βάθος της κόμαρας:

— Λούκε!...

Ο Μπόχου τράβηξε με προσφύλαξη τις κουρτίνες του παραθύρου.

— Παρα λίγο να μάς πετύχουνε, είπε σιγανά ενώ πήγαινε βιαστικά να κλείσει και τ' άλλο παράθυρο. Μα δεν μου είπες πη πώς ο Κίρο δεν ήξερε αυτό το σπίτι σου;

Η Τζίλ πήγε κοντά του.

— 'Ετσι νομίζω... Μα τόν όποτίμησα ίσως... Βλέπεις τίποτα έξω;

Ο Μπόχου άφισε να ξαναπέση η κουρτίνα που είχε ανασκηώσει ελαφρά.

— Όχι, είναι πολύ σκοτεινά, απάντησε.

— Ίσως να φύγανε... Γιατί μη λές άνοησίες;...

— Μη λές άνοησίες;... Πρέπει όμως να φύγεις εσύ!

Την τράβηξε μαζί του ως τ'ο χέλι. Πήρε το παλτό της και τ'α κλειδιά του αυτοκινήτου.

Η Τζίλ θέλησε να διαμαρτυρηθεί, αλλά δεν της άφισε τόν καιρό. Την έσπρωξε προς την πόρτα που συνέδεε το σπίτι με τ'ο γκαράζ.

— Γύρισε στο Μπέλ - 'Εϊρ, της είπε. Εκεί, θα μπορή ν' αντισταθής ακόμα και σε κανονική πολιορκία!

Ο κίνδυνος τόν είχε γαλαβνίσει άμεσως, απομακρύνοντάς τον απ' την ευτυχισμένη αόρανη των τριών τελευταίων ημερών. Είχε ξυπνήσει πάλι μέσα του ο πολεμιστής.

— Δεν θέλω να φύγω, διαμαρτυρήθηκε η Τζίλ.

Μα βρίσκονταν κι' όλες στο γκαράζ - πού ήταν σκοτεινό - τ'ο απ' τ'ο υπόλοιπο σπίτι.

— Σκέψου το παιδί μας! της είπε.

Ανοίξε την πόρτα τού μικρού αυτοκινήτου, με τ'ο οποίο τόν είχαν φέρει εκεί μισανούσθητο, και έσπρωξε μέσα τη Τζίλ.

— Κι' η τσάντα;... είπε ξαφνικά εκείνη, με πνιγμένη φωνή.

Την είχε φυλάξει σε μία ντουλάπα, κάτω απ' τα έσβυρα της.

— Κανείς δεν θα ψάξη εκεί για να τη βρή, την καθησυχάζει ο Μπόχου. Φύγε άμέσως! Θα σου τη φέρω εγώ, αργότερα... 'Εμπρός! Είσ' έτοιμη;

— Λούκε! Δεν θαρθής μαζί μου, αγαπημένο μου;

— Αργότερα. Τώρα πρέπει

«Όλα τα νεώτερα συστήματα Περμανάντ και βαφής εκτελούνται εις το Κομμωτήριο «ΛΟΥΞ» από ειδικευμένους εις το εξωτερικόν τεχνίτες με τα καλύτερα υλικά.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ
«ΛΟΥΞ»
ΑΔΕΛΦΟΙ
ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ
ΠΛΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59 α
Τηλ. 23-776

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ ανεγχομένη υπό του Κράτους, αρ. απόφασης 1831. Πλήρης θεωρητική και πρακτική μόρφωση. Χορηγίες Αιτωλίας. Τμήματα: Αρχαρίων, ημειδωμένων, προχωρημένων, τελειοποιήσεως. Ναυαρίνου 10, Αθήναι. Τηλ. 612-588.

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΛΛΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΑΝΕΣ
ΕΚΚΥΤΑΤΗ - ΥΠΕΡΟΥΧΗ - ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΕΣΤΗΤΙΚΕΣ ΜΟΔΕΡΝΕΣ
Μ^ς ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ
ΦΑΡΙΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΜΕΛΑΚΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΟΝΑΚΙ Τηλ. 612-010

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη
Βραδείον τηλεπαιδείας μακράς απόστασεως, της «Εταιρείας Ψυχικών Έρευνών», Όδος Κυψέλης 34B. Γράφει επίσκεψης 9-1 και 4-6μ. Τηλ. 812-278.

ΑΡΙΑΔΗ-ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ-ΜΑΙΕΥΤΗΡ
ΟΔΟΣ ΔΕΛΦΩΝ 3
(Παρόδος οδού Σκοτεινής από του αριθμού 64)
Δέχεται καθημερινώς 11-1 και 5-7 μ.μ.
Τηλ. 612-515

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

*Επιπλά σκυριανά - βυζαντινά: σκυριανά γυάλ. 8 τεμαχ. δραχμ. 1.950, βυζαντινά σαλόνια, 8 τεμαχ., δραχμ. 2.450 και 2.875, βυζαντινές τραπεζαρίες, 10 τεμαχ., δραχμ. 7.800, βυζαντινές επιπλώσεις γραφείων, 6 τεμ., δραχμ. 6.475. Κολοκυνθούς 4 και γωνία «Αγνίστου» Κατεργόμενοι εξ Ομοιοπαθίας την οδόν Πειραιώς τραμ 4, εις την 2αν στάση, παρά το Βρεφοκομείον. Τηλ. 54-737. Α. ΑΕΣ. ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ ή Σεφανάπουλος.

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Ειδική θεραπεία ρυτίδων, κραταρικών και αποτελεσματική θεραπεία πτώσεως μαλλιών.
Συμβουλα δωρεάν
Αισθητική Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Μίκης 13, Τηλ. 29-548

να τους συγκρατήσω εδώ για να μπορέσω να φύγω!

— Σ' αγαπώ, Λούκε...
— Ύστερα είδε τ' αυτοκίνητάκι να κάνει ένα πήδημα προς τα εμπρός και να χανεται μέσ' στη νύχτα, σαν ξορκισμένος δαίμονας. Στά σκετινιά, δεν μπορούσε κανείς να διακρίνει ποσοί βρίσκονταν μέσα στ' αυτοκίνητο. Τούλαχιστον έτσι έλπιζε ο Μπόχου...

Εμεινε ακίνητος για λίγο, μ' όλους τους μύς του τεντωμένους, περιμένοντας τ' ακούση καινούργιους πυροβολισμούς ή ένα θόρυβο αυτοκινήτου που ξεκινούσε για να κυνηγήσει τη Τζιλ.

Μα δεν συνέβη τίποτα τέτοιο. Η Τζιλ μπόρεσε να φύγει ανέμενη.

Ο Μπόχου ένοιωσε άνακούφισι. Δεν σκέφθηκε ούτε στιγμή τον εαυτό του, εφόσον η Τζιλ και το παιδί τους είχαν γλυτώσει.

Μόνο έπειτα από λίγο κατάλαβε πως ήταν άσπλος. Ίσως η Τζιλ είχε ένα ρεβόλβερ καπου μέσ' στο σπίτι. Μα δεν είχε ιδέα πού μπορούσε να βρίσκεται.

Ψαχούλεψε γύρω του, αναζητώντας κάτι κατάλληλο για ν' άμυνθη, και βρήκε επί τέλους κάμποσα πέταλα σιδερένια. Ήταν περισσότερο άπ' ό,τι έλπιζε...

Σε διάφορα χωρία της ζούγκλας, είχε δει τους ιθαγενείς να παίζουν ένα δικό τους παιχνίδι: Πετούσαν από μακριά κρίκους, προσπαθώντας να τους περάσουν στο λαϊμό ενός κοτόπουλου, δεμένου σ' ένα πασσαλό. Είχε εξασκηθεί μάλιστα κι' ο ίδιος σ' αυτό κι' είχε γίνει ικανότατος.

Πήρε τώρα τρία πέταλα, από ένα σε κάθε χέρι του, και πέρασε στη ζώνη του άλλο ένα.

Η πιστολιά προερχόταν άπ' το μέρος της θαλάσσης. Ο Μπόχου σύρθηκε ως την ακροθαλασσιά. Προχώρουσε αθόρυβα, με τα μάτια καρφωμένα στο έδαφος, αναζητώντας τα ίχνη του ανθρώπου που είχε πυροβολήσει.

Τα βρήκε επιτέλους: μεγάλες πατημασιές, βαθεία αποτυπωμένες στο υγρό έδαφος. Πρέπει ν' ανήκαν σε άνθρωπο μεγάλου σώματος. Πάντως, ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας μονάχος.

Ο Μπόχου εξακολούθησε να προχωρή, λίγο πιο γρήγορα τώρα, ώσπου βρήκε το μέρος άπ' όπου είχε ριχτή η πιστολιά. Έκοψε ένα μορφασμό περιφρόνησεως, βλέποντας πως άπείχε μόλις είκοσι μέτρα άπ' το παράθυρο.

Σφίγγοντας στα δυο χέρια του τα πέταλα, άκολούθησε τις πατημασιές που άπομακρύνονταν. Δεν άργησε ώστόσο να νιώσει έκπληξι, βλέποντας πως τα ίχνη εκείνα ήταν τώρα αέθαια, σαν νάχε πληγωθή ο άγνωστος και ν' παραπατούσε...

Άρχισε τότε να τρέχει σχεδόν, άφίνοντας κατά μέρος κάθε προφύλαξι.

Σφηνικά, δεκαπέντε μέτρα πιο μπροστά, έδειχνε τη σιλουέτα ενός ψηλού άντρα, με ώμους φορτισμένους και λίγο κομπουρισμένους, που προχωρούσε τρεκλίζοντας δίπλα στην ακρο-

θαλασσιά. Ένα ρεβόλβερ κρεμόταν άπ' το δεξιό του χέρι. Μολονότι κρατούσε το όπλο εκείνο σαν ένα μπαουκέτο λουλούδια ή σαν λουρί σκυλιού, ώστόσο ο Μπόχου σταμάτησε βλέποντάς το. Σημάδεψε με προσοχή και πέταξε ένα άπ' τα πέταλα, που βρήκε το πιστόλι και το τίναξε μακριά.

Αυτό το όπλο άποτελούσε το μοναδικό κίνδυνο. Γιατί ο άνθρωπος που το κρατούσε, δεν ήταν παρά ένα ζωντανό έρειπιο, άποκτηνόμενο άπ' το μεθύσι... Ο Όρβ Προύσμαρκ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'

Σάββατο 15 Δεκεμβρίου, 6½ το άπόγευμα.

Ο Προύσμαρκ στράφηκε, μπήγοντας μία φωνή πόνου. Όταν τα βολωμένα μάτια του άναγνώρισαν το Μπόχου μέσ' στο σκοτάδι, ώρμησε καταπάνω του, σφίγγοντας τις γροθιές του.

Μα εκείνος δεν δυσκολεύτηκε να τον ρίξει χαμώ, με το πρώτο χτύπημα. Άφου πέταξε ύστερα τα δυο άλλα πέταλα, που δεν του χρειάζονταν πιά, έψαξε να βρή το ρεβόλβερ του Προύσμαρκ.

Ήταν ένα μικρό πιστόλακι, ένα παιχνίδι σχεδόν...

Ο Μπόχου έσκυψε πάνω άπ' το μεθυσμένο, που κειτόταν πάντα στην άμμο. Ή άνασσα του μυρίε βαρεία από αλκοόλ. Ο Μπόχου έκανε ένα μορφασμό άδησίας, σήκωσε στους ώμους του το ανάισθιο εκείνο σώμα και το κουβάλησε ως τη βίλλα.

Τόρριζε πάνω σ' ένα ντιβάνι, άναψε το φώς και κάθισε άντίκρυ του. Όταν συνήλθε ο Προύσμαρκ, τρεμόπαιζε τα μάτια του και κύτταζε γύρω. Μουρμούρισε μία πνιγμένη βλαστήμια.

Ο Μπόχου τόν έπιασε άπ' τα πέτα του σακκακιού, τον άνασκόωσε και του κατάφερε δεύτερη γροθιά στα μούτρα.

Ήταν σε άξιοθρήνητη κατά-

στασι ο Προύσμαρκ. Είχε κολήσει βρεγμένη άμμος στα ξανθά μαλλιά του και στο κοκκινωπό μoustache του. Το ένα μάτι του ήταν σχεδόν μαυρισμένο κι' είχε μία μικρή πληγή, άπ' όπου έτρεχε λίγο αίμα.

Κειτόταν στο χαλί, βογγώντας σαν ζώο που το σφάζουνε.

— Δεν θά ξαναγίνη αυτό άλλη φορά! του φώναζε ο Μπόχου. Δεν θά σ' άφίσω να ξαναβάλεις στο σημάδι τη γυναίκα μου!

Ο μεθυσμένος γέλασε νευρικά, μ' ένα είδος άγριας χαράς. Τον κύτταζε κι' άπάντησε:

— Μα αυτή... δεν παθαίνει τίποτα!... Σκοτώνονται ποτέ οι βρυκόλακες;... Δεν πυροδόλησα αυτήν, αλλά εσένα, ήλιθιε!

— Έμένε;

— Ναί... και παρά λίγο να σε πετύχω... Μα δεν τα κατάφερα και πάλι! Δεν άξίζω πιά για τίποτα... έτσι που κατάντησα!

Ο Μπόχου γούρλωσε τα μάτια του από έκπληξι.

— Μα εγώ δεν είμαι τίποτα για σένα... παρατήρησε. Γιατί θελήσατε να με σκοτώσετε;... Εκτός άν μου το φυλάγετε, για ό,τι έγινε εκείνη τη νύχτα...

— Δεν είσατε τίποτα για μένα, λέτε;... Έχετε ακόμα τα μαλλιά σας, βρίσκεσθε στη φόρμα σας ακόμα, έχετε ακόμα τη Τζιλ... Περιμένετε όμως... περιμένετε και θά δητε, ήλιθιε!

— Άρχισαν να κυλάε δάκρυα άπ' τα μάτια του. Ο Μπόχου γονάτισε δίπλα του και τον άρπάξε άπ' το λαιμό.
— Τι να περιμένω; του φώναζε. Ήθελες να μ' άντικαταστήσω, έ; Αυτό όνειρευόσουνα: να με σκοτώσης, για να πάρης τη θέση μου. Σε τρέλλανε η ζήλεια!

Ο Προύσμαρκ τόν κύτταζε στα μάτια.

— Προσάθησα να σάς προσφέρω μία ύπηρεσία, πρόσφερε. Προσάθησα να σάς σώ-

σω... μα δεν τα κατάφερα! Τώρα θά μου προσφέρετε σεις μία μεγάλη ύπηρεσία: Θά με σκοτώσετε!

Τα δάκρυά του κυλούσανε στα μάγουλά του.

Ο Μπόχου άνατρίχιασε και τόν άφισε έλεύθερο. Δεν μπόρουσε πιά να τον άγγιξη. Κάτι τι άπ' αυτόν τόν τρόμαζε — μα δεν καταλάβαινε τί ακριβώς...

— Ναί, προσπάθησα να σάς σώσω, πρόσθεσε ο Προύσμαρκ. Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν; Όταν κερδίσα κύπελλα και μετάλλια, ένα καιρό, ήμουν κι' εγώ δυνατός σαν εσάς! Ήμουν ο καλλίτερος κολυμβητής του κόσμου... Δεν είχα τότε στομαχία και κοιλίες... όταν με παντρεύτηκε η Τζιλ. «Όρβ, μικρέ μου «Όρβ — μούλεγε — σε χρειάζομαι, χρειάζομαι τόσο τη δύναμή σου!...»

— Άφισε κατά μέρος τη Τζιλ! μούγκρισε ο Μπόχου.

— Περιέμενε ν' άκούσης... είναι η διαθήκη μου, οι τελευταίες μου βληθείς... Ύστερα θά με σκοτώσεις...

Σκούπισε τη μύτη του και ξανακύτταζε ίκετευτικά το Μπόχου.

— Μ' άγαπούσε, βέβαια... μα όταν δεν είχε να κάνει τίποτ' άλλο... Αυτή δεν είναι γυναίκα, Μπόχου! Έχει πάθος μέσα της και πιστεύει πραγματικά πως σάς αγαπάει. Εκείνο όμως που θέλει, είναι νάχη έναν άντρα, δίχως νάναι αυτή γυναίκα του. Πρέπει να σάς τσακίσει, να σάς πih το αίμα!... Θέλει νάναι αυτή η πιο δυνατή... Κι' όμως την άγάπησα τόσο!

Ο Προύσμαρκ κυλιότανε χαμώ, κλαίγοντας με λυγμούς.

— Σκαμός, πριν σου σπάσω τα μούτρα! φώναζε ο Μπόχου.

Κι' όμως δεν έσφιξε καν τις γροθιές του, για να έτοιμαστή να πραγματοποιήσει την άπειλή του...

— Μου δίνει τώρα λιγα λεφτά, για να μην πεθάνω της πείνας, συνέχισε ο Προύσμαρκ άναστενάζοντας. Πώς κατάντησα έτσι;... Στην αρχή, μούλεγε ένα σωρό ψέματα, για τα εισοδήματά της και για τις δουλειές της στις οποίες δεν έπρεπε ν' άνακατευτώ... Δεν ήμουν πιά, παρά ένα έπιπλο μέσ' στο σπίτι της. «Μη γίνεσαι εμπόδιο στο δρόμο μου» μούλεγε και μου ξανάλεγε.

— Ύστερα άρχισαν κι' άλλα, σοβαρώτερα. Έπεφτε στην άγκαλιά του καθενός, άν έπροκειτο να την ώφελήσει σε κάτι...

Όταν βάλθηκε να πίνω, για να μη τα συλλογίζωμαι, μ' έδιωξε σαν παληόσκυλο. Και τώρα μου δίνει μία έλεημοσύνη... Θα εξακολουθήσει να μου τη δίνει, όσο δεν κόβω αυτό το μoustache, που μ' έβαλε εκείνη να τ' άφίσω να φυτρώσω. Μου τάχει δηλώσει καθαρά και ξεστερα! Ο Μπόχου έφερε αδέλτα το χέρι του στις μαλακές τριχές που είχαν άρχισει να φυτρώνουνε στο πίσω χέλι του. Μία παγωμένη άνατριχίλα πέρασε άπ' τη ραχοκοκκαλιά του. Προσάθησε ώστόσο ν' άντιδράσει.

— Λες ψέματα! άπάντησε. Ζηλεύεις, επειδή δεν ήσουν ο άντρας που της ταίριαζε!

Σηκώθηκε άποτομα και πήγε ως την άλλη άκρη της κάμαρας, σαν να προσπαθούσε να ξεφύγη άπ' την άλλοκοτη έπιπρωή που εξασκούσε πάνω του το ανθρώπινο εκείνο κουρέλι.

— Ζηλεύεις, γιατί δεν ήσουν άντρας άληθινός... πρόσθεσε.

— Εκείνος τόν παρακολουθούσε με τα μάτια.

— Είναι πολύ άργά πιά... τραύλισε. Κανείς δεν μπορεί πιά να τη διορθώσει!

— Σκαμός! ούρλιασε ο Μπόχου! Εγώ δεν ζητώ να της έπιβληθώ... ούτε κι' αυτή σε μένει. Αγαπάμε ο ένας τον άλλον, έχουμε ταίριαξει... Είναι γυναίκα μου! Και θά γίνη μη-

τέρα του παιδιού μου!
Ο Προύσμαρκ γούρλωσε τα μάτια του από έκπληξι. «Ύστερα ξεσπάσε σ' ένα ύστερικό γέλιο, σφίγγοντας την κοιλιά του με τα δυο του χέρια.

— Ηλίθιε! Ηλίθιε!... κατάρωσε να πih. Μα η Τζιλ δεν μπορεί να κάνει παιδιά!...

Οι λίγες εκείνες λέξεις άντήχησαν πένθιμα μέσα στη βαρεία άτμόσφαιρα.

Ο Μπόχου έμεινε σαν άπολιθωμένος...

— Φταίω κι' εγώ λιγάκι σ' αυτό, πρόσθεσε ο Προύσμαρκ με μονότονη φωνή. Είχα γυρίσει ένα βράδυ μεθυσμένος... Δεν σκέφθηκα τίποτα, δεν την άφισα να φυλαχτή... Ύστερ' έπο ένα μήνα, κατάλαβε πως ήταν έγκυος... Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο της κόστισε, αυτό!...

»Προσάθησα να την άναγκάσω να φέρη σαν όλες τις άλλες γυναίκες... να κρατήσει το παιδί της. Μα δεν θέλησε ν' άκούση τίποτα!... Μετά την έκτρωσι, ζήτησε μόνη της να της κάνουνε μία εγχείρησι, για να μη μπορη πιά ποτέ να της ξανασυνθιέ τέτοιο πράγμα.

— Δεν σε πιστεύω! μούγκρισε ο Μπόχου.

— Μπορώ να σου πω τ' όνομα του γιαιτρού. Ήταν ό...

— Όχι, όχι! φώναζε, ο Μπόχου, γυρίζοντάς του άποτομα την πλάτη.

Έχωσε τα χέρια του στις τσέπες. Τα δάχτυλά του συνάντησαν το μικρό ρεβόλβερ του Προύσμαρκ. Τόβγαλε σιγά-σιγά και το κύτταξε μ' ένα ύφος θλιμένο κι' αποδολακμένο.

Το πρώινό αεράκι άνασήκωσε λίγο τις κουρτίνες, καθώς έμπαινε άπ' το μισοσπαμένο τζάμι...

Σίγουρα, έλεγε την άλήθεια ο Προύσμαρκ! Είχε προσπαθήσει μάλιστα να τον σώση άπ' όλ' αυτά, άπ' το δικό του κατάντημα...

Εκείνος είχε σηκωθεί από χαμώ κι' είχε ξαπλώσει στο ντιβάνι, σφίγγοντας το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του.

— Δεν μπορεί να κάνει παιδιά... μουρμούρισε μηχανικά ο Μπόχου.

Οι πέντε αυτές λέξεις τόν έκαναν να ύποφερη φριχτά. Το ιδανικό του και τ' όνειρό του είχαν κομματιαστή, μαζί με το τζάμι του παραθύρου...

— Έπειτα άπ' τα τόσα μικρά ψέματα, η Τζιλ του είχε πih και το πιο μεγάλο... Ποτέ δεν θά γινόταν μητέρα, δεν θ' άποκτούσανε ποτέ παιδιά, οικογένεια!

— Τίποτα... τίποτα! ψιθύρισε.

Τα χέρια του τρέμανε άσυγκράτητα — ίδως εκείνο που κρατούσε το ρεβόλβερ. Πήγε κοντά στον Προύσμαρκ και του άνασήκωσε το κεφάλι.

— Έχεις αυτοκίνητο μαζί σου; τόν ρώτησε.

— Ναί, στο δρόμο. Γιατί;

— Θα σε πάω μ' αυτό στην πόλη. Έχω νοικήσει μία κάμαρα στο ξενοδοχείο. Θα σ' άφίσω να κοιμηθής εκεί...

Έβαλε το ρεβόλβερ στην τσέπη του Προύσμαρκ και πρόσθεσε:

— Μου πρόσφερεσ σ' άλληθια μία μεγάλη ύπηρεσία. Μα δεν χρειάζεστανε να πάρης πιστόλι μαζί σου γι' αυτό... Έλα, πάμε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ.

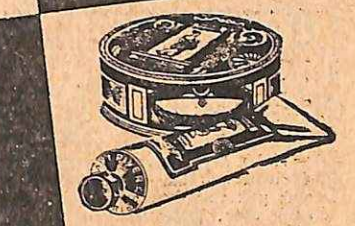
ΠΟΜΠΕΙΑ

Η ΠΟΥΔΑ ΠΟΜΠΕΙΑ

Έξοκείλει το ίχνυ του χρόνου και δίνει ένα Όροσερό και νεανικό δέρμα. Έκτός των έξ σταθερών χρωματισμών προσφέρεται και σε τρεις είδικούς χρωματισμούς για τις Έλληνίδες: **RESNE - MAT - GITAN**. Είναι είδική σύνθεσι άνάλογη με τις κλιματολογικές συνθήκες και τόν ήλικό φωτισμό της Έλλάδος.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ

Δίνει μία φυσική στιλπνότητα στα μαλλιά και τα διατηρεί πάντα καλοετοιμαμένα.

ΠΟΥΔΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ

Καλλυντικά της μεγάλης άρματοποιίας **PIYER & PARIS** Γαλλία.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ Ιδού το μυστικό μας **M. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ** Άγ. Κωνσταντίνου 12 Τηλ. 53-100

ΡΟΥΣΑ

ΠΑΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ ΙΑΤΡΟΣ Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 & 5-7 ως και επί συνεντεύξει. Καρ. Τρικούπη 113-Τηλ. 613-610.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

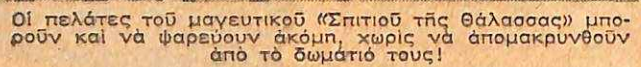
ΙΑΤΡΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΔΕΧΕΤΑΙ 5-7 ΣΕΚΕΡΗ 8 και Γαβιά ΚΑ. ΝΑΡΗ - ΤΗΛΕΦ. 612-006 ΑΘΗΝΑΙ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΔΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

ΑΡΙΕΤΕ Ριζική άποτριχώσις Γενική αισθητική υπό της Γαλλίδοςκ. **ΑΡΙΕΤ** ΚΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΚΑΙ ΦΕΛΙΟΥ 2

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΙΔΟΥ-ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ Δέχεται καθ' έκάστην 5-7 Όδουσεως Άνδρουτσου 8 ΚΑΛΛΙΘΕΑ Ηλεκτρικός Σ ταθμός

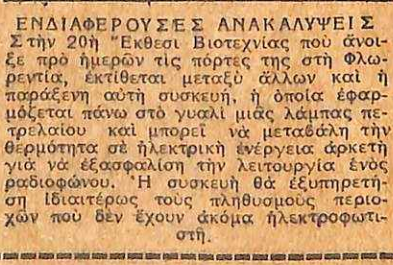
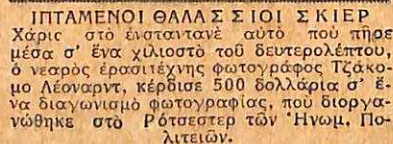
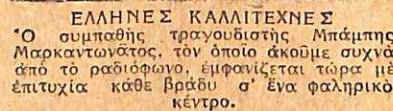

Τὸ συγκρότημα τῶν νησιῶν τῆς Ταϊτῆς, ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ περάσῃ τίς ὠραιότερες, ἀλλὰ καὶ πῶ πολυέξοδες διακοπές!...

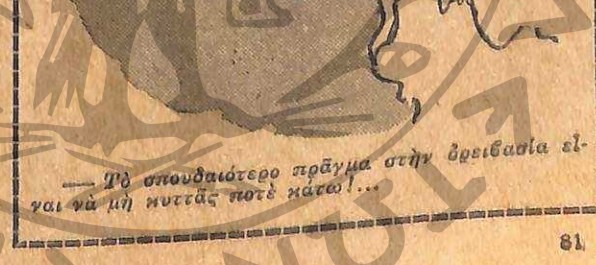
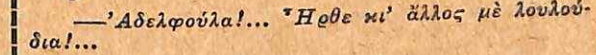
Ἡ κυριώτερη ἀπογοήτευσις,
ποῦ σᾶς περιμένει, ἀφορᾷ μὴ

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς τὰ κο-
ρίτσια τῆς ἐξακολουθοῦν ἀκό-
μη νὰ χορεύουν θαυμάσιους χο-

τε... 220 δραχμές για κάθε
νύχτα, που κοιμηθήκατε στο
«Σπίτι της θάλασσας»!

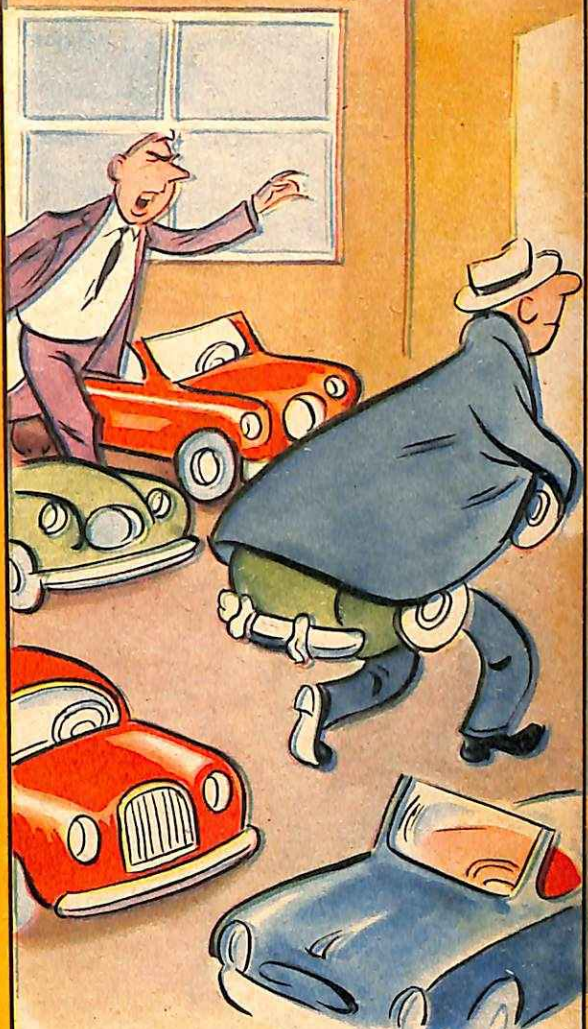
— Πώς τόχασες; ξεφώνισε η Μαρίνα έξω φρενών.
— Μούφυγε από το χέρι, μαμά...
απάντησε κλαίγοντας ο μικρός.
— Και πού πήγε;
— Στον ύπνο μου...

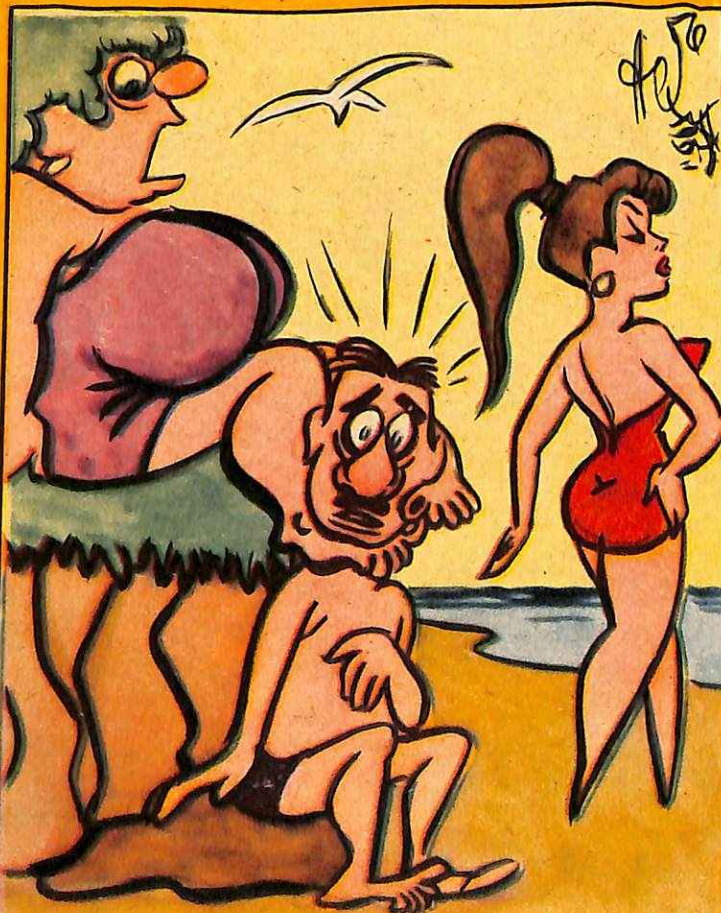

— Έσύ, βοέ γυναίκα, για να μαυρίσης, θέλεις όλη την
έλαιοπαραγωγή του τόπου!

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑΚΙΑ ΣΠΟΡ

— Μια στιγμή, κύριε!

— Κωστάκη! Μην απομακρύνεσαι.
(Του 'Αρχέλαου)

— Τι να σου πω, αυτοί οι γελοιογράφοι το παρακά-
νουν καμιά φορά!...

(Του 'Αρχέλαου)